

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

АЛЕКС КОШ

Избрани разкази

АЛЕКС КОШ

ИЗБРАНИ РАЗКАЗИ

Превод: Пламен Панайотов

chitanka.info

ИЗПОВЕД

Здравейте. Какво, казахме ли си вече? Ах, да, разбира се. Моля да ме извините, главата нещо ме боли и мислите ми са малко объркани. Какво? По главата? С приклад? Е, това обяснява всичко. При опит за съпротива? Тогава съм припаднал? Вие по-добре знаете. Е, да, разбира се, извинете. Таванът нещо се люлее... а, не, нищо, благодаря, няма нужда от лед. Кафе? Да, не бих отказал. Благодаря. Цигара? Не пуша, а и на вас не препоръчвам. Лош навик, ще ви убие някой ден. От моите уста звучи като заплаха? Е, извинявайте, повече няма да го казвам. И така, защо сте ме арестували? Списъкът е дълъг? Ами кажете накратко, заради старото приятелство. Притежание на оръжие, на взривни вещества, кражби на коли, убийства... колко?! Не бих могъл да убия толкова много, дори да се разхождам с автомат по Червения площад и да стрелям по всичко, което се движи. Сарказъм? Какво говорите, от къде на къде си го помислихте? Ай! Ама поне кафето ми върнете... Ей... изверги. Да започна от самото начало? Сега ще ви дам аз едно начало... Уф! Е, добре, край, успокоих се. А кафето ще ми върнете ли? Е, добре, аз всъщност не пия кафе, вредно е. Всичко, всичко ще ви разкажа. И това наистина ли ви е интересно? Така или иначе ще ми припишете всички неразкрити престъпления в района за последната година. Не само от района? Браво, орли. Моята милиция се грижи за мен. Тогава защо... Не вие? О, онова прекрасно момиче там? Еха... и тя е от телевизията? Добре, значи ще покажат сладкото ми лице по телевизията. Ах, ще го скрият с черно квадратче. А не може ли без квадратчето? Жалко... така, от самото начало значи... хм... ами тогава трябва да започна с армията...

* * *

Какъв бях преди армията? Това няма значение. Мога само да кажа, че бях най-обикновено момче с очила, което пише домашните на

целия клас. Не вярвате? Е, не е и нужно. Кой от нас е репортер в крайна сметка? Така си и мисля... понякога. Както и да е, завърших, значи, училище... Със златен медал, между другото. Ей, момиче, откъде във вас толкова сарказъм?! И постъпих в университет, в МГИМО^[1], между другото. Пак ли не вярвате? Защо тогава изобщо сте дошла тук? Сама да бяхте измислила нещо, което да е по-достоверно: че съм бил наркоман, че първото си убийство съм извършил на петгодишна възраст с голи ръце, че на единадесет съм застрелял майка си... Прилича ли на истина? Не? Но е близко до вашите представи, нали? Така си и мислех. Но аз учих именно в МГИМО. Бих ви показал диплома, но не ми позволиха да завърша. Кой? Ами същите тези наши орлета — военните. Не ме гледай като вълк, сержант, сам знаеш, че е истина. Връщах се аз от института, с едно момиче, между другото, дори планирахме да се женим с нея, и изведнъж ме сграбчиха под мишниците и хоп, изгорях. Погалиха ме нежно по главата... с палка... и ме сложиха да спя. Събудих се вече в казармата. Така започна моята военна кариера.

Блестящо? Разбира се... ъ-ъ, блестящо. На всички в казармата ботушите блестяха. Работех седем дни в седмицата. Колкото и да е странно, първата година минах почти без синини. Чупиха ми носа, ръката, ребрата, но синини нямаше. А после станах старо куче и всичко се обърка. Защо? Защото се промених, за това. Вече не бях очилатият студент от института, станах звяр. В нашата част нямаше по-зъл от мен. О! Виждам, че очите ви веднага светнаха, хареса ви. Но не се заблуждавайте. След по-малко от месец ме изпратиха в Чечня... Като най-опасния звяр. И точно там ме научиха да стрелям, там направиха от мен това, което съм сега. Сами разбирате, че когато всеки ден край теб свистят куршуми, трябва бързо да научиш всичко, защото ако не станеш най-добрия, ще умреш. Е... и разбира се, късмет, без него не става. Там и оръжие си купих, без да бързам. За кутия цигари — пистолет, за стек — автомат. За базуката трябваше да дам стек „Парламент“. Ех, ако тогава имах малко повече пари, щях да си взема танк или хеликоптер. А сега е вече късно... повече няма какво толкова да кажа. Стрелях, и по мене стреляха. Убивах, и мен малко ме убиха. Но все пак имах късмет и след като отслужих, се прибрах вкъщи.

Дали се радвах? Разбира се, че се радвах. Бях излязъл жив от онзи ад и се прибрах у дома, при родителите и приятелката си.

Момичето не ме дочака. А вие как се досетихте? Предчувствие? Браво на вас. Родителите ми, казвате, са мъртви? Кога? Точно вчера ходих да ги посетя, всичко с тях беше наред. Откъде ви щукна това? Ах, пак това предчувствие. Грешите, скъпа. Мислехте, че ви разказвам драма? Нищо подобно, това е моят живот. Родителите ми ме посрещнаха със сълзи в очите, съвсем бяха остарели. Едва преживявах с пенсиите. И изведнъж се появявам аз, още си търся работа, и докато това и онова, съвсем зле стана с парите. В крайна сметка... преместих се да живея в общински апартамент, да не съм в тежест на родителите си. И тук пак проблем, без висше образование никой не ме иска. Нямах избор, хванах се като охрана в бар. Знаете ли колко е забавно? Музиката свири, хората се забавляват, а ти стоиш като истукан. Бих нарекъл тази професия не охранител, а лентяй. Стоиш си сам до стената и не правиш нищо. Но заплащането беше прилично и така изкарах още една година. Хм... Виждам нетърпението в очите ви. Кога ще стигна до това, заради което всъщност стигнах до тук? Не се притеснявайте, приближава. Един ден майка ми се обади и през сълзи ме помоли да отида при нея. Разбира се, веднага хукнах. Съседката също беше вкъщи и ревеше в ръцете на майка ми. Защо? Ето защо...

Тъй като самата съседка не можеше да говори, майка ми ми разказа всичко. Шестнадесетгодишната дъщеря на съседа отивала на училище. А на спирката я блъснал джип. Сама разбирате кой е виновен. Но зад волана бил — как обичат да казват? — новият руски. Разбира се, не му направили нищо. Бях леко шокиран, защото съвсем наскоро бях видял това момиче. Знаете как става, когато не можете да повярвате в нечия смърт. Изненадана сте? О, да, вие ме мислите за звяр. Напразно. Дори такъв звяр като мен не може да свикне със смъртта. В онзи ден се напих зверски и зарових спомена за това в най-отдалечения ъгъл на мозъка си. Въпреки това, няколко седмици покъсно майка ми се обади и ме помоли за помощ. Каква помощ? За информация. Каза, че за съседката и съпруга ѝ дъщеря им била всичко. Те вече не искали да живеят. Но това, което ги гневеше, беше, че човекът, убил дъщеря им, съвсем спокойно се разхожда на свобода. И чрез майка ми те искали да разберат дали имам стари приятели от армията, които имат нужда от малко допълнителни пари. Бяха готови да продадат всичко: колата, апартамента, само и само да отмъстят за дъщеря си. Честно казано, ги разбирах. Отмъщението не е решение,

казвате? Да, съгласен съм, звучи хубаво, но го кажете на хора, които са загубили дъщеря си, гледайки ги в очите. Не можете? Хм... може би все още не сте съвсем изгубена за обществото. Дали се съгласих? Съгласих се, разбира се, но не веднага. Отначало дълго мислих, но нуждата от пари все пак си каза думата. Защо говоря така? Бих могъл, разбира се, да кажа, че убих онзи бизнесмен, изпълнен с праведен гняв, и само жаждата за справедливост ме е тласнала към това. Но не е така. Наистина имах нужда от пари. И трябваше да го убия. За щастие бях взел някои неща от арсенала със себе си, а и опитът от Чечня помогна. Между другото, този бизнесмен се оказа примерен семеен мъж и също имаше дъщеря... мисля, че дори бяха две. Като цяло това беше първото ми поръчково убийство. Простете, че не се изразявам много красиво или, обратното, прекалено кърваво, но казвам всичко така, както си е. Всъщност убийството си е доста рутинно и много неприятно (дори за такъв звяр като мен) нещо.

Изглеждам прекалено млад? За това си има основателна причина, аз наистина съм млад. На колко? Малко над двадесет и пет. И вече такъв звяр? Вие само изчакайте какъв ще съм след десет години. Няма да доживея толкова дълго? Откъде ви хрумна, да не гледате на ръка или нещо подобно? Хе-хе, ще поговорим за това след десет години. Всъщност, ще ви кажа под секрет, че всеки, който е пророкувал смъртта ми, вече не тъпче тази смъртна земя. Казвам ви го само така, за справка. Не пребледнявайте така, момичета не докосвам, и изключение от това правило досега не е имало. Аз все още се утешавам с мисълта, че съм нещо като нашенски Робин Худ... и не гледайте толкова скептично.

Колко още имаше? Ами много. Не ги броя. И отметки, противно на всички очаквания, не правя. Но ми се струва, че не бяха малко. Колко? Увеличете малко... например десет пъти. Защо ме хванаха чак сега? А кой ви каза, че чак сега? Хващаха ме, и още как. Защо съм на свобода? Както ме хващаха, така ме и пускаха. Защо? М-м... извинете, бихте ли се навели малко по-близо? Спокойно, няма да ви ухапя. Разбирате ли, аз облекчавам живота на милицията. При това доста. Къде по-лесно е да описваш трупове, отколкото да се разправяш с чиновници. А когато чиновниците са трупове, те са толкова спокойни. Всичко може да им се припише. И никакви адвокати няма да си пъхат носа. Не мога да кажа със сигурност, но ми се струва, че и милицията

нееднократно ме е наемала. Не съм проверявал. А и защо да го правя? Щом плащат, няма проблем.

Терористични актове? Не, това не съм аз. Не ги харесвам тези неща. Експлозиите в Израел? Хм... Да си призная, не ми хареса тяхната синагога. Красива, разбира се... беше... но все пак някак си не е нашенска. Освен това в нея имаше терористи. Не ги харесвам аз тях, нападат мирни хора. Едно е политиците, чиновниците и престъпните структури, което общо взето е едно и също, а съвсем друго — обикновените хора. В края на краищата първите знаят в какво се забъркват, така че ако ги гръмнат, сами са си виновни, докато обикновените хора не са виновни за нищо. Какво са направили на онези брадатите, че да ги взривяват? Така че тези брадатите трябва да си получат заслуженото.

Какво друго искате да знаете? А, това... Това беше моя грешка. Кой да знае, че човекът, когото трябваше да убия, е шеф на международна терористична група. Вие сте знаела? И къде бяхте преди? Е, след убийството му започнаха да взривяват домове. Не знаете, че е заради него? Не, скъпа, взривовете са заради смъртта му, а не заради политиката. Знаете ли, те са докачливи, тези брадатите. Расист? Аз? Никога! Не обичам расизма... и тези брадатите, също. Времето изтича? Толкова бързо? Ах, това предаване на живо ли е? Значи няма да изрежат нищо? Каква прелест... Вървете всички на... и... да... Ето така. Колко ми олекна на сърцето. Ще пускат реклами? Ама че гадове. Е, добре. А мама мога ли да поздравя? Благодаря. Мамо, не се тревожи, скоро ще се прибера. Защо такава увереност? Ами, как да ви кажа... Време е да свършваме? Разбира се. На всички приятен... а сега какво е? Вечер? Тогава приятна вечер на всички.

Приключихме? Браво, жалко, че ми закриха лицето с квадратче. Родната ми майка няма да ме познае. И защо изобщо ѝ изпратих поздрав. Няма за какво, момиче. Ще ме посетите ли? Благодаря ви. Но по-добре аз да ви посетя. Шегаджия ли съм? Какво говорите, щом ме пуснат, веднага ще дойда при вас. Не се усмихвайте така виновно. Мислите, че няма да ме пуснат? Грешите. Хора като мен струват теглото си в злато за правителството. Винаги има нужда някой да се премахне, да се измести, да се сплаши. Значи ще чакате утре вечер да ви посетя? Това е страхотно. До утре, момиче.

Е, момчета? Обратно в килията, а? Не в килията? Ще ме вземат други? И кои? Не знаете. Точно така, противно на поговорката, ако много знаеш, няма да доживееш до старост. Добре, довиждане, момчета, може би ще се отбия при вас за едно кафе. Още повече, че вие така и не ми дадохте.

Ех, остарявам. Преди никога не бихте ме хванали, докато спя. Както и да е, поне с момичето се запознах. Срокът за последната поръчка изтича след месец, така че мога да разпусна малко. Какво казвате? Някой иска да говори с мен? Разбира се, разбира се... да тръгваме, а... Надявам се, че там има кафе?... Това е страхотно...

2004, Москва

---

[1] Московский государственный институт международных отношений (рус.) — Московски държавен институт по международни отношения, един от най-престижните руски университети. — Б.пр. ↑

ПИСЪК

Дори не знам откъде да започна. Много е трудно да признаеш причиняването на толкова много щети. В крайна сметка пострадаха и хора, и природа. От друга страна, въпреки че признавам вината си, не бих могъл да постъпя другояче и при подобни обстоятелства ще направя същото. Готов съм да понеса сурово наказание, ако, разбира се, някой ми повярва. В което силно се съмнявам, защото всичко звучи като абсолютна глупост. А и аз съм твърде ценен кадър, за да ме предаде правителството в ръцете на правосъдието. Обещаващ, както би се изразил ректорът на моя институт. Още повече, че скоро ще ходя на международна конференция по ПЧК (психология на човешките комплекси). Аз самият нямам психологически комплекси, все пак съм човек на умствения труд, както гордо ме наричаха моите родители като дете. И, между другото... какво общо имат тук родителите? Аз сега пиша признание. Така че започвам да си признавам.

* * *

— Дръпни се от пътеката, идиот!

— А? О, разбира се, извинете...

Възрастната жена с огромна чанта се изказа малко некултурно за мен, а след това не по-малко некултурно ме избута от пътя си.

— Още веднъж ме извинете — казах на отдалечаващата се по пътеката между дървените седалки едра фигура, а след това с привично движение проверих дали дневникът ми все още е на мястото си.

Вратите се затвориха и влакът потегли по пътя си от точка А до точка Б. За съжаление, аз бях на него. И пътят ми водеше към моята горещо нелюбима дача. Бих казал, че води не към моята дача, а към дачата на родителите ми, но кой ме пита. Кажете ми, какво може да прави един мършав като скелет труженик в руската народна каторга,

наречена „дача“? Да, след пет минути работа с лопатата ще трябва да ми правят изкуствено дишане. „Свеж въздух“ — казват родителите. Да, свеж. Освен ако не си алергичен към всичко растящо и пълзящо. За слънцето просто ще замълча. Моята бяла, болезнено бледа кожа може само да изгори. По някаква причина изобщо не мога да имам загар. Но да споря с родителите е безсмислено. Или дачата, или в продължение на месец да слушам оплаквания, че синът не иска да помага на възрастните си родители. Кое като цяло е глупаво, защото ползата от мен и без това е нула.

— Следваща спирка — Люберци-1.

Да, пътуването започна, а книгата вече свърши. Ужасно. Ще се побъркам от скука, между другото, трябва да отбележа в дневника, че ми трябва и втора книга. Вестници не понасям, така че ще трябва да скучая и да се опитам да запазя равновесие, стърчейки между тези дървени седалки.

Прибрах книгата и неохотно се огледах.

Вагонът, както винаги, беше пълен. Предимно баби с огромни чанти и дядовци. Няколко полупияни групи и отделни индивиди приблизително на моята възраст. Всички се бутяха и активно се потяха. Всичко — както обикновено. Макар че онова момиче вляво до прозореца... доста красиво момиче, седи и чете книга. Всъщност по принцип те всички са глупави, така че не би могла да чете нещо кой знае колко интересно. Между другото, всички най-велики учени бяха мъже, а момичетата на нищо велико не са способни. Тоест и ползата от тях не е голяма. Особено ако тези момичета винаги ценят не мозъка и духовните качества, а външния вид. Така че нито едно дългокосо русо момиче с очарователно носле не заслужава вниманието ми. Аз демонстративно, по-скоро за себе си, се обърнах на другата страна и започнах да наблюдавам пейзажите, които се сменяха през прозореца.

На следващата спирка седящата до момичето жена слезе и аз бързо заех мястото ѝ. Не защото исках да седна до момичето, а просто защото тялото ми се схвана от дългото стоене прав.

Погледнах за миг към момичето. Тя, разбира се, не ми обръщаше внимание. Всъщност никоя от тях не ми обръща. Не им трябва мършав, бледен очилатко. С известна злоба още веднъж погледнах момичето. Облечена беше с... къса сива пола, тениска... да привлича

самци. А после се оплакват, че ги изнасилват. Сами са си виновни, защо провокират.

Раздразнено се обърнах към прозореца.

След още десетина минути съседните места до мен и момичето се освободиха. Веднага ги окупира весела компания от шестима младежи, облечени в камуфлажни униформи, гладко избръснати и твърде весели, за да бъдат трезви.

— Момче, направи място за стареца — сложи ръка на рамото ми единият, разбира се, най-якият.

Мълчаливо, за да не предизвикам неприятности, станах, взех си нещата и се преместих на празно място от другата страна на пътеката. Точно до гледащата ме подозрително бабичка. Сякаш ще посегна на свръхценния ѝ багаж. Направо безценния. Хвърлих недоволен поглед на изгонилите ме от мястото ми младежи.

Типични представители на съвременните безочливи грубияни. Мускули и нищо друго освен мускули. Защо ти е глава? Точно така, за да я обръснеш до голо.

Младежите се разположиха около момичето и започнаха, говорейки умишлено високо, да я изпиват с очи.

Сама си е виновна. Разголила се, сега ще търпи.

По навик се обърнах към прозореца и отново се замислих.

Скоро обявиха моята спирка. Наканих се да изляза, но не беше толкова лесно. Докато си мислех, гледайки през прозореца, един представител на компанията с китара в ръка се беше разположил на пътеката и сега започна да крещи песни с пълен глас. Беше невъзможно да изляза с чантите си покрай него. А да го помоля да ме пусне да мина изобщо нямаше смисъл. Те явно вече бяха направили главите и нищо не им струваше да сритат такъв труженик на умствения труд като мен.

За пореден път погледнах развеселената компания. Един от тях вече беше успял да сложи ръка на раменете на момичето. Тя старателно се преструваше, че ѝ е все едно, и четеше книгата.

Дори не трябваше да се преструвам, че ми е все едно. Наистина ми беше все едно. Така че се обърнах към другия прозорец и отново дълбоко се замислих. И, както обикновено става при великите хора, заспах.

Отначало сънувах отделни фрагменти от живота си. Предимно не много приятни. Присъниха ми се връчвания на награди: по физика, математика, химия, литература, психология, история и така нататък. Невероятно много. Никога не съм харесвал тези награждавания. Вие бихте ли се радвали, ако победите маймуна на тест за интелигентност? Не съм виновен, че всички са толкова глупави. Затова всички тези поздравления и аплодисменти винаги ме вбесяваха. И затова насън всички тези награждавания изглеждаха като кошмари.

Но всичко свърши и скоро се събудих. По-скоро си помислих, че се събуждам само в първата секунда. Само в книгите пишат, че хората виждат сънищата и ги бъркат с реалността. Всъщност това, разбира се, е глупост. Един сън може да е много реален, но си е просто сън. Така че някъде подсъзнателно знаех, че това е сън, макар и много реален. Още повече, че в този сън аз бях само мълчалив и безплътен зрител. Видях се да спя с нос в стъклото. За пореден път си отбелязах, че с моята болезнена слабост изглеждам просто комично в широки шорти и тениска. Неволно, просто по инерция, погледнах към шумната компания, седнала до момичето. Те явно се забавляваха. Бирата се лееше като река, а двама от тях вече активно показваха знаци на внимание към момичето. Момичето, доколкото можеше, активно се съпротивляваше.

На мен ми беше все едно. Сама си е виновна. Но все пак беше интересно да видя как ще свърши всичко.

Обявиха спирка и момичето с видимо облекчение скочи. С толкова рязко и неочаквано движение тя силно изненада един от мъжете, който тъкмо беше сложил ръка на коляното ѝ. Здравенякът, който ме изгони от мястото ми, по пиянски се изненада и дори се канеше да каже нещо дълбокомислено по въпроса, но момичето вече бързаше по пътеката към изхода. Тогава той показа изненадваща за състоянието си пъргавина и, като хвана зяпналите си приятели, забърза след момичето, като не пропусна да разблъска всички, до които можеше да стигне по пътя към изхода. Аз като безмълвен дух тръгнах след него.

Днес момичето явно нямаше късмет. На перона нямаше нито един човек. Само платформа и гора. Затова, когато токчетата ѝ зачаткаха самотно по бетонната платформа, съдбата ѝ вече беше решена. Компанията начело със здравеняка се изсипа на перона само

секунда преди момичето да поеме по едва забележима пътека и да изчезне в гората.

Тъй като имах прерогатива на страничен наблюдател, можех да наблюдавам всички ключови моменти от сюжета. Вече знаех как ще свърши това за момичето, но в съня, както и в живота, проблемите на другите хора изобщо не ме вълнуваха.

— Момчета, хайде след нея! — извика Здравенякът и се втурна към пътеката, водеща в гората.

Цялата компания хукна и след минута се скри в гората. Още секунда наблюдавах празната платформа, а после се озовах сред дърветата. Погледът ми се движеше успоредно с движението на тичащите след момичето младежи. По някаква причина камуфлажът им изобщо не се губеше на фона на гората. Един от младежите зави в поредния завой и се оплете в купчина паднали клони. Неочаквано, въпреки моето безразличие, съжалих, че не си е счупил врата.

Скоро след поредния завой отпред се появи фигурата на момичето. Тя спокойно вървеше по пътеката. Въпреки че преследвачите очевидно не се криеха, а по-скоро викаха нещо, до последния момент момичето не забеляза нищо, потопено в мислите си. Когато тя най-накрая се огледа изненадано, страхът се отрази на хубавото ѝ лице и тя, интуитивно осъзнавайки, че такава компания няма да тича след нея просто така, се втурна напред. Явно нямаше опит с тичането на токчета през гората и още първият корен, стърчащ на пътеката, я спря. Тя падна и здравенякът, който тичаше пред всички, веднага я настигна. Той не тръгна да се обяснява в любов, а направо я удари в лицето.

Нямах особено желание да наблюдавам тази сцена във всичките ѝ подробности и погледът ми, подчинявайки се на неизречената молба, се измести далеч нагоре. Толкова далеч, че от птичи поглед се виждаха само върховете на дърветата. И слава богу. Аз съм съвременен човек и вече съм свикнал с ужасите, случващи се на всеки ъгъл. Убийства, изнасилвания, вземане на заложници, всичко това е като че ли част от нашия живот. И в същото време не от нашия. Вече сме свикнали да гледаме без потръпване статистиката на „Пътен патрул“ и да не мислим, че зад всяка цифра стои човек. Човек със свой живот. Но на нас изобщо не ни се мисли за това. Не можем да направим нищо по въпроса, а нерви и така хабим толкова много, че просто не остават

излишни за загриженост и състрадание. И затова аз, вече по навика на обикновения гражданин, затрупах съчувствието с бремето на макар и малки, но собствени проблеми. В крайна сметка тя сама си е виновна. В днешно време трябва да си по-внимателен. И какво можех да направя? Който и да е от тези главорези с един пръст ще спре всичките ми объркани увещания да спрат... И въобще пред кого се оправдавам?

И изведнъж чух ТОВА. Беше Писък. Разнесе се над зелената гора, подплашвайки птиците от дърветата. Моето, както ми се струваше, закоравяло от нашата реалност сърце, потръпна. Невъзможно е да опиша с прости думи това, което чух в този Писък. Това беше болка, това беше отчаяние и... това беше безнадеждност. Да, това беше смъртна безнадеждност...

Скочих и трескаво си поех дъх. Стоящата до мен старица ме погледна подозрително. Но аз не виждах нищо около мен. В ушите ми още кънтеше този Писък. Писъкът на момичето. Знаех, че това е просто сън, но този Писък все още кънтеше в главата ми и не искаше да спре. Понякога се случва нещо, което докосва струните на душата. Но този Писък не просто докосна тези струни, той изсвири върху тях погребален марш. Бях напълно сигурен, че човекът, издал този Писък, вече е мъртъв. Нещо се счупи в момичето с този писък. И също бях напълно сигурен, че дори момичето да остане живо, така или иначе то вече няма да е живо. Просто кукла, чието място е в психиатрична болница. Макар че... В крайна сметка това е само сън! Ако знаех как да се моля, щях да извикам всичките си молитви към Бога, като го моля да не допуска нищо подобно с това момиче, с всички момичета.

Аз все още седях и се опитвах да разбера себе си и това, което сънувах. Вече няколко пъти хвърлях боязливи погледи към момичето, опитвайки се да уловя нещо... а Писъкът все още кънтеше в ушите ми. Но ето че обявиха някаква спирка и момичето рязко скочи, сваляйки от коляното си ръката на здравеняка, която току-що се беше озовала върху него. Здравенякът погледна ръката си с пиянска изненада и премести поглед към отдалечаващото се момиче.

Това не беше просто „дежа вю“, това беше моят сън. С точност до най-малките подробности.

Ето здравенякът побутна приятелите си и те забързаха към изхода, като разблъскаха хората по пътя си. По някаква причина точно

сега бях изненадан, че те не си казаха нито дума. Сякаш това за тях е нещо обичайно, просто така да скочат и да тичат след момиче.

Седях в пълен ступор. Писькът все още кълтеше в главата ми и ако имаше дори най-малката възможност нещата да се развият по същия начин, както в съня, бях длъжен да се опитам да ги спра. Но не това ме спираше. Какво можех да направя? Аз срещу шестима души... това е смешно. Но не биваше да се бавя и подтикван от кълтящия в главата ми писък на момичето, започнах да действам. Мършавостта ми имаше един очевиден плюс — компактност. Затова когато здравенякът и компанията му бяха още на половината път до изхода, аз рязко скочих, с което си спечелих още един режещ поглед от старицата, и се промуших през прозореца на влака. Как успях да не се заклеся, не знам, защото това беше доста сложна акробатика. Озовах се на платформата на около пет метра от отдалечаващия се гръб на момичето и на същото разстояние от отворените врати, от които изнасилвачите трябваше да изскочат след няколко секунди. Много подходящо машинистът наду свирката, което попречи на момичето да ме чуе как скачам от перона в гъстата коприва, само на няколко метра от пътеката, по която тя скоро щеше да поеме.

Едва в копривата започнах да осъзнавам глупостта на моята постъпка. Добре, че не забравих дневника си. Въпреки това оставих целия си багаж във вагона. Освен това си навехнах крака и, разбира се, целият бях нажулен от копривата. Но въпреки очевидната глупост, бях избрал много подходящо място. Момичето се спусна по вече познатата ми от съня пътека на десет метра от мен и точно в този момент предполагаемите изнасилвачи се изсипаха на перона.

Затаих дъх и започнах да се моля здравенякът да не извика като в съня...

— Момчета, хайде след нея!

По дяволите. Гледайки тичащите по платформата изнасилвачи, аз, без изобщо да се замисля, извадих запалка и посегнах за цигара. Тогава погледът ми попадна на съвършено сухата трева. Лятото беше много горещо и сухотата цареше навсякъде. Не знам какво ме подтикна, но секунда по-късно вече куцуках по пътеката след момичето, изпреварвайки Здравеняка и компанията с около минута. И, както се и надявах, точно на същото място като в съня на пътеката имаше огромна купчина клони. Не знам откъде се бяха взели, но без

колебание извадих дневника от джоба си и... се замислих. Нямах нищо друго под ръка, а трябваше спешно да паля. Така че в крайна сметка пожертвах дневника си. Не беше трудно да го запаля, тъй като го водех от цяла година и той беше доста дебел. Трескаво започнах да късам горящи листове от него и да ги хвърлям наоколо. Клоните веднага избухнаха в пламъци и когато дневникът свърши, започнах да хвърлям всичко, което можех, в огъня: трева, боклуците наоколо, клони. Писъкът, който безмилостно звучеше в главата ми, ме караше да се движа по-бързо, отколкото някога съм се движил. Надигна се гъст дим и скоро аз, кашляйки, избягах по-далече и паднах изтощен.

Мина известно време, а димът стана още повече. Шестимата младежи така и не се появиха на пътеката. Дали, както се надявах, са се уплашили от дима; дали са решили да не се заяждат с психаря, куцукащ около огромен огън наред пътеката в гората; или просто сънят беше измама. Във всеки случай аз се надигнах и, целият мръсен, миришещ на изгоряло и пот, се насочих обратно към платформата. Зад гърба ми се разгоря пожар, а аз крачех по пътеката с глупава усмивка, защото Писъкът вече не звучеше в главата ми. Въпреки това ще го помня до края на живота си.

* * *

„Както вече казах, аз съм изцяло виновен и съм готов да си понеса наказанието. Наказание за това, че запалих онази гора и цяла Москва в продължение на три месеца диша дим. Дори мисля, че ако разкажа на някого за съня си, ще ме пратят в психиатрична болница. Може би. А може и да не ме пратят?“

Глупости. На кого пиша това? Така или иначе никой няма да ми повярва. Аз самият не си вярвам вече. Че подпалих гората. Че скочих от вагона през прозореца, че зарязах багажа си. Та аз съм труженник на умствения труд. И този откачен сън. Никога повече не сънувах нещо подобно, въпреки че помня онзи Писък, сякаш съм го чул само преди секунда. Той ще ме преследва до края на живота ми. Писъкът от съня... или от възможното, но неосъществено бъдеще. И кой ще ми повярва? Никой. Защото никой не чу този Писък. Писъкът на младо момиче. Писък ужасен, пълен с болка и отчаяние. Направих всичко

възможно, за да предотвратят това. Във всеки случай за първи път в живота си постъпих така, както ми диктува сърцето. Пък дори този Писък да е само сън.

Но такъв Писък наистина се раздава всяка минута в различни части на света. Насилието властва по целия свят. Нищо не можеш да направиш с това, ще кажете вие. Може и да е така, но аз реших за себе си. Дори и да съм само един слаб човек, но ще се опитам да направя така, че на света тези Писъци да станат поне с един по-малко. Защото един Писък — това е един живот. Живот пречупен или опорочен, живот отнет или превърнат в непрекъснато страдание. Преди никога не се бях замислял за това, но никога не е късно да промениш мнението си...

В живота ми нищо особено не се промени. Родителите ми простиha загубата на ценния багаж, възстанових дневника си. В допълнение към обичайния си ритъм добавих само една ежедневна точка. Всяка вечер ходя в спортната зала, за да се науча как да защитавам себе си и тези, които ще се нуждаят от защита. За да съм готов, когато ме застигне още един Писък, и да не се налага пак да паля гората. И, между другото, наскоро видях по новините да показват заловена банда от шестима души, които се занимавали с грабежи и понякога се забавлявали, като изнасилвали самотни момичета. Лицата им, разбира се, ми бяха добре познати...

2004, Москва

НОВОГОДИШНА ПРИКАЗКА

Знаете как се случва понякога: в съня ти се губиш в пространството, във времето... Около теб се върти странна въртележка от образи, звуци, усещания. И уж знаеш, че това е сън... че всичко наоколо е нереално, но по някаква причина също така си сигурен, че ако това нещо (същото, което държиш в ръцете си), го стиснеш по силно и не го пуснеш по време на събуждането, то определено ще пробие тънката граница...

И ето че ти увисваш някъде между реалността и съня, напълно уверен, че ето го, ти си го хванал и си го взел със себе си. Сега ще се събудиш и ще можеш да го докоснеш, да го вземеш в ръце... то е осезаемо и реално... След това отваряш очи и нетърпеливо се оглеждаш... Не! Мечтите така и не са станали реалност, нищо не се е променило! И нямаш нито вълшебна пръчица, нито компютъра, за който толкова отдавна мечтаеш, нищо. За част от секундата се чувстваш като жестоко измамено дете, което сутринта на Коледа не е намерило подарък под коледната елха... Но всичко това постепенно преминава и ти се потапяш в реалността. Всички мечти са отмити от потока проблеми и задачи и всичко е забравено... за известно време...

* * *

Не, това просто не може да бъде! Невероятно! Може би прекалено невероятно, за да не е истина. Аз съвсем ясно помнех как си легнах в горда самота. Вратата, като всеки нормален градски жител, заключих с всички възможни ключалки, дори вентилационните отвори — и те бяха затворени. А и как да ги отвориш, ако навън е минус двадесет и пет, а радиаторите едва греят. Всичко е както обикновено, с изключение на един малък детайл: в ръцете си държах син шал. Нейният шал!

Глупости. Много добре знам, че това е невъзможно. Толкова невъзможно, че може да се окаже истина... или... ами да! Разбира се! Как не се сетих веднага? Сигурно момчетата са ми погодили номер. Неведнъж съм им разказвал за удивително реалистичните си сънища. Макар и дреболия, но това са хората, с които прекарвам по осем часа на ден. Със сигурност се разбрали колко голямо значение им придавам. Точно така, това определено е Колян или Витка.

И така, изпълнен с решимост да се разправа с прекалено майтапчийски настроените си приятели, аз започнах да се приготвям за работа. Трябва да призная, че логичното и просто обяснение на странното събитие едновременно ме успокои и разгневи.

Е, сега ще им обясня как да се шегуват с мен. Ще им дам да се разберат!

Процесът на сутрешните водни процедури и закуската премина толкова бързо и неусетно, че, напускайки апартамента, аз неволно се замислих: ядох ли изобщо, дали и това не ми се е присънило? А ако ми се е присънило, тогава... не, в ръката си държа шала и той никъде не е изчезнал. Тоест днес някой ще си го получи по врата, а след това ще ми обясни как е успял да влезе в заключения апартамент.

В студиото хармонично цареше творчески хаос. Подло промених любимия си навик и днес не закъснях, така че намерих целия ни екип на правилното място — близо до пулта за управление на светлината. Едрият Колян мързеливо отпиваше кафе от пластмасова чаша, а слабият и подвижен Витка създаваше вид на активно работещ. За пореден път забелязах колко смешно изглежда тази двойка. Много ми напомняха на бандитите от филма от моето щастливо детство „Гост от бъдещето“.

— Ей сега ще набия някого — изригнах аз вместо поздрав, докато в движение свалях палтото си.

— Хей, Сан, не бързай — лениво отвърна Колян, без дори да се обърне към мен. — Първо кажи къде ще празнуваш Нова година, а после карай по план — бий, убивай, дори насилвай, ако искаш, ей Витка например.

От това пренебрежение към свещения ми гняв едва не онемях.

— Защо ти е да знаеш? — попитах само, забравяйки за момент за основната цел на посещенията ми. Е, не заради работата се застоях тук, честно.

— Питам, значи трябва — резонно отговори Колян. — Просто ние тук решихме да се съберем за Нова година. Шесто студио през нощта е свободно, така че мислим да поканим всички и да организираме едно хубаво парти.

Витка кимна в знак на съгласие, без да вдига поглед от пулта.

— Не знам, момчета, аз се канех да прекарам тази Нова година у дома.

— О, я стига?! — изненада се Витка, смачка пластмасова чаша и я хвърли в кошчето. — Такъв празник, а ти — сам?!

Свих неопределено рамене.

Не, плановете ми бяха малко по-различни, но почти не излъгах.

— Момчета — побързах да сменя темата на разговора на такава, която ме интересува повече: — Имам един въпрос към вас.

— Е? — изсумтя Колян, явно недоволен от избягването на темата „новогодишно парти“.

Тук леко се обърках. Сега, когато стоях пред приятелите си, всички предположения започнаха да изглеждат като пълни глупости. Кой от тях би се промъкнал в чужд апартамент заради някаква глупава шега?

— Ъ-ъ... кой от вас ми извъртя тази толкова подла шега? — попитах несигурно.

— Кога това? — изненада се Витка. — Ако говориш за вируса в компютъра ти, той е съвсем безобиден...

— Какъв вирус? — изненадах се на свой ред аз.

— О... а, не, аз само така... — веднага се смути той и отново се обърна към пулта. — Шегичка.

Погледнах го подозрително, но не казах нищо. Не ми беше до това сега.

— Някой от вас влизал ли е в апартамента ми? — зададох въпрос аз, но по някаква причина вече знаех какъв ще бъде отговорът.

— Ти да не си луд?! — в един глас извикаха и двамата. — Съвсем си се побъркал с твоите сънища!

Замълчах засрамено, осъзнавайки, че те може би не са толкова далеч от истината. Ами ако наистина се побърквам?

Трябваше да извадя шала от джоба и да го покажа на своите приятели, за да се убедя поне в неговата реалност.

— Какво е това? — подозрително попита Колян. — Да не си станал фетишист?

— Той си беше — веднага прихна Витка.

— Що за парцал е това? Да не е някаква забрадка? — продължи да гадае Колян.

— Невежа — изсумтя Витек. — Това е шал — един вид почит към модата на деветнайсети.

— Година? — не разбра Колян.

— Век. Глупчо — Витка почука с юмрук по главата на приятеля си. Звукът наистина излезе доста глух...

Сдържах се и опитах ясно да обясня откъде точно идва този шал с цвета на небето... също като цвета на очите й. Сигурно затова тя носеше този шал на всички наши срещи... толкова й подхожда... по някаква причина от целия външен вид на момичето от съня само очите и този шал се бяха запечатали в паметта ми. Всичко останало, както и в обикновените сънища, си спомнях много смътно.

— Е, момче, отивай да си поспиш — прекъсна спомените ми Колян. — Скоро ще стигнеш дотам, че ще прекарваш цялото си свободно време с твоята приятелка от сънищата... Стоп! — той внезапно бе споходен от прозрение. — Ти се каниш да посрещнеш Нова година с нея! Затова оставаш вкъщи, нали?!

Той обвинително заби пръст в мен.

— Точно така. И какво?! — отвърнах гневно, подготвяйки се за отговорната работа, която правех от шест месеца, откакто тя се появи в сънищата ми. Тази работа беше изпращането на всеки, който се опитва да навлезе в личния ми живот, някъде по-далеч.

Изненадващо, но този път Колян не започна спор и каза само да се махна отгук, да изляза на улицата на въздух, може пък мозъкът ми да се проветри и да заработи нормално.

Мълчаливо се съгласих, осъзнавайки, че от работа пускат много рядко (за щастие Колян имаше правомощията да го прави) и такъв дар на съдбата не бива да се пренебрегва. Още повече, в навечерието на Нова година.

На улицата цареше празнична атмосфера: коледни елхи, гирлянди, навсякъде крачат белобради дядовци в червени дрехи, всички са толкова щастливи...

За съжаление аз не можех да споделя веселото настроение. По някаква причина напоследък се радвах само на едно — настъпването на нощта. Целият ми ден минаваше в мисли дали днес ще сънувам прекрасната непозната или не. И тя идваше при мен в съня... не винаги, но все пак достатъчно често. От първата ѝ поява бяха изминали почти шест месеца и през цялото това време мислех само за нея, зовях я преди лягане. Понякога, събуждайки се сутрин, дълго време не можех да се върна в реалността и лежах в леглото, очаквайки, че... още секунда и ТЯ ще влезе през вратата: в халат, с поднос в ръце, и ще каже „Добро утро, скъпи“. А никога не съм чувал гласа ѝ...

* * *

Целият следващ ден отлетя за миг. Дори нямах време да размишлявам по-сериозно над произхода на странния шал. Всъщност изобщо за нищо не мислех, напълно се отдадох на предпразничната суматоха. И чаках. Чаках да стане десет вечерта на 31 декември, за да си легна и да я видя в съня си... Това ще бъде най-хубавата Нова година в живота ми. Сигурен съм... не, с нея не сме се разбирали за нищо, но някак си знаех със сигурност, че тя ще дойде. Най-малкото много се надявах.

И ето че настъпи този дългоочакван миг. Аз, по-скоро за да отдам почит на празника, а не поради необходимост, стотвих нещо (макар че освен мен никой друг няма да яде тази гадост), после събрах проклетата елха. Но ето че всичко свърши. Най-накрая можех да легна с мисълта за моята рижа позната, най-скъпото ми от всички същества на този свят. Само по чиста случайност ние с нея се оказахме в различни светове: аз — в света на мръсната реалност, тя — в света на призрачния сън. Но не всичко е загубено... понякога нашите светове могат да се пресичат, например нощем...

* * *

Но не и този път... не и този път! Как така?! Аз... толкова се надявах, а тя не дойде. Събудих се от звъненето на часовника и

разбрах, че новата година е настъпила. Вече. А аз така и не се срещнах с нея... или тя вече ме чака?! А аз не спя... значи трябва спешно да заспя. По дяволите. Не искам да заспя! Ама че късмет. Съвсем не искам, ни най-малко.

Станах от леглото, осъзнавайки, че вече няма да мога да заспя. Само със сънотворни... ами да! Сънотворни! Спешно трябва да притичам до дежурната аптека.

Облякох се за отрицателно време и изхвърчах навън. На улицата цареше празнично веселие: всички се поздравяваха за новата година, пиеха шампанско, целуваха се. Но аз нямах време за това. Бързах към аптеката.

— Честита Нова Година! — извиках аз, втурвайки се в незабележимата едноетажна сграда на кварталната аптека. — Дайте ми най-силното хапче за сън.

— На вас? — изненада се възрастната аптекарка.

Само вдигнах рамене. Никога не се знае кой от какво има нужда.

— Сега ще обслужа момичето, а после и вас — измърмори старата жена и бавно се насочи някъде в другия край на аптеката.

— Но на мен ми трябва спешно! — извиках след нея. — Вие не разбирате, въпросът е на живот и смърт!

— Ще чакате — повтори старицата. — Първо момичето, а след това сте вие.

Едва не изревах:

— Вашето момиче ще изчака, при мен е спешно!

— Извинявайте, но и за мен е спешно — раздаде се тих глас зад мен, някъде зад стойката с витамини.

Тихо изругах и, изобразявайки най-културната си физиономия, пристъпих към момичето, което си избираше нещо от витрината.

— Извинете ме още веднъж, но бихте ли ми позволили да ви изпреваря? Какво ви струва, разликата е само минута.

— Тогава ще изчакате, щом е само за една минута — отговори блондинката, продължавайки да стои с гръб към мен. — Аз вече от двадесет минути чакам тук, така че ще трябва и вие да потърпите.

Оставаше ми само да стисна зъби и да чакам. По дяволите! Никога не съм харесвал блондинки. Изглежда цялата мода на нашето време ги поставя на пиедестал, а аз винаги съм предпочитал брюнетки... или червенокоси... Да, защото ТЯ има червена коса...

Най-накрая аптекарката донесе сънотворните и ги подаде на блондинката. После възрастната жена ме погледна виновно.

— Съжалявам, но това е последната опаковка.

— По дяволите — неволно се изтръгна от мен, но веднага ми проблесна спасителна мисъл:

— Извинете, госпожице, позволете ми да купя няколко хапчета от вас, да речем... за петдесет долара?

Гледах блондинката с маниакална надежда, като в същото време забелязах нежните и много красиви черти на лицето ѝ. Доста е сладка, трябваше да призная.

Момичето отговори с изненадан поглед и изведнъж се смути.

— Какво говорите. Ако толкова ви трябват, мога да ви дам половината опаковка. Това ще бъде моят малък подарък за вас за новата година.

Тя сладко се усмихна.

Каква усмивка само... За известно време просто забравих защо изобщо дойдох в аптеката. Стоях като истукан и с глупаво изражение на лицето гледах неочакваната си спасителка. Жалко, че досега се криеше зад стенда с глупавите витамини. Късата ѝ руса коса изумително подчертаваше загара на кожата, а сините ѝ очи изпускаха закачливи искри, които по някаква причина не изгаряха, а нежно стопляха сърцето. А в очите ѝ имаше нещо... притегателно.

— Аз... — езикът предателски отказа да ми се подчини. — Ще ви бъда много благодарен.

— Е, да тръгваме, вие ще ме изпратите, а по пътя ще ми кажете защо толкова ви трябват приспивателни в тази прекрасна празнична нощ — неочаквано решително предложи момичето. — По улиците сега има толкова много пияници...

Успях да се справя с объркването и галантно ѝ подадох леко трепереща ръка.

— Разбира се, ще ви изпратя. Като цяло районът ни е опасен, зад всеки ъгъл се крие или побойник, или изнасилвач — несполучливо се пошегувах аз.

Ох, колко смачкан изглеждам, отбелязах си наум, поглеждайки за кратко отражението си в стъклената врата. Целият разрошен. Добре поне, че бях облечен нормално — добрият вкус ми го осигуриха родителите още от дете.

Излязохме от аптеката и момичето ме поведе през тъмните дворове. Навсякъде се чуваха взривове на пиратки и весели гласове.

— А на вас защо ви трябваша хапчета за сън?

Умишлено попитах първи, за да имам време да измисля подходящ отговор на същия въпрос за себе си.

— Майка ми ме помоли да ѝ купя нещо, за да спи спокойно. Че с тези малоумници — тя изпрати с развеселен поглед минаващата край нас група тийнейджъри. — Ще гърмят, ще викат, ще пеят...

— Като цяло, без сънотворни не става — обобщих, усмихвайки се.

— Точно така — момичето звънко се засмя и като отвори опаковката, ми подаде единия блистер. — А вие защо се нуждаете от хапчета за сън?

— По същата причина като майка ви. Вече не съм толкова млад, че да обикалям по улиците...

Момичето ми хвърли преувеличен, оценяващ поглед.

— Да... леко износен... но като цяло доста добър екземпляр.

Очевидно лицето ми е изглеждало много комично, защото тя отново избухна в заразителен смях. Аз не устоях и се засмях в отговор.

Спряхме.

— А ето и моят дом — малко тъжно каза тя.

— Вече? — аз също бях, меко казано, огорчен. — А ти... ох, извинявай — плеснах се по челото. — Дори не знам името ти.

— Да, аз самата някак си забравих да се представя — изненадано отбеляза момичето. — По някаква причина имам чувството, че те познавам отдавна. Би било странно да питаш за името на стар приятел.

Удивително. Тя сякаш четеше мислите ми, аз самият я възприемах така, сякаш се познаваме от години. Веднага преминах на „ти“, а преди никога не съм фамилиарничил така с непознати.

— Казвам се Александър — протегнах ръка аз, стараяйки се да запазя сериозно изражение на лицето си.

— Лана. Много ми е приятно да се запознаем — тя леко стисна ръката ми и отново се засмя.

— Сигурно те чакат у дома — неочаквано се опомних аз. — Гости, а и на майка си трябва да занесеш хапчетата.

Лана прехапа устни.

— Ами... мама, мисля, че може да почака. Освен това имам една много важна работа.

— Каква?

— Да изпратя един мой познат до дома му, тъй като районът ни е опасен, зад всеки ъгъл се крие или побойник, или изнасилвач...

Бях готов да подскоча от радост.

— Да — подозрително се заоглеждах аз. — Зад всеки ъгъл...

Разходихме се до блока ми, после отново се върнахме до дома на Лана и тогава ме осени „неочаквана“ идея — да дойде при мен на чай с торта. Гореспоменатото сладкарско изделие ми беше дадено от мама преди три дни по случай новата година и беше крайно време да бъде изядено. Повторих последното предложение на глас.

— Е, да не пропада доброто дело — разумно отбеляза Лана. — Още повече като се има предвид, че тази година все още не съм яла нищо.

Отново тръгнахме към моя блок и няколко минути по-късно вече стояхме в коридора. И едва там, докато галантно поемах лекото кожено палто на Лана, аз си спомних, че когато излизах, оставих леглото неоправено, а стаята — разхвърляна... В резултат решително блокирах вратата към бърлогата си и учтиво обясних на Лана, че тя спешно трябва да отиде до банята и да се измие. А аз самият, още щом тя изчезна в банята, се втурнах в стаята с надеждата поне малко да поразтребя и, разбира се, най-важното — да оправя леглото. В противен случай като нищо може да го приеме за недвусмислен намек...

— Охо, вече е постелил леглото. Виж ти колко е бърз — чу се зад мен.

Аз замръзнах с възглавница в ръце, ни жив, ни умрял.

— Аз... аз оправях... ти погрешно си разбрала... просто не смогнах...

— Ох, ти си като дете. Ох, не мога... — Лана избухна в смях и се просна на леглото. — Как може да си толкова наивен... нали видях бардака ти, когато отидох в банята...

Ядосано хвърлих възглавницата по нея.

— На ти тогава! Да ми се подиграваш така...

Тя улови възглавницата и я хвърли обратно. Аз ловко се отклоних, но ударих коляното си в ръба на леглото и паднах до Лана.

Възглавницата прелетя покрай мен и попадна в полилея...

— Снайперистка — изкоментирах аз, легнал на леглото в пълен мрак. — Интересно, дали ще има късо съединение?

— Ти имаш късо съединение — чу се тихият глас на Лана до ухото ми. — Лежи до красиво момиче на леглото, а си мисли за някакъв полилей...

— Ама аз... — опитът ми да се оправдая беше прекъснат по най-наглия начин... нагъл, но много приятен...

На вратата се почука. По-точно не беше чуване, а блъскане. И какво не му харесват на звънеца? И колко, дяволите да ги вземат, ненавреме!

— Не очаквам никого — прошепнах, опитвайки се да дишам по-равно.

— И аз — отговори в същия тон Лана и, неспособна да издържи, изсумтя.

— Сега ще почакаат, ще почакаат и ще си тръгнат — неуверено предположих аз. — Сигурно са сгрешили вратата.

Сякаш за да опровергае думите ми, се чува едва доловими гласове:

— Саня! Отваряй! Дойдохме да те превърнем... пфу... да те възвърнем... не, да те върнем! Да. Да те върнем в реалния свят.

Разбира се, гръмогласният Колян. Трудно можеш да го сбъркаш с друг.

— Чудя се какво ли има предвид? — някак небрежно попита Лана.

Край. Най-романтичният момент в живота ми е съсипан.

Въздъхнах тежко и, на косъм от това да завия от ярост, тръгнах да отварям вратата.

— Е, сега някой ще... — много тихо, но от това не по-малко злобно процедих аз, докато се борех с ключалката на вратата в пълен мрак.

Но едва отворих вратата и просто ме пометоха. Колян, Витка и още един наш приятел, Серьога, като по чудо се събраха в малкия ми коридор. Вълна от изпарения ме удари в лицето, принуждавайки ме да отстъпя към вратата на стаята, но този рубеж нямах намерение да предавам без бой.

— Момчета, защо не останахте в шесто студио, а? — проплаках аз.

Колян неопределено сви рамене, като едва не събори дрехите от закачалката, а Витка, като най-честен, призна:

— Взеха ни го нашето студио. Оказа се, че не само ние сме се сетили, при тях там всичко е планирано.

— Така че решихме да се поразходим — вклини се Колян, като леко преплиташе език, — и веднага се сетихме за теб и твоите глупости. Той, видите ли, вижда сънища. Всеки сънува нещо, аз също понякога сънувам подобни неща, но не зациклям на тях!

— Да — съгласи се Сергей. — Не бива така. Сънищата няма да ти заменят реалния свят. Време е да забравиш...

Сергей прекъсна умната си реч в средата на изречението и се загледа зад мен. Съжалих, че нямах под ръка камера. Приятелите ми имаха толкова изненадани физиономии, че просто не можех да не се засмея. Не ми трябваше да се обръщам, за да разбера, че Лана се е появила зад мен.

Топлата ѝ, почти безтегловна ръка легна върху рамото ми.

— Няма ли да ме представиш на приятелите си? — сякаш нищо не се е случило, попита тя.

— О, да, разбира се — нежно сложих ръката си върху нейната. — Това е Лана.

— Ако това е сънят му, тогава аз също мисля да се прибера и да поспя... — промърмори Колян, нервно мачкайки шапката си в ръце.

Витка сръга с лакът едрия Колян.

— Ама какви ги вършим... Аз се казвам Виктор, този с глупавото изражение на лицето е Коля, а онзи с умното — Сергей.

— Много ми е приятно — усмихна се Лана.

Колян все още се пулеше, а Сергей и Виктор вече си бяха разменили разбиращо намигване.

— Добре, време е да си ходим... в колата ни чакат момичета, сигурно вече съвсем са замръзнали — Витка отново сръга Колян в ребрата. — Чу ли?

— Ох, да — подскочи Колян. — Наистина, ами ако момичетата замръзнат? Не може така...

И тримата набързо ми стиснаха ръката, поздравиха двама ни с Лана за новата година и забързаха към изхода.

— Забавни момчета — каза Лана, когато най-накрая затворих вратата зад приятелите си и отново се озовахме в почти пълен мрак.

— Да, макар това да не е точната дума — някак вяло се съгласих аз.

— И за какво все пак говореше онзи гръмогласен младеж? — с някак странен тон попита Лана.

Добре, че не запалихме лампата в коридора...

— Стига сме стояли в тъмното — каза Лана и щракна ключа.

Как успя да го намери толкова бързо?

Напразно се опитах да скрия объркания си поглед... защото й трябваше да включва светлината в толкова неподходящ момент...

— Ами... една стара шега...

— И за какво е тази шега? — не се отказа Лана, а нещо в гласа ѝ ми даде да разбера, че по някаква причина този въпрос беше много важен за нея.

Започнах да обяснявам, опитвайки се да не избухна в нервни смях. Сега, когато Лана стоеше пред мен... онова далечно момиче от сънищата за мен вече не беше толкова материално, както преди.

— Разбираш ли... смятах да посрещна новата година по доста специфичен начин...

— Аха, в горда самота — подсказа Лана.

— Не съвсем — отвърнах уклончиво.

— А как тогава?

— Виждаш ли... последната половин година се срещам с момиче...

Лицето на Лана се превърна в застинала маска.

— С момиче?!

Бях готов да си оскубя косата.

— Не! Не ме разбра...

— А как трябва да го разбирам? — с леден тон попита Лана.

Втурнах се стремглаво в стаята.

— Сега ще ти обясня всичко... по дяволите, колко е тъмно — аз бръкнах в чекмеджето на масата, в което беше синият шал. — Виж този шал...

— Най-обикновен шал — отсече Лана, едва поглеждайки го. — Имам същия, захвърлен някъде у дома.

— Ти не разбираш... — вече просто не знаех какво да кажа.

— Именно. НЕ разбирам. И ти не ми обясняваш нищо.

Събрах мислите си.

— Добре. Да забравим за малко шала...

Лана взе ефирната тъкан от мен и започна да я върти в ръцете си.

— През последната половин година имах сънища, в които...

Момичето изведнъж сложи ръка на устните ми, давайки ми знак да млъкна. Настъпи не особено приятна пауза.

— Не, няма да забравим за шала — едва ли не на срички каза Лана. — Това е МОЯТ шал. Откъде имаш МОЯ шал?

— Това не е твоят шал — отговорих аз, щом Лана свали ръката си от устните ми. — Това е шалът на момичето-от-сънищата.

Лана ме погледна, сякаш съм луд.

— Не, това е моят шал, ето тук са бродирани инициалите ми.

— Какви инициали?! — почти извиках аз. — Събудих се, а шалът лежеше на възглавницата ми. Как може твоят шал да се окаже на моята възглавница?!

— Слушай... — Лана подозрително ме погледна в очите. — Ти да не си фетишист?

Тук вече не издържах.

— Така, сядай на леглото и слушай. И не ме прекъсвай. Само тогава ще можем да се разберем за всичко.

За щастие тя ме послуша и аз започнах объркания си разказ. Разказах ѝ как за първи път сънувах червенокосото момиче... после започнах да я сънувам по няколко пъти седмично. С нея никога не сме разговаряли, просто се гледаме в очите и се разхождаме за ръце по брега на реката...

Когато започнах да описвам реката и гората, през която се разхождахме, Лана дълбоко се замисли и дори ми се стори, че вече не ме слуша.

— Хей, слушаш ли ме? — не издържах аз.

— Да... — някак неуверено отговори Лана. — Знаеш ли, че точно сега, когато започна да ми описваш тази гора и тази река... толкова ясно си я представих... сякаш вече съм била там. Дори ми се стори, че съм била някъде на подобно място, може би в предградията?

Свих рамене и продължих да разказвам за сънищата си... Мина доста време. Толкова се бях увлякъл от историята, сякаш преживявах всичко наново, и не веднага забелязах, че Лана от доста време клюма

нос. Когато, едва сдържайки прозявката си, се обърнах към нея да я попитам дали все още иска да опита обещаната торта, Лана вече кротко спеше, свита на края на леглото.

— Мда... явно ще отложим по-нататъшните обяснения за утре — измърморих, като самият аз вече трудно схващах какво се случва наоколо. Все пак този ден порядъчно ме изтощи.

Неохотно излязох в коридора, изключих лампата... и внимателно, за да не събудя Лана, легнах от другата страна на леглото.

Сънят ме подхвана и ме понесе някъде далече, далече... там, където тече река, шуми гора... и там, където ме чакаше момичето-от-съня...

И наистина, реката ромолеше, гората шумеше, но виж момичето се беше загубило някъде.

Огледах се изненадано и седнах на някакъв камък, който толкова удачно се беше оказал наблизо. За първи път се озовавах тук без моята спътница. Или може би аз бях неин спътник? Не знам... нещо в мен се беше променило през тази новогодишна нощ. Не, някъде в сърцето беше останало място за момичето-от-съня, но останалото вече изцяло бе завладяно от новата му обитателка.

Само в книгите и филмите сънищата са толкова реални, че можеш да ги сбъркаш с живота. Сънят си е само сън. Може да породи конкретни чувства, но останалото е много размито.

Така беше и сега. Ето седях тук на камък, но и вече виждах всичко някъде отгоре. Виждах как покрай реката бавно върви момиче в синя рокля и със син шал. Червенокосо момиче.

Аз вече вървя редом с нея... или винаги съм вървял до нея? Не знам...

Поглеждам я в лицето. В него има нещо... познато или нещо такова. Смътно ми напомня на Лана... или вече търся чертите ѝ в лицето на момичето-от-съня? Възможно е...

Момичето-от-съня се обърна към мен и ме погледна в очите...

Точно заради този поглед се стремях всеки път към този сън. Заради тези сини очи, заради тази мека разбираща усмивка...

Ще постоим, гледайки се един друг, и ще продължим... а после аз ще се събудя и всичко ще изчезне...

— Сънувам ли те? — неочаквано попита момичето-от-съня.

От изненада замръзвам и дълго не смея да отговоря. Цяла вечност. Това е възможно, нали сме в сън...

— Всъщност аз те сънувам — казвам в края на вечността.

— Значи ние се сънуваме един друг — тихо резюмира момичето.

— Значи — повтарям като ехо.

— Значи някога ще се събудим...

— Значи.

И ние отново стоим в гората, гледайки се един друг в очите. Стоим цяла вечност. Дори цели две вечности. Това е сън, тук всичко е възможно.

— Прегърни ме — прошепва неочаквано момичето-от-съня.

Аз я прегръщам мълчаливо и ние стоим така... стотици и хиляди вечности...

* * *

Събудих се бавно, с усилие се пренесох от света на сънищата в реалния свят...

Някъде на границата в мен възникна странното чувство, сякаш нищо не се е променило при прехода от единия свят в другия. Преди винаги чувствах остра загуба и тъга, сякаш съм оставил там най-ценното в живота си... но не и сега. Сега нещо се беше променило.

Бавно отворих очи, все още не вярвайки на усещанията си.

Пред мен бяха същите тези красиви сини очи, очите на момичето-от-съня. Неволно замигах бързо, борейки се с видението. Но всичките ми сетива крещяха, че това не е сън. Прегръщах Лана.

— Сънувам ли те? — сънено попита тя.

— Всъщност аз те сънувам — прошепнах аз.

— Значи ние се сънуваме един друг — тихо повтори Лана. — Разбира се! Ние се сънуваме един друг! — вече по-силно каза тя и в очите ѝ светна разбиране.

Аз мълчах, нямах сили да издам нито звук.

— Как не си спомних по-рано? — продължи Лана. — Винаги лошо помня сънищата... само усещане за някаква тъга... а днес си спомних всичко. Сънувам те от половин година! Ето защо в мен веднага възникна чувството, че се познаваме отдавна.

Аз, все още гледайки я неуверено в очите, попитах:

— Но в съня ти беше различна... и цветът на косата ти беше различен... Никога нямаше да те позная, ако те срещнех на улицата.

— Ти ме срещна на улицата — изсумтя Лана. — И наистина не ме позна.

— Не на улицата, а в аптеката — не се съгласих аз. — Но ти си съвсем друга... само очите ти...

— Сънищата са си сънища — философски каза Лана. — Там всичко изглежда различно... но косата ми наистина е червена по природа, но нали на мода са глупавите блондинки, трябва да се съобразявам.

Изведнъж си спомних, че прегръщам красиво момиче, при това лежа в собственото си легло.

— Ъ... направо не мога да повярвам — промърморих и дискретно издърпах ръката си от гърба на Лана.

По някаква причина не успях да извърша това действие дискретно.

— Какво? — Лана ме погледна внимателно в очите.

— Аз лично искам да изям новогодишната си торта — внезапно се развеселих аз, — и ако не побързаш, може и да остане нещо за теб. В крайна сметка това е законният ми новогодишен подарък.

— Глупчо — Лана нежно прокара ръка по бузата ми. — Аз съм твоят новогодишен подарък...

* * *

Измина цяла вечност, после още една... минаха хиляда вечности, и накрая все пак стигнахме до тортата.

— Но как в крайна сметка шалът ми е попаднал при теб? И как изобщо е възможно... да се сънуваме един друг? — тихо попита Лана, докато бавно отпиваше горещо кафе.

— По-добре да не мислим за това... — и веднага се поправих: — Не, ние, разбира се, можем да се сетим за стотина версии, но едва ли е възможно да намерим доказателства дори за една от тях.

— И как съм могла да забравя всички тези сънища? — Лана съкрушено поклати глава. — Всеки път се събуждах със странно

чувство на самота, но не помнех нищо. Защо?

Вдигнах рамене.

— Кой би могъл да знае... Какъв късмет, че едновременно ни споходи мисълта за сънотворните.

— В смисъл? — не разбра Лана.

— Ами... аз исках да посрещна новата година в съня си, с теб... но не можах да заспя. И отидох в аптеката за хапчета за сън. Явно и ти си имала същия проблем.

Лана ми хвърли изненадан поглед.

— Всъщност не. Нали ти казах, че майка ми поиска хапчета за сън. О, господи, тя ще се притеснява... — Лана стремглаво се втурна в коридора към телефона.

Аз останах сам в кухнята.

Ама че работа... Но е истина, Лана не помнеше сънищата, защо изведнъж би искала да прекара тази нова година с мен? Тя дори не ме позна... Можехме многократно да се разминаваме. И сигурно сме го правили, нали живеем съвсем близко един до друг! И ако не беше глупавата случайност, аз никога нямаше да се запозная с нея... Все пак в съня тя изглеждаше по-различно. Вероятно и аз също съм бил различен... в съня всичко е много относително...

Лана се върна от коридора и енергично скочи в скута ми.

— Всичко е наред, макар че ще ми четат конско, когато се прибера — очите на Лана блеснаха с палав блясък. — Знаеш ли, мислех си... пак ли ще се сънуваме един друг? Представяш ли си колко страхотно ще е? Заспиваме заедно... в съня сме заедно... и се събуждаме заедно.

— Страхотно — признах честно.

— Ами да — кокетно се намръщи Лана. — Тогава може да те отегча... ще кажеш, все едно и също.

— Как можа да си помислиш подобно нещо?! — искрено се възмутих аз.

— А ти ми докажи обратното.

— Ще го докажа!

— Ами докажи го.

— Сега ще ти го докажа!

Станах от стола, държейки Лана на ръце.

— Знаеш ли — аз замислено прехапах устна, — само едно нещо ме притеснява.

— Какво? — Лана се притисна още по-силно към мен.

— Това е прекалено невероятно, за да е истина. Повече прилича на сън.

— Е, тогава по-скоро ме целуни, преди да съм изчезнала.

Трудно е да се откаже на подобна молба.

И измина цяла вечност... после още една... изминаха хиляди вечности. Това може и да не е сън, но любовта прави живота да прилича на сън. А в съня всичко е възможно...

2004, Москва

НА РЪБА НА ЛУДОСТТА

— Слушай, ти просто ме изумяваш. Няма нужда да си чак толкова предпазлив...

Макс сви рамене.

— Какво, да не мислиш, че съм самоубиец?

— Вероятността да те блъсне кола е минимална. Това е просто тесен път, който трябва да пресечеш.

— Не виждаш ли, че светофарите не работят. Ами ако неочаквано от завоя изскочи някой безразсъден шофьор и...

Един спретнато облечен мъж спря до Макс и попита с известно отвращение:

— Млади човече, с кого разговаряте?

Младият мъж бавно извърна глава и посочи с пръст слушалката.

— С жена ми, а вас какво ви засяга?

Мъжът се смути и побърза да премине от другата страна на пътя.

— Ах, с жена си, значи — изкиска се тъмната фигура, изникнала от въздуха точно пред Макс. — Ласкаеш се.

Младият мъж изсумтя неопределено и тръгна да търси най-близкия пешеходен подлез.

— И внимавай таванът в подлеза да не се срути случайно върху теб! — извика след него тъмната фигура.

Макс се престори, че не чува.

* * *

На сутринта извикаха Макс при началника.

— Добро утро, Максим Викторович — учтиво го поздрави началникът.

— Не съм сигурен — въздъхна Макс.

— Имате ли представа защо ви извиках?

Младият мъж мълчаливо кимна.

Подобна история се повтаряше на интервали от една седмица до няколко месеца. Макс започваше работа на ново място, понякога дори доста успешно, а после от досието му изплуваха факти, които той всячески се стараше да скрие.

Началникът беше видимо смутен.

— Нямам никакви оплаквания от работата ви — направи опит да започне отдалеко той. — Но не можем да рискуваме...

— Да, разбирам всичко — уморено го прекъсна Макс. — Надявам се, че ще ми платите заплата за целия месец?

— Разбира се, няма какво да го обсъждаме! — облекчено възкликна началникът.

* * *

— Ама че си глупак — констатира „сянката“, когато Макс се прибра у дома от своята вече бивша работа. — Дори прощален скандал не направи, просто си събра багажа и си тръгна. Слабак!

Макс стисна зъби.

— Искаш да се побъркам ли? Е, разбира се, теб това би те зарадвало.

„Сянката“ излетя до тавана.

— Разбира се, това би ме зарадвало! Време е да покажеш на другите колко струваш. Ти не си глупав, младежо, и имаш мен. Слушай ме и ще започнем да правим такива неща...

Макс се засмя.

— Според теб съвсем съм се побъркал, за да слушам съветите на собствената си смърт?!

— Погледни в белия си билет — изкиска се „сянката“. — Там черно на бяло пише, че си шизофреник. Какво има да губиш?

— Живота си — предположи Макс.

„Сянката“ махна с ръка към стаичката.

— И това наричаш живот?

Неочаквано за самия Макс думите на „сянката“ го накараха да се замисли. Действително, откакто го вкараха в психиатрична болница с диагноза шизофрения, целият живот на младия, може би дори перспективен специалист по електроника тръгна надолу. Изключиха го

от института, родителите му внимателно, но много настойчиво преместиха Макс в едностаен апартамент на другия край на Москва. С работата също имаше проблеми. На всяко ново място той се задържаше само докато успяваше да крие медицинското си досие.

— Аха, няма го! — зарадва се „сянката“.

Всъщност проблемите започнаха точно с появата на тази „сянка“. Впоследствие се оказа, че това изобщо не е сянка, а собствената му Смърт. Макс все още не можеше да каже със сигурност дали е болен или наистина общува със смъртта. Затова пък лекарите веднага му поставиха диагноза шизофрения. А и как да наречеш нормален човек, който си говори сам и се страхува от всичко на света? Макар Смъртта да го уверяваше, че няма да слезе толкова ниско, че да използва банално намушкване в тъмна уличка или смърт под колелата на кола, всеки път, когато безликата сянка се появеше, Макс ставаше възможно най-предпазлив. Просто за всеки случай. Така и живееше, на ръба на лудостта, в компанията на собствената си смърт.

— И какво предлагаш?

— Това са вече сериозни думи — зарадва се Смъртта. — А то все „разкарай се“, „изчезни“. И така, наскоро наблизко откриха луксозно казино. Ти тъкмо получи заплата. Да вървим, ще ти подсказва на какво да заложиш.

— За да загубя всичко заради теб и да умра от глад? — уточни Макс.

— Какво си мислиш, че искам да съм гладна?! — възмути се Смъртта. — Всяка смърт мечтае да бъде красива, героична...

— И млада — намръщи се Макс. — Точно това ме плаши.

Смъртта реши да се престори, че нищо не е чула.

— Накратко, ще играем ли или не?

— Да вървим — въздъхна Макс. — Но ако загубя всичко, обвинявай себе си...

* * *

Казиното беше наистина страхотно. Огромен надпис, пламтящ с всички цветове на дъгата, уверяваше, че това е „Честно казино“.

Въпреки че Макс наистина не повярва много на надписа, но щом веднъж си започнал, трябва да караш до край.

Смъртта нетърпеливо летеше около човека.

— Казах ли ти, че много обичам хазарта?

— Повече от сто пъти — увери я Макс.

В казиното младежът се почувства, меко казано, некомфортно. През цялото време му се струваше, че всички тези издокарани крупиеца, охранители и сервитьорки го съпровождат с насмешливи погледи.

— Давай, давай — забърза Смъртта, — към рулетката. Заложил на черно!

— Сигурна ли си? — уточни за всеки случай Макс.

— Обиждаш ме — развълнувано изрева Смъртта. — Знам как да играя.

* * *

— Десет червено, пак загубихте — невъзмутимо събщи крупиеца.

— Ех, почти познах — извика Смъртта. — Сега заложил на двайсет черно.

— А, не — изсъска Макс. — Вече загубил почти цялата си заплата. Последният залог ще го направя сам.

— Глупак! — обиди от Смъртта. — Казвам ти, заложил на двайсет черно.

— Двайсет червено — решително каза на глас Макс.

* * *

Няколко часа по-късно той напусна казиното като богат човек. И всичко благодарение на неговата Смърт или шизофрения... във всеки случай Макс се вслушваше в съветите на летящата около него сянка, правеше точно обратното и печелеше!

Смъртта необичайно тихо летеше зад Макс.

— Няма ли поне малко да се зарадваш за мен? — лукаво се поинтересува Макс.

— Ще се радвам — съгласи се Смъртта. — След пет секунди, четири, три...

Младежът рязко спря и се огледа.

— Хей, какви ги дрънкаш! Що за шегичка?!

— ... две, една...

— А-а!!!

— Шегувам се — изхихика Смъртта. — Въпреки че от самото казино те следят двама негодника, сигурно искат да стиснат ръката на такъв късметлия като теб.

Макс реши да игнорира думите ѝ и забърза към дома. Във входа хукна с пълна скорост, облекчено си пое дъх и...

Прас!

„Пак ме измами... — мина през главата на Макс, докато падаше на земята. — Те са ме чакали във входа...“

* * *

— Е, ще говорим ли?

Макс бавно фокусира погледа си.

Мутра. Широка. Усмиваща се.

— Да опитаме — съгласи се Макс.

— Как успя да печелиш на рулетка двадесет пъти поред? И само не казвай, че просто ти е провървяло.

Младежът изпадна в лек ступор.

— Добре, ще уточня въпроса: с кого говореше в слушалката?

Ах, да, слушалката... върната приятелка на всички шизофреници. Макс едва се сдържа да не се усмихне. Тази стара слушалка, намерена на боклука, дори не беше свързана към мобилен телефон. Всъщност той никога не е имал мобилен телефон.

— Мълчиш? — попита Смъртта, гледайки иззад рамото на мутрата. — Голяма грешка...

— Значи ще бием — обобщи мутрата.

Дълго биха Макс, но безрезултатно. Ако бандитите можеха да чуят съветите на Смъртта, увиснала над вързания за радиатора младеж,

тогава той наистина щеше да има проблеми.

— По бърбреците! — развълнувано виеше Смъртта. — Ударете го между краката!

Вече губейки съзнание, Макс си помисли, че само истински шизофреник може да се довери на собствената си Смърт.

* * *

— Уу...

Макс успя да отвори само едното си око, и то с усилие. Не усещаше лицето си, но подозираше, че в момента то е невероятно подутото.

— Красавец — подигравателно се изкиска Смъртта. — С такава физиономия и да умреш не е жалко.

— Къде са? — попита Макс, едва отлепяйки устни.

— Отидоха си. И те оставиха да умреш.

— 3-защо да умирам?! — шашна се Макс.

— Тях питай — философски отговори Смъртта. — Но не оставиха газта в кухнята включена случайно.

Макс конвулсивно дръпна с цяло тяло, но радиаторът беше здраво закрепен.

— Значи ти все пак ме изпързала?

— Значи — не отрече Смъртта. — А какво да правя? Такава ми е работата.

Горкият младеж сърдито заподсмърча, опитвайки да се освободи от въжетата.

— Разбери ме — продължи междувременно Смъртта. — Харесваше ми да си играя с теб, но всичко хубаво все някога свършва.

— Какво хубаво намери в живота ми? — извика Макс. — А аз ти повярвах, глупак...

— Глупак — съгласи се Смъртта. — Така или иначе сега с нищо не мога да ти помогна.

— И се подиграваш! — окончателно побесня пребитият младеж. — Значи да ме вкараш в капан можеш, а да ми помогнеш — не?!

— Нещо мирише — спокойно отбеляза Смъртта.

Макс подуши.

— Газ...

— Чувал ли си вица за Жана д'Арк?

— А ти чувала ли си вица за нелепата смърт? — озъби се Макс.

Смъртта озадачено увисна във въздуха.

— М-да... да умреш от задушаване не е много приятно, но от друга страна, ако използваш е-ето тази кутия кибрит, аз ще бъда мигновена.

— А, не — заинати се Макс. — Моята смърт ще бъде грозна и мъчителна. И не се срамувай!

— Ъ-ъ... може би все пак трябва да използваш кибрита?

Макс демонстративно се извърна.

— За нищо на света.

— Не бъди гадняр — занарежда Смъртта. — Ще ми се смеят...

Макс започна да се замайва, но упорито продължи да прави опити да се освободи. Смъртта не искаше да се предаде и монотонно мърмореше за кибрита.

— Ти го искаш, ти запали този шибан кибрит — не издържа Макс.

— С радост бих го направила, но не мога — огорчено отвърна Смъртта. — Предугаждайки следващия ти въпрос, и да ти помогна също не мога.

Макс се закашля.

— Не можеш или не искаш?

Смъртта се замисли за цяла минута.

— Добре — каза тя накрая. — Само трябва да обещаеш, че ще умреш от героична смърт, защитавайки някое сополиво момиче, например...

— Както кажеш — изхриптя Макс. — Само по-бързо...

— Така... — Смъртта се замята от страна на страна. — Как да те спася? Да се обадя на 911?

— Звънни на съседа, глупачко! — с последни сили изграчи Макс.

* * *

Съседът на Макс беше кротък стар любител на котки. Той седеше във фотьойла и гледаше телевизия, когато една от десетте му

котки скочи през прозореца на балкона. Нещо съвсем нормално — котките обичаха да дишат чист въздух на балкона и никога не правеха опит да избягат. Затова старецът беше искрено изненадан, когато котката продължи и скочи на съседния балкон.

— Рижик, къде тръгна?!

Старецът излезе на балкона и погледна през преградата към съседа.

Рижик драскаше по стъклото на съседния апартамент и жално мяукаше.

— Рижик, ела при мен — повика го старецът.

Котката погледна собственика със зелените си очи и измяука гневно, след което се хвърли с цяло тяло към стъклото.

Звукът на счупено стъкло заглуши вика на стареца. От прозореца ясно се усети миризма на газ и въпреки шока, старецът веднага разбра, че в апартаментата на съседа има сериозен теч. По щастлива случайност старецът имаше резервен ключ от апартаментата на Макс и не се поколеба да го използва.

Влизайки в апартаментата, първото нещо, което той направи, беше да изключи газовата печка и да отвори всички прозорци. После дойде ред на Макс — старецът развърза въжетото и изкара младежа на балкона, за да може да диша.

След няколко минути младият мъж бавно започна да идва в съзнание.

— Събуди се, миличкият — зарадва се старецът. — А аз си помислих, че си умрял. Моят Рижик те спаси, царство му небесно...

— Рижик? — вяло попита Макс.

— Да, Рижик — въздъхна старецът. — Горкият котарак е мъртъв. Ако не беше смъртта му...

Младежът се загледа някъде зад гърба на стареца и измърмори:

— Ако не беше смъртта... Какво си се разлетяла така? Помня обещанието, помня...

Старецът изненадано се обърна, но, естествено, не видя никого.

— С кого говориш, миличък? — притеснено попита той и си помисли: „Определено странно момче, явно неслучайно лежа в болница. Или просто се е нагълтал с много газ?“

— Глупости... — продължи да мърмори младежът, без да обръща внимание на стареца. — Сякаш лудостта... прекрачвайки

определена граница, започва да влияе на реалния свят... Не, трябва да се лекувам... остави ме! Утре ще отида в болницата... о, намерила си си котка?

2005, Москва

КЪСМЕТ ЗА ДЯВОЛА

Мефифуфел за десети път препрочете призовката: „Явете се за отбиване на задължителната алтернативна служба в Адската канцелария по местоживеене.“

— Ето, пак същото — въздъхна дяволът и раздражено тропна с копитца по пода от втвърдена лава.

— Синко! — чу се от кухнята гласът на мама-дявол. — Вече ти събрах всичко необходимо, хайде изчезвай по-бързо оттук!

— Да, мамо! — бързо отвърна Мефифуфел. — Вече излизам.

Ниският пълничък дявол бързо зачатка с копитца към изхода.

— Ще се видим след две години! — извика след него родната му майка, след което не се сдържа да подхвърли с радостна насмешка. — След две дълги години, който ще прекараш горе!

— И аз те обичам, мамо — с нотка на лека обида в гласа отвърна Мефифуфел и веднага получи тежка чанта в челото.

Разбира се, сам си беше виновен — прояви неприемлив сарказъм. Мефифуфел не се сдържа и се разплу в доволна усмивка. Усмивката му стана още по-широка, когато се отдалечи от родната пещера и отвори чантата: тухли. Разбира се, мама винаги знаеше с какво да напакости на своята нелюбима рожба.

* * *

Адската канцелария процъфтяваше. Още на входа Мефифуфел трябваше да даде всичките си джобни на пазача, за да му позволи да пререде опашката, а секретарят, разбира се, получи така ценните тухли. За канцлера на бедния дявол не му остана нищо и сигурно точно затова днес главният дявол беше особено озлобен.

— Така, така, така — засвятка той с огромните си очища (според слуховете баща му бил самият Вий!) и Мефифуфел бързо изобрази съответстващ на положението си страх.

— Дявол Мефифуфел се явява с призовка... — проблея той.

— Със закъснение от два месеца! — прекъсна го главният дявол и със сила стовари огромния си юмрук на масата. — Криеш се! Ами... браво на теб, разбира се, но някои и по десет години го правят, така че два месеца — това е несериозно...

— Ами значи аз... — започна да се оправдава дяволът.

— Замълчи! — изрева канцлерът. — Досието на това нищожество — на масата!

Пред него буквално от нищото се появи самотен лист.

— И това е всичко?! — шокира се канцлерът. — Малко е. Я почакай... двадесет и девет мисии в течение на триста години и нито една купена душа?! Мефифуфел, както виждам, ти си неудачник!

Мефифуфел виновно увеси нос.

— А знаеш ли какво се случва с неудачниците? — канцлерът се разплу в зловеща усмивка (казват, че е наследил тази своя фирмена усмивка от дядо си по майчина линия — Джаба Хътянина).

— Знам — конвулсивно преглътна Мефифуфел. — Заточение да работят на ниските нива...

— Доживотно заточение — злорадо уточни главният дявол. — Но ти можеш да го избегнеш, ако при сегашната си мисия осигуриш чиста душа.

— Чиста душа — ужаси се Мефифуфел. — Къде бих могъл да намеря чиста душа в днешно време?!

— Проблемът си е твой — ухили се канцлерът. — Оттук отиваш на земята и ако след две години не донесеш чиста душа... тогава ако щеш се моли на самия дявол, дори на онзи, чието име не бива да се произнася на обществени места.

Канцлерът щракна с пръсти и Мефифуфел изчезна в кълбо от светлина. На пода останаха само две копитца, опашка и малки рогца.

— Идиот — изсумтя канцлерът. — А произхожда от знатно семейство...

* * *

Произхождащият от знатно семейство, по прищявка на канцлера или просто по чиста случайност, се появи точно върху пътното платно

и веднага бе блъснат от камион. И тъй като телата на дяволите, попаднали на земята, не се различават от тези на хората, следващите двадесет и три месеца и двадесет и осем дни бедният Мефифуфел прекара в болница, изпаднал в кома.

— Райско изобилие! — изруга Мефифуфел, веднага щом отвори очи. — Къде съм?

— В болницата — охотно обясни мъж в бял халат.

Умозаклученията на все още не съвсем дошлия на себе си дявол бяха прости: Болница... Болка... Болка!? О, ужас! Заточен съм на ниските нива!

— Успокойте се малко — посъветва го мъжът в белия халат, забелязвайки надигащата се в очите на пациента паника. — Всичко ще се оправи, вие се събудихте след дълга кома...

— Кома? — повтори дяволът.

— Да, кома. Бяхте в кома почти две години...

— А! — Мефифуфел скочи от леглото, но се оплете в чаршафите и се просна на пода.

Докато бедният дявол се изправяше, човекът в белия халат го наблюдаваше с мека бащинска усмивка.

— Мефифуфел, Мефифуфел — въздъхна той. — Все същият неудачник си...

— Откъде знаете името ми?! — изписка дяволът. И вече по-спокойно: — Познаваме ли се?

— Не, не се познаваме. Просто току-що прочетох личното ви досие.

Дяволът си спомни личното досие, което се беше появило на бюрото на канцлера. Да, нямаше какво толкова да се чете — само един жалък омачкан лист.

— Едва ли сте открили нещо интересно в него — каза дяволът, като внимателно се вгледа в мъжа.

Колкото и да е странно, човекът в белия халат се оказа доктор. На дявола му трябваше известно време, за да фокусира зрението си... но по-добре да не го беше правил: русокос, синеок, миловиден, че и с ореол над главата... Мефифуфел едва не се задави.

— Ангел — простена дяволът. — Какво искаш от мен?

— Аз от теб? — изненада се ангелът. — Нищо. По-скоро ти се нуждаеш от моята помощ.

Дяволът незабелязано се ощипа. Ангел да предлага помощ на дявол? Може би все още е в кома и всичко е сън?

— И с какво можеш да ми помогнеш? — подозрително попита дяволът.

— Ако не се лъжа, до утре трябва да получиш чиста душа?

— До утре — като ехо повтори Мефифуфел. — Ама че лош късмет...

— Да, наистина лош късмет... да се появиш точно под колелата на камион...

На дявола му се стори, че в гласа на ангела се долавя нотка на сарказъм. Може би той е нагласил всичко? Не, глупости. Това не са техните методи...

— Подиграваш ли се? — изсумтя дяволът. — Досега не съм забелязвал подобни навици в твоите събрата.

— Глупости, какви ги говориш — очите на ангела светнаха с искрено съчувствие. — Напротив, изпратиха ме тук, за да ти помогна.

И този е изпратен? Забавно е, че и адът, и раят имат подобни методи...

— Това вече го чух — отвърна дяволът. — И къде е твоята помощ? Не дрънкай празни приказки, а говори по същество.

— Разбира се — послушно се съгласи ангелът. — Просто е. Мога да изпълня всяко твое желание. При условие, че то няма да навреди пряко или косвено на никого.

— А в замяна? — незабавно реагира Мефифуфел.

— О, да, само незначителна дреболия...

— Хмм... — дяволът се почеса по мястото, където преди беше опашката му. — В нашия професионален жаргон „незначителна дреболия“ винаги наричат душата...

— Е, радвам се, че сам перфектно разбираш всичко — зарадва се ангелът.

— За какво ти е моята душа? — изуми се дяволът. — Тя не е първа младост...

— О, хайде — усмихна се ангелът. — Петстотин години в тиня... в чистилището и ще е като нова.

— Условията? — делово се поинтересува Мефифуфел, в който веднага се събуди инстинктът на търговец.

— Желанието се изпълнява сега, душата идва на наше разположение точно след триста години.

Дяволът присви очи... и реши, че триста години няма да минат скоро, а виж на ниските нива могат да го изпратят още утре...

— Съгласен съм — махна с ръка дяволът.

— Желание?

Мефифуфел се замисли за около пет минути, въпреки че по принцип вече знаеше какво иска.

— Бих искал една чиста душа — каза той замечтано.

— А, не — поклати глава ангелът. — Такива желания не изпълнявам. Избери нещо неутрално.

Дяволът замълча за цели пет минути, размишлявайки над желанието, и съвсем навреме си спомни, че често го наричат неудачник. Какво друго да си пожелае?

— Искам да имам дяволски късмет — каза той накрая.

Сега се замисли ангелът.

— Може да се уреди — бавно каза той. — Но ще трябва да добавим още едно условие.

— Какво условие пък сега?! — изрева дяволът. — Не сме се договаряли така!

— Тогава си промени желанието — сви рамене ангелът.

— Не! — запъна се дяволът. — Искам това желание. Добре, кажи си условието.

— След всяко задействане на късмета ти (ще се задейства, да кажем, след като щракнеш с пръсти), ще трябва да правиш и по едно добро дело.

— Добро дело?! Аз?! С такъв товар просто няма да ме пуснат обратно в ада!

— Проблемът си е твой — раздразнено отвърна ангелът. — Ще подпишеш ли договора?

— Ще подпиша — без колебание отговори дяволът.

Пред Мефифуфел веднага се появи договор от един лист. Дяволът внимателно прочете текста и с изненада призна, че наистина не се опитват да го измамят.

— С кръв ли да подпиша? — попита дяволът.

— По-добре с писалка — гнусливо се намръщи ангелът. — Ето тук, в графата „продавач“.

— Що за времена? — промърмори под нос дяволът, докато подписваше договора. — Ангели да купуват души... и то чии? На дяволи! Определено светът е полудял.

Той предаде договора на ангела, който от своя страна също го прочете и постави подписа си. След това договорът моментално изгоря със син пламък.

* * *

На излизане от болницата Мефифуфел беше посрещнат от лимузина. Оказа се, че собственикът на камиона, който беше блъснал дявола, е много богат... и чувствал вина за блъснатия човек. Така че платил лечението, лимузината, хотела и много други приятни неща. Късмет? Разбира се. Но дяволът не беше много щастлив от това, защото разчиташе на малко по-различен късмет, в крайна сметка не заради някаква хотелска стая той беше измил всички коридори в болницата. И тогава се започна: преведе възрастна бабичка през улицата — спечели телевизор от лотарията. Дари телевизора на сиропиталище — спечели кола. Подари колата на беден писател фантаст — спечели милион.

Даде милиона на случаен минувач — някакво момиче се залепи за него. Красавица, разбира се, но на дявола не му беше до това.

Влезе в магазин — стана милионният посетител и получи цяла кошница с козметика. Отиде до тоалетната — получи безплатна ролка тоалетна хартия за спомен.

„Що за глупост е това? — размишляваше Мефифуфел. — Защо цялото действие на късмета е ограничено до материални ценности? Аз имам нужда от чиста душа!“

Но колкото и да обикаляше дявола из града, никъде дори не му замириса на чиста душа (за дяволите чистите души миришеха приблизително така, както самите дяволи миришеха на ангелите).

* * *

— Идиотизъм — въздъхна дяволът. — Що за времена? Нито една чиста душа...

— А ти какво искаш? — попита появилият се до него ангел.

— Искам да намеря чиста душа, да подпиша договор и с гузна съвест да се прибера в ада.

— И смяташ, че бих ти помогнал в това? — искрено се изуми ангелът.

Мефифуфел не уточни, че се надяваше да измами ангела, както обикновено правеше с хората, а кой знае защо в резултат бяха измамили него.

— Нима тук няма нито една чиста душа? — попита дяволът.

— Разбира се, че има — ангелът се усмихна лъчезарно. — Просто ти търсиш на грешното място.

Дяволът се замисли. Наистина, дали не търси на грешното място? Но той се надяваше на късмет... а той (късметът) очевидно нямаше намерение да му помага в тази работа. Оказва се, че дяволът няма никакъв шанс, защото намирането на чиста душа е само първата стъпка. После трябва да я купи... а това, може би, ще е още по-трудно. Макар че... всъщност до него вече има една свършено чиста душа...

— Виж какво — дяволът погледна ангела с умоляващ поглед. — Хайде да вземеш душата ми още днес, а?

— Днес? — изненада се ангелът.

— Защо не? Не искам да се мотая в ниските нива в продължение на триста години, по-добре веднага да отида в чистилицето, защо да губя време?

— Това е идея — съгласи се ангелът. — Да подготвя ли договор?

— Подготви — сви рамене дяволът. — А дотогава аз ще изляза да се поразходя, може пък изведнъж да ми провърви...

До края на деня Мефифуфел старателно вършеше добри дела. Малко преди полунощ пред порядъчно уморения дявол се появи ангелът.

— Виждам, че използва ползотворно времето си — отбеляза ангелът. — За един ден направи повече добри дела, отколкото за целия си досегашен човешки и дяволски живот.

— Разбира се — измърмори дяволът. — Много се радвам, че ти е харесало.

— Ето договора, прочети го внимателно — ангелът подаде на Мефифуфел лист.

— Аз и така ти вярвам — отвърна дяволът. — Съмнявам се, че ангелите могат да мамят. Дай си писалката.

Дяволът подписа договора и тайно щракна с пръсти.

— Чудесно — усмихна се ангелът и взе договора от ръцете на дявола. — Сега двамата с теб ще отидем на едно много добро място...

Ангелът завери договора и той (договорът) изчезна в син пламък.

— О, да, сега двамата ще отидем на едно много добро място — победоносно се усмихна Мефифуфел.

* * *

Канцлерът седеше на масата и внимателно препрочиташе договора.

— Е, Мефифуфел, този път си свършил добра работа.

Дяволът радостно се усмихна.

— Неприятното е, че от теб е започнало леко да вони — отбеляза главният дявол.

— Това е от продължителното общуване с ангела — реагира Мефифуфел, опитвайки се да спре лекото треперене в коленете. Канцлерът бавно кимна.

— Добре, свободен си до следващата призовка.

* * *

Мефифуфел излезе от Адската канцелария като най-щастливия дявол на света. Той не само беше отслабнал за времето, докато лежеше в кома, както и много успешно беше продал душата си с отсрочка, но и също така купи душа на ангел (!), който от глупост (и по-точно, благодарение на дяволския късмет на дявола) не видя, че поставя подписа си в грешната графа.

Сега ангелът беше изпратен на ниските нива за „корекция“, а Мефифуфел, между другото, след триста години все пак ще трябва да му даде душата си. Но тъй като самият ангел беше станал собственост

на Дявола, то и душата на дявола след триста години ще стане собственост на Дявола. Какъв ужас, особено като се има предвид, че тя и така му принадлежи от вече четиристотин години.

Мефифуфел избухна в смях. Него ли наричаха неудачник? Сега вече ще може да се развихри... но какви добри дела може да се правят в ада в замяна на късмета?

* * *

Извадка от личното досие на дявола Мефифуфел:

От своята тридесет и първа призовка дяволът М. се изплъзва в продължение на почти двеста години, като по този начин поставя адски рекорд. През тези двеста години той постига високо положение в адското общество, но впоследствие е заточен на поправителен труд в ниските нива заради подозрителната си склонност към добри дела...

2005, Москва

СВОБОДА НА ДВИЖЕНИЕ

Пълната луна изплува над града. Бледа, като лице на вампир, тя светеше, но не осветяваше, гореше, но не топлеше. Очароваща и плашеща, нито зла, нито добра. Просто висеше на тъмния небосвод в обкръжението на малки звездички, променяйки света със самото си съществуване. Неслучайно пълнолунието отдавна се считаше за време опасно и вълшебно...

— Хей, ти ще скачаш ли или не?!

Алекс се откъсна от съзерцанието на тайнственото светило и погледна надолу. От покрива на къщата се откриваше невероятна гледка към нощния град: самотните многоетажни исполини и скупчените в неголеми квартали пететажни блокчета спяха, окъпани в меката светлина на луната, очертани от искрящите в жълто улични лампи. На съседната сграда, на около десетина метра от застиналия на ръба на покрива Алекс, стояха неговите приятели — четирима също такива като него любители на нощните приключения. Разноцветните анцузи на паркуристите се виждаха на фона на черния покрив дори и при тази слаба светлина. Какви са паркуристите? Същите онези момчета, които са готови да бягат денонощно из града, прескачайки всичко, което се появи под краката им. Паркур беше дива смес от философия за свобода, акробатика, градски алпинизъм и гореща млада кръв.

— Вече летя — извика в отговор Алекс и отстъпи десетина метра, за да се засили подobaващо.

— Разбий ги! — звънко го подкани Тъомич.

Скокът от една сграда на друга отдавна вече беше престанал да бъде нещо удивително или плашещо, по-скоро беше нещо обичайно — колко му е да скочиш от покрива на седеметажен блок на съседния до него, особено ако той е по-нисък с цели два етажа. Разликата във височината позволяваше без проблем да се преодолее разстоянието между сградите с доста приличен запас.

Засилвайки се достатъчно, Алекс с всички сили се оттласна от покрива и веднага се сви на топка. „Дроп“, в превод от английски — „приземяване“, така се наричаше това движение. Вятърът засвири в ушите му, Алекс погледна за миг в бездната под краката си, а в следващия момент тялото рязко се разгъна, поемайки с полусвитите крака част от инерцията. Останалата част отиде в претъркулването през рамо — „рол“.

— Уау! — радостно извика неуморимия Тъомич, подскачайки на място от нетърпение. — Да продължаваме нататък!

Алекс пъргаво скочи на крака, изтупа черната си тениска и отметна постоянно падащия пред очите му перчем. Средният ръст и атлетичното, макар и слабо, телосложение му позволяваха да скача с много по-голяма лекота, отколкото набития Дися, а пък философията на паркура стана за него истинско откровение. Точно затова той винаги беше главният подбудител и най-добре от всички можеше да нарежда „маршрути“ — пътя, който трябваше да следва групата. Понякога минаваха маршрута за време, но по-често просто за удоволствие, все пак паркурът не беше спорт, където се преследват необяснимите „части от секундата“ и „място на почетната стълбица“, а начин на живот. За съжаление, малцина го разбираха, постоянно се налагаха някакви ограничения, правила... Когато най-важното нещо в паркур е Свободата.

Алекс малко криво се усмихна, разтривайки коляното си:

— Това е истинската свобода на движение. Не, това е просто свобода.

Скокът от такава височина не му се размина безнаказано — постоянно болящото го след контузия коляно напомни за себе си с рязко избухнала болка. Доста неприятно, разбира се, но по принцип очаквано. Ластичен бинт, болкоуспокояващ мехлем — и напред, на тренировка.

— Яко — кратко одобри Сергей, най-големият в тяхната петорка. — Чисто и без грешки, макар че можеше да скочиш и малко по-високо.

Двадесет и пет годишният треньор по акробатика беше както винаги точен — стремежът към съвършенство беше заложен в него едва ли не на генетично ниво, най-вероятно някъде в предците му е имало немци или по-скоро арийци, ако се вгледаш по-внимателно.

Дори телосложението му беше типично арийско — и широките скули, и пшеничния цвят на косата, а и педант беше пословичен.

— По-високо са само звездите! — защити приятеля си Тьомич.

Алекс се ухили.

Този белокос младеж винаги излъчваше оптимизъм и с все сили се стараеше да го сподели с всички, независимо дали го искат или не.

Набитият широкоплещест Дис и кльощавият Слайд мълчаха — на ушите им се виждаха слушалки, които обезсмисляха всеки опит за общуване, с изключение, може би, на езика на жестовете. В тишината се разнасяха откъслеци от тежка музика, премесени с воплите на висок мъжки глас. Въпреки че самият Алекс предпочиташе да се занимава с паркур без плейър, той много добре разбираше тези двамата. Какво може да бъде по-приятно от бягане из нощния град, когато в главата ти звучи наелектризиращ ритъм, а до теб тичат истински приятели?

— Какво ще кажете да повторим? — предложи Алекс, прислонявайки се до тръбата, за да прикрие лекото треперене в краката. Изобщо не му се скачаше, но не можеше да покаже слабост пред приятелите си и да загуби уважението им...

— Хей, трети път скачаме вече — запротестира Тьомич. — Ти изобщо наясно ли си какво е маршрут?

— Добре, добре — побърза да се съгласи Алекс и махна с ръка специално за временно оглушалата двойка. — Напред!

Петимата приятели се затичаха, докато не стигнаха до края на покрива. И тъй като от тази страна на сградата нямаше съседни постройки, се наложи да се спускат по балконите. През деня това упражнение ставаше доста опасно — знае ли се какво ще им мине през ума на живеещите там, когато видят на собствения си балкон неканен гост. Но виж през нощта беше подходящо и можеше да се рискува — пък сега нямаше още три, а и вече започваше леко да се зазорява.

— Главното е — по-тихо и по-предпазливо — предупреди Сергей, първи увесил крака от ръба.

— Определено — съгласи се Слайд и небрежно свали слушалките от ушите. — Спомням си как последния път ме улучиха с въздушна пушка в задника, още ме боли като сядам.

Всъщност името му беше Саша, но заради любовта му към агресивното пързаяне с ролкови кънки и по-специално към пързаянето по перилата получи прякора Слайд. Осемнайсет

годишното средно на ръст тъмнокосо момче беше ярък представител на новото поколение, израснало с „Кошмарът на Елм стрийт“, „Властелинът на пръстените“ и прочие подобни филми. По-голямата част от образованието си беше получил от телевизията, както, между другото, и по-малката.

— Не ти трябваше да надничаш в апартамента — укори го Сергей, — даже на балкона можеше да не стъпваш, любопитното ми ти.

— Беше нощ! Всички нормални хора спят — взмути се Слайд. — Кой да знае, че този ши...

Прас!

— Не ви ли предупредих за ругаенето? — спокойно попита акробатът.

— Аха — недоволно измърмори Слайд, разтърквайки врата си. — Няма повече, мамо...

— Постарай се повече — непреклонно каза треньорът по акробатика и скочи в мрака.

Зад него прекрачи мълчаливият Дис, после нацупеният Слайд. Те бавно преминаваха от балкон на балкон, стараейки се да се движат по края им, за да не се виждат от прозорците. Въпреки късния час, по-добре беше да се презастраховат.

Алекс и Тьомич оформяха ариергарда.

— Който е последен, е скункс? — предложи хазартния Тьомич.

— Вече си загубил — увери го Алекс.

Те стояха на ръба на покрива от двете страни на балкона и стартираха на едно-две-три. Отначало приятелите вървяха наравно, но на балкона на втория етаж Алекс беше забавен от Слайд, който по някаква незнайна причина беше прекратил спускането.

— Какво правиш?! — яростно изсъска Алекс.

— Виж, там в стаята...

— Майната ти, извратеняко — изсумтя Алекс и се премести на фронталната част на балкона, за да го заобиколи.

Тьомич вече преодоляваше последния метър, така че Алекс се реши на отчаян ход: погледна надолу и като се увери, че под него няма никой, се отблъсна от ръба на железния парапет на балкона и като изви гръб, направи елегантно салто. Всъщност да скачаш в тъмното, без да провериш мястото за приземяване, можеше да се нарече чиста проба

идиотизъм, но този път му се размина. Краката на Алекс докоснаха земята едновременно с Тьомич.

— Наравно! — присъди Сергей.

— Салтото — това не е паркур! — възмути се Тьомич.

В отговор Алекс направи салто назад от място и след приземяването с жест показа на приятеля си всичко, което мисли за изявлението му.

— Мутант! Какво ядеш за закуска, анаболи ли?

— Глупости — ухили се Алекс. — Тях си ги бия направо във вената. И то с литри.

Настроението му стремително се подобряваше — въпреки опасенията, болният крак не го предаде след опасния скок, а и по принцип не го болеше... е, само съвсем малко.

— Слайд нещо се спря — гръмко отбеляза Дис, без да си сваля слушалките от ушите. Всъщност той по принцип много рядко ги махаше.

— Слизам — прошепна от мрака Слайд. — Не викай!

След минута всички паркуристи бяха налице.

— Горевидях нещо ужасно — с треперещ глас каза Слайд. — Представяте ли си, там някакъв странен мъж реже една жена!

— Я стига — не повярва Сергей. — Май си прекалил с филмите.

— Сериозно говоря, сами погледнете!

— Виж какво, ние нямаме склонност към воайорство — подкачи го Тьомич, но въпреки това втренчи поглед в прозореца на втория етаж.

Останалите последваха примера му.

— Тъмно е — отбеляза Алекс.

— Той стои вътре на свещи — поясни Слайд. — Жената лежи на пода, а мъжът е в сива роба и рисува някакви странни шарки по нея.

— Може би това са им еротичните игри? — предположи всезнаещият Тьомич. — Бодиарт и така нататък...

Слайд нервно изхихика.

— Той рисува с нож!

Приятелите удивено се спогледаха.

— Дайте да проверим какво става там — мрачно каза Сергей, хвана улука с ръце и опря крак в стената.

Няколко секунди по-късно четирите момчета — Дис остана долу „отцепка“ — се струпаха на балкона и залепиха глави на стъклото.

— Нали ви казах! — победоносно прошепна Слайд.

Стаята беше облята от мрачната светлина на десетки тънки свещи, подредени в някакъв сложен порядък, наподобяващ кръг. Вътре в кръга се намираще напълно голо момиче на около дваайсет, дваайсет и пет години, при такова осветление по-точно не можеше да се определи. Субект в сив халат и с нож, точно както каза Слайд, бавно и спокойно изрязваше по кожата на девойката сложни линии. От отвореното горно прозорче се чуваше тихо, меланхолично пеене.

— Егати — прошепна Сергей. — Този да не е сатанист?

— Трябва да направим нещо! — уверено заяви Тъомич. — Хайде да разбием прозореца, да влезем вътре, да го набием и да спасим бедното и най-вече голо момиче.

— Умно — прошепна Алекс. — А ако влезем, а той я убие?

Сергей сложи пръст на устните си и посочи леко отвореното прозорче.

— Тсс. Имам по-добра идея.

Погледите на приятелите се обърнаха към най-младия.

— Защо веднага аз? — възпротиви се Слайд.

— Значи така — тихо прошепна Сергей. — Тъомич, вземи Дис и влезте през входа. Звъннете в апартамента, ако сатанистът не отвори, започнете да блъскате с ръце, с крака, ако щете с глави, но направете така, че той да излезе от стаята. Забаламосайте го нещо поне за няколко секунди, а в това време ние ще се промъкнем вътре и ще изкараме момичето.

— Ще го направим — увери Тъомич.

— Само по-внимателно там — обезпокоено предупреди Алекс.

— Знае ли човек, ако е някой психо — пазете се.

Тъомич неопределено се подсмихна и безшумно, като някакъв нинджа, скочи от балкона.

— Ще се вмъкнеш през прозорчето и ще ни отвориш вратата — обърна се треньорът по акробатика към Слайд.

— Вече се досетих — въздъхна момчето, докато смъкваше раницата от гърба си.

Междувременно Алекс неотлъчно наблюдаваше как мъжът действа с ножа: виртуозно, едва докосвайки млечнобялата кожа, той

нанасяше съвсем плитки драскотини. Момичето лежеше неподвижно и само равномерно издигащата се гръд показваше, че е все още жива.

— Виж само как се стареае — прошепна Сергей в ухото му. — Не мога да видя отгук, но сигурно и езика си е изплезил от усърдие...

— Психо — ядно изсъска Алекс. — Такива трябва да ги бесят...

Неволно потръпна и съвсем леко докосна стъклото с ръка. Раздаде се тих звук, който прозвуча в тишината като изстрел.

Приятелите се свиха, страхувайки се дори да дишат. За щастие сатанистът беше толкова завладян от работата си, че не чу нищо. Всъщност в това нямаше нищо изненадващо, щом не беше забелязал дори движението на паркуристите по балкона му...

— Да не е в транс? — предположи Алекс.

И тогава се раздаде звънецът на вратата.

Никаква реакция. Сатанистът, сякаш нищо не е станало, продължи да се занимава с черното си дело.

— Наистина е в транс — убедено каза Алекс, — чел съм за нещо подобно...

— В комиксите, предполагам — нервно подхвърли Слайд, за което веднага получи удар с лакът от Сергей.

— Тихо! — яростно изсъска акробатът.

Междувременно звънецът продължаваше да звъни.

Сатанистът известно време не обръщаше внимание на гръмките трели, но след няколко минути все пак не издържа.

— Кой звъни по това време?! — изрева ядосано и мигом развали цялата мистична атмосфера.

Мъжът се надигна от пода, хвърли окървавения нож на пода и енергично излезе от стаята, затваряйки плътно вратата зад себе си.

— Бързо! — изсъска Сергей, побутвайки Слайд. — Само бъди тих!

Слайд пъргаво се промуши през прозорчето и леко скочи на пода.

— Хей, брато! — чу се от коридора гръмкият глас на Тьомич. — Ние сме новите ти съседни, дойдохме да се запознаем! Да пийнем по бутилчица, а?!

На заден план се чуваха абсолютно немузикалните напъни на Дис, който старателно се преструваше, че може да пее. Алекс мимоходом си помисли, че дори и в такова опасно положение

паркуристът беше останал с любимите си слушалки и с усилен на макс плейър.

Слайд отвори вратата на балкона отвътре, за да пусне приятелите си, и си взе раницата от Сергей.

— Аз ще взема момичето, а ти поеми маниака — тихо нареди Сергей на Алекс. — Слайд, стига си я зяпал, по-добре намери нещо да я покрием.

Последвалите събития се развиха с чудовищна бързина. Алекс мина покрай лежащото на пода момиче, като се стараяше да не обръща внимание на плитките, но многобройни драскотини по тялото ѝ, и се приготви за стълкновението със сатаниста — ако не беше напълно глух, вече трябваше да реагира по някакъв начин. И всъщност той реагира, гадината! Вратата се отвори от силен удар с крак и на прага се появи разтреперан субект на около четирийсет години. Неопрятен, със зачервени хлътнали очи, блед като смъртта, той не обърна никакво внимание на Алекс, който стоеше на пътя му. Погледът на мъжа беше насочен към тялото на момичето и само към него.

— Не я докосвайте!

Сергей в този момент тъкмо прекриваше поставените на пода свещи и протягаше ръце към момичето.

Зад гърба на сатаниста се появи Тьомич, а лицето му беше озарено от зловеща усмивка.

— Кротко! — изръмжа заплашително Алекс. Във всеки случай, той искрено се надяваше, че жалкото му хриптене е прозвучало така.

Междувременно Сергей взе момичето в ръце и я изнесе от импровизирания кръг, като пътъом събори с крака горящите свещи. В стаята стана още по-тъмно и само идващата от коридора светлина позволяваше повече или по-малко ориентация в полумрака.

— Не! — извика сатанистът и се втурна напред, но прокрадналия се зад гърба му Тьомич го сграбчи в здрава хватка за врата.

— По-добре не пробвай — посъветва го паркуристът, натискайки все по-силно и по-силно врата на противника.

— Какво... направихте... — изхриптя сатанистът, бавно свличайки се на пода под тежестта на Тьомич. — Идиоти...

— Ние не сме идиоти, а герои — гордо заяви Слайд, хвърли поглед към момичето, лежащо в ръцете на Сергей, и веднага извика: — Тя отвори очи!

Сатанистът рязко се извъртя, успя да отхвърли Тьомич от себе си и скочи към Сергей, но Алекс го пресрещна. Те се търколиха на пода и започнаха да си разменят удари, като смачкаха и останалите свещи.

Алекс чуваше само ожесточеното дишане на противника си и виковете на Слайд някъде отстрани.

— Удари го! Давай!... Тъй вярно. Длъжни сме да спасим момичето...

След това пред очите му притъмня и той загуби съзнание.

* * *

Когато Алекс отвори очи, първото, което забеляза, беше изцапаният с кръв нож. Изящна сребърна дръжка и тънко острие със странни шарки... застинали на някакви си сантиметри от носа му. Изглежда точно с него сатанистът беше рязал момичето...

— Събуди ли се? — попита непознат глас.

Алекс конвулсивно преглътна и премълча, като продължи неотлъчно да гледа ножа. Тялото му категорично отказваше да се подчинява и дори най-простото движение на очните ябълки му се отдаваше с ужасно главоболие.

— Лежи си, лежи — посъветва го гласът. — Дай малко време на раните да се излекуват.

Рани?!

Алекс с усилие се удържа да не скочи на крака. Впрочем, съдейки по усещанията, едва ли щеше да му се получи.

— Какви рани? — само с устни прошепна той.

Ножът изчезна някъде, а на негово място се появи изпитата физиономия на сатаниста с удивително прецизно изрисувани черни очи. Тънките черти на лицето издаваха лесно раздразнителен човек, но очите му... в тях се таеше нещо странно и непонятно.

— Красив си — противно се изсмя той.

— Защо? — вече по-силно попита Алекс, влагайки в една дума всички разяждащи го въпроси, включително и онези, които още дори не беше осъзнал докрай.

Сатанистът изчезна от полезрението му, но умореният глас остана наблизо:

— Любопитно ти е откъде са се взели раните? Аз ги изрязах. Защо? Защото трябваше да го направя и всичко е заради теб и твоите приятели. Вие сами сте си виновни, момчета.

„Абсолютен маниак — заключи Алекс. — Интересно, къде ли са се дянали останалите? Къде са Сергей, Слайд, Тъомич, Дис?“

— Само да знаеше колко ненавреме се появихте — продължи сатанистът. — Все още не проумявам какво правехте на балкона ми. Как изобщо се оказахте там?

Устните на Алекс сами се разтегнаха в ехидна усмивка.

— Просто скочихме.

— Откъде? — не разбра сатанистът. — А, вие сте съседите ми отгоре?

— Не, скочихме от покрива — поясни Алекс и сам се удиви на своята откровеност. Първоначално изобщо нямаше намерение да говори с този маниак, но друг изход не виждаше — трябваше да приспи някак бдителността му и да разбере колкото се може повече, преди да се възстанови способността на тялото му да се движи.

— Психари — категорично заяви сатанистът. — Е, лазете си по покривите, няма проблем, но защо се появихте на балкона ми. Само ми кажи, аз канил ли съм ви?

В гласа му имаше пискливи нотки.

— Ти режеше момичето — напомни му Алекс и сам се изненада на спокойствието си. — Мислиш, че ще го оставим просто така?

— Да бяхте първо попитали какво е това момиче и защо я режа — монотонно каза събеседникът му. — А и всъщност не съм я рязал, това са драскотини... Между другото, доведе я собственият ѝ баща и той много добре знаеше какво ще се случи тук.

„И бащата е луд? Не му е провървяло на това момиче“ — отвлечено си помисли Алекс и много внимателно се опита да размърда пръстите на ръцете... И му се получи! Но по цялото тяло плъзна вълна от толкова силна болка, че очите му се насълзиха.

— Какво си ми направил? — едва изхриптя той.

Сатанистът отново се появи в полезрението му.

— Само малко магическо ритуалче.

Докато Алекс премигваше удивено, опитвайки се да събере мислите си, странният субект направи нещо с тялото му. За съжаление

или за щастие паркуристът не можа да види и да усети манипулациите на сатаниста...

— Скоро отново ще можеш да се движиш — каза най-накрая мъжът. — И бих те посъветвал да не бързаш веднага да ми се нахвърляш с юмруци, почини си, ела на себе си и чуй какво ще ти кажа.

Алекс наистина почувства, че тялото му постепенно започва да го слуша, но освен това безусловно приятно усещане, се появи и ново. Усещане за чудовищна горещина по кожата по цялото тяло. Болката беше толкова нетърпима, че той стисна челюсти така, че зъбите му изскърцаха, и едва сдържа вика си. Много бавно, сантиметър по сантиметър, Алекс вдигна глава от пода и погледна към тялото си. От гърдите му се изтръгна дрезгав стон:

— Какво е това?!

Лежеше на пода абсолютно гол. Цялото му тяло беше надупчено с тънки игли, а кожата му беше покрита с многобройни драскотини. Десетки, стотици, ако не и хиляди, те оформяха странна, удивително хармонична рисунка.

— Красива е, нали? — гордо попита сатанистът. — Истинско произведение на изкуството, повярвай ми. Макар да я рисувах набързо, няма как да не забележиш майсторството...

Алекс безмълвно зави, без да смее да мръдне дори с пръст.

— Ти засега лежи, почивай — невъзмутимо го посъветва сатанистът. — Аз ще извадя иглите и същевременно ще ти разкажа какво всъщност се случи.

— Давай — вяло се съгласи Алекс, опитвайки се да се справи с гаденето и пищенето в ушите. В същото време очите му внимателно, доколкото беше възможно в подобно състояние, обходиха стаята. Никакви следи от паркуристите и момичето, само счупени прозорци, разпръснати по пода свещи и кой знае защо разкъсана тениска.

— Нямаме много време — бързо каза сатанистът. — Как се казваш?

Алекс с голямо усилие отлепи устни и процеди през зъби:

— Александър.

— Отлично, аз съм Святослав. И съм практикуващ призовател на духове.

„Определено психо“ — за себе си отбеляза Алекс.

— Не си мисли, че съм луд — сякаш прочете мислите му Святослав. — Призоваването на духове е професия като всяка друга, например като програмист. Добре платена, сложна, интересна, макар че понякога и доста опасна.

— За онези, които режеш ли? — предположи Алекс.

— Режа само извън работно време — тъжно се усмихна Святослав, докато бавно вадеше иглите от тялото на Алекс. — Това е по-скоро хоби, между другото, но има пряко отношение към основната ми професия. Виждаш ли... Аз изобщо не съм маниак и не убивам хора, както може би ви се е сторило на теб и твоите приятели. Аз само слагах на тялото на момичето защитни заклинания, които би трябвало да я освободят от злия дух...

Алекс пое дълбоко дъх, опитвайки се да се справи със замайването и да не загуби нишката на разговора.

— Днес е пълнолуние и именно по това време връзката между нашия свят и света на духовете е особено тънка. Това момиче беше станало жертва на своето любопитство, прекалено много хора се опитват да правят ритуали за призоваване на духове, без да се замислят за последствията. В резултат в телата им може да се всели всякаква гадост и аз трябва да я прогоня, когато не съм на работа, разбира се.

Алекс изруга наум. В края на краищата чувстваше, че има нещо опасно в това пълнолуние.

— А от мен кого прогони? — попита раздражено.

С всяка издърпана от тялото му игла той се чувстваше все по-добре и по-добре и вече можеше доста свободно да движи ръце. Ако продължава така, скоро този маниак щеше да си получи заслуженото...

— О, не, на теб изрязах малко по-различно заклинание — с явно удоволствие каза Святослав. — То би трябвало да те защити от въздействието на духовете.

— А не можеше ли да мина с някое кръстче за врата? — ядосано попита Алекс, без да вярва нито дума на „призователя на духове“.

— Ти вярващ ли си? — иронично попита Святослав и сам си отговори: — Съмнявам се. Кръстът действа само на истински вярващите, а на нас, обикновените хора, ни се налага да използваме по-древни методи на защита. Нещо се отклоних... Всъщност трябваше да изгоня духа от това момиче и почти бях завършил шарката, когато се появихте вие и развалихте всичко. Между другото, да се изпрати

обсебилия чуждо тяло в друг свят може само по пълнолуние, а то скоро ще свърши. Та така стоят нещата. Ако не успея сега, до следващото пълнолуние тази зараза ще успее окончателно да погълне душата на бедното момиче.

Ако Алекс можеше свободно да движи ръката си, със сигурност щеше да завърти пръст в слепоочието.

— Само едно не разбрах, защо нарязва и мен! — извика нервно.

— Спокойно, отпусни се — посъветва го призователят на духове.
— Виждаш ли, аз съм твърде стар, за да тичам из града след твоите приятели и обсебеното момиче. Мисля, че ще бъде честно, ако ти сам оправиш това, което оплеска — ще намериш момичето и ще я доведеш тук, за да завърши ритуала.

— Да бе, мечтай си.

„За глупак ли ме мисли — вътрешно се усмихна Алекс. — Дахващам невинни момичета за манияци.“

— Май това е всичко — каза, сякаш нищо не се е случило, Святослав и изтръска ръце. — След няколко минути ще скачаш не по-лошо от преди. Чувствителността на кожата, разбира се, се налага временно да е притъпена...

„По-скоро — помисли си Алекс. — Тогава ще ти го върна за всичко, за всяка драскотина...“

— Между другото, ако изведнъж ти се прииска да ми отмъстиш или да не изпълниш молбата ми — с безизразен глас каза призователят на духове, — тогава след няколко часа краката ти ще откажат. Чувал ли си тази дума — акупунктура? Тя може не само да лекува, но и да вреди...

Алекс се изви с цяло тяло и застана на лакти.

— Ах, ти...

— Тц, тц, тц — предупредително зацъка Святослав. — По-добре не ме ядосвай, че току-виж съм ти изключил някой не особено важен за изпълнението на моята задача орган...

— Ненормалник — изхриптя Алекс и много бавно се изправи на крака. — Моите приятели вече са се обадили в милицията...

Святослав поклати глава.

— Едва ли. Как мислиш, защо те зарязаха толкова лесно тук? Измъквайки се от защитния кръг, духът веднага смаза волята им и ги принуди да правят това, което иска той.

Алекс се намръщи.

— Глупости.

— Не се притеснявай, скоро сам ще се убедиш — увери го Святослав. — Ти по-добре побързай, до изгрева остават само няколко часа. Обличай се и не се превивай, не боли толкова много.

— Ти пък откъде знаеш — измърмори Алекс, докато обличаше разхвърляните по пода дрехи и едва се удържаше да не се нахвърли на дяволския сатанист.

Святослав се усмихна и разкопча няколко копчета на сивата си риза. Цялата му шия и гърдите бяха покрити с тънка мрежа от белези.

— И на мен също ми е нужна защита.

— Маниак — вече не толкова уверено каза паркуристът.

В главата му цареше първичен хаос. Имаше чувството, че спи и сънува не особено приятен... какво ти, направо ужасен сън! Но нима може да изпитва такава болка в съня си? Макар че като си с вълци...

Така, я стига толкова!

Паркуристът опита да се вземе в ръце и трезво да прецени какво се случва... От една страна, всичко изглеждаше пълна глупост — пред него стои абсолютно изперкал побърканияк, на когото мястото му е в най-гадното отделение на лудницата. От друга... нещо дълбоко вътре в него уверено твърдеше — този човек не лъже или поне искрено вярва в това, което казва.

— Вземи моето горнище — предложи Святослав, подавайки износен спортен анцуг с бял надпис „Адидас“. — Защо да привличаш излишно внимание?

„И ще го взема!“ — ядно реши паркуристът.

— Да допуснем — много бавно каза Алекс, докато внимателно нахлузваше анцуга на голото си тяло, гледайки скръбно останките на любимата си тениска, — че намеря това момиче... какво ще попречи на този твой дух да се премести в друго тяло?

Многото гледане на филми на ужасите си казваше думата.

— Няма да стане — изхихика призователят на духове. — Шарките, които успях да нанеса върху тялото на момичето, ще го задържат вътре. Това обаче няма да попречи на духа да влияе на другите хора, така че не се изненадвай, ако приятелите ти не са много радостни от твоето завръщане.

„Върви по дяволите — реши Алекс. — Ще намеря момчетата и заедно ще решим какво ще правим нататък. А ако не ги намеря? Едва ли са се прибрали по домовете, нали аз останах тук... Те не биха ме зарязали! Но пък защо тогава милицията още не е заблъскала по вратата, би трябвало да са я извикали? А и не мога да проумея как изобщо са избягали, зарязвайки ме тук, когато без никакви проблеми щяха да се справят с един човек. Сега обаче най-важното е да се измъкна оттук, останалото — после...“

— Е, да отивам ли да ги търся? — не много уверено попита Алекс.

— Хайде, тръгвай — милостиво разреши Святослав. — Не забравяй, че не ти остава много време, сега е пет и половина, а момичето трябва да е тук до шест. Разбира се, ще трябва да бъде зашеметена. Надявам се, че това няма да е проблем за теб? Е, там, всякакви морални ограничения от рода на „не бия момичета“?

Алекс неопределено сви рамене.

— Добре, ще се оправиш. Да... и излез, ако обичаш, по същия път, по който влезе.

* * *

Алекс тичаше през града, изненадан от усещанията си. Колкото и да е странно, той наистина не чувстваше никаква болка! Дори отдавна станалите му привични болки в коляното бяха изчезнали някъде! В това откаченият сатанист не излъга, а колкото до останалото... Алекс отново и отново прехвърляше в главата си всичко случило се и не можеше да реши дали да вярва на Святослав. Във всеки случай, скоро всичко ще стане ясно, защото приятелите му най-вероятно бяха отнесли момичето при Сергей, неговият дом беше в същия район...

Завой.

Прескачане на оградата.

По асфалтовия път можеше да ускори.

Но дори бързият бяг не можеше да изтрие от мислите заседналата в тях обида. Защо?! Защо го зарязаха? Винаги беше вярвал, че може да разчита на приятелите си...

Алекс се добра до дома на Сергей за четвърт час, разбивайки всички рекорди за скорост. Клокочещата смес от раздразнение, гняв и обида изтръгна от тялото всичко, на което беше способно. Като вихър се качи до последния пети етаж, натисна бутона на звънеца и се заслуша. В апартамента се чуха стъпки и в следващия миг вратата се отвори, а на прага се появи собственикът му.

— Алекс! — зарадвано възкликна Сергей. — Вече си мислех, че сатанистът те е пренесъл в жертва.

— Не е — хладно отвърна Алекс. — Въпреки факта, че ме зарязахте там.

Треньорът по акробатика сви рамене.

— Длъжни бяхме да спасим момичето.

— А на мен, значи, майната ми? — още повече се ядоса Алекс.

Надяваше се, че сега акробатът ще назове някаква сериозна причина или поне ще започне да се оправдава...

— Длъжни бяхме да спасим момичето — монотонно повтори Сергей. — А ти влизай, какво стоиш на стълбите.

Акробатът се отдръпна, пропускайки приятеля си вътре.

По столовете в стаята се беше разположила цялата компания паркуристи, а на леглото, завита с карирано одеяло, лежеше спасеното момиче. Красиво очертаните устни бяха недоволно издути, а погледът на зелените очи проследи Алекс. На пръв поглед най-обикновена кучка... Дори нервни тикове нямаше, а нали именно от такива страдат обладаните от зли духове. Или не? Но цветът на очите наистина беше подходящ за всякакви мистични действия...

— Кой е този? — тихо се поинтересува тя.

Каdifеният, буквално пропит с еротика глас удари Алекс под коленете и едва не го събори на пода. С огромно усилие той се задържа на треперещите си крака, но тълпи мравки пробягаха по изранения му гръб с такава скорост, че той затаи дъх, страхувайки се дори да мръдне.

— Алекс — обясни Сергей. — Той ни помогна да те спасим.

— Привет — доста сдържано го поздравиха приятелите му с някак безчувствени, механични гласове.

Алекс се втренчи изненадано в паркуристите, мигом забравяйки за странната си реакция към гласа на момичето. Какво им става?! Даже неуморимият Тьомич, и той реагира на появата му съвсем вяло!

Гневът даде сила на Алекс да се справи със странното треперене.

— Как можахте да ме зарежете там?! — все още не вярвайки на очите и ушите си, попита той.

— Длъжни бяхме да спасим момичето — поясниха паркуристите, при това и четиримата произнесоха фразата едновременно и абсолютно монотонно, от което мравките по гърба на Алекс се увеличиха двойно.

— Момчета, нормално ли се чувствате? — реши да уточни за всеки случай той.

Всъщност всичко си беше ясно и без да отговарят. Просто Алекс до последно не искаше да повярва, че сатанистът... тоест призователят на духове е казал истината.

— Невероятно — в хор отговориха всички.

— Ти също можеш да се почувстваш невероятно — нежно каза момичето, — но си някак неправилен... Ела тук.

Странно, но този път прекрасният ѝ глас имаше обратен ефект. На Алекс му стана така противно, все едно е погълнал нещо гнило. Също така изведнъж чувства всички драскотини по тялото си. Не беше болка, не... Алекс не можеше да опише точно усещането, дори и да искаше. Гъделичкащ огън?

Алекс неочаквано за себе си се засмя.

— Ела тук — леко изненадано повтори момичето, но той и не помисли да мръдне от мястото си.

Зелените очи на момичето блеснаха злобно и в същия миг стоящият до него Сергей рязко се обърна към Алекс и го сграбчи за рамото.

— Какво е направил с теб този призовател на духове?!

Дъхът на Алекс секна. Край, не можеше да се скрие от истината — Святослав беше казал истината! Но какво да направи?!

— Нещо не е наред с теб — бавно каза Тъомич и се изправи от стола.

— С мен? — нервно попита Алекс. — Всъщност явно с вас нещо не е наред. Събудете се! Тази мерзост ви управлява!

Слайд и Дис също се надигнаха от местата си.

— Длъжни сме да спасим момичето — напомни Сергей и дръпна Алекс за анцуга.

Раздаде се звук на разкъсана тъкан и пред погледите на паркуристите се разкри нашарения със стотици драскотини торс.

— Махнете го от мен! — неочаквано пискливо изкрещя момичето.

И къде се дяна онзи омайващ еротичен глас?

Преди още Алекс да успее да се уплаши истински, собствените му приятели се втурнаха към него. Отскочи настрани и се втурна към момичето, но Сергей веднага му препречи пътя.

— Длъжни сме да спасим момичето — изсъска той на Алекс, хващайки го за ръкава.

— Майната ви.

Алекс остави разкъсания анцуг в ръцете на акробата и светкавично изхвърча от апартамента. Спускайки се по стълбите, той чу тропот на крака зад гърба си. Огледа се за миг и забеляза, че са го последвали само трима от приятелите му, а Сергей, както изглежда, беше останал да охранява обсебеното момиче. Когато изскочи от входа, той побягна покрай блока, трескаво припомняйки си как изглежда балконът на Сергей. Както често се случва в екстремни ситуации, планът за действие се оформи самичък, без особено участие от страна на мозъка.

Обиколи пететажната сграда и както тичаше скочи на жълтата тръба, опасваща блока приблизително на нивото на гърдите, после веднага се хвана за долния край на най-близкия балкон.

Докато Алекс се набираще с ръце, една част от него размишляваше как да мине покрай Сергей и да се добере до обсебеното момиче, а другата... кипеше от гняв. Как смее тази твар да управлява хора, превръщайки ги в свои марионетки и лишавайки ги от свобода?! От друга страна, сега поне знае, че приятелите му не са го зарязали по своя воля... Как изобщо си е помислил такова нещо за тях?

Качи се на балкона на втория етаж и погледна към прозорците на Сергей. Бяха няколко десетки метра вдясно и сега му предстоеше да направи поредица от скокове от балкон на балкон. Нормално изобщо не би си помислил за подобна лудост, но в момента нямаше друг избор. Там беше мръсната гадина, посмяла да открадне от приятелите му най-ценното — свободата. Е, сега ще разбере, че е направила голяма грешка. Ако има хора, които истински да ценят свободата, то това са паркуристите.

— Няма прегради, има само препятствия — тихо прошепна Алекс.

Отдолу се появиха тримата паркуристи и се закатериха след него. Опитвайки се да се откъсне от тях, Алекс временно забрави за инстинкта за самосъхранение и скочи на балкона отдясно, но преследвачите му се придвижваха с изненадваща бързина и бързо започнаха да го настигат. Под влиянието на духа те сякаш бяха придобили допълнителни сили...

Алекс никога досега не беше се катерил с такава скорост. На два пъти едва не падна, с огромни усилия успя да се задържи с върха на отмаляващите си пръсти. Все пак събитията от днешния ден напомниха за себе си и никаква акупунктура не можеше да върне изразходваните сили. За сметка на това Тьомич, Слайд и Дис изглежда не знаеха умора. Когато Алекс скочи на балкона до апартамента на Сергей, приятелите му изоставаха само с един етаж.

Беше принуден да спре, за да се справи с недостига на въздух и слабостта в ръцете. Да се катери с такава скорост до петия етаж беше трудно не само физически, но и психически, затова преди последния скок имаше нужда от малко време да се съвземе. Но краткият отдих даде на преследвачите достатъчно време, за да го настигнат.

— Дължни сме да спасим момичето — победоносно каза Тьомич, стъпвайки на балкона.

— Тьомич, това съм аз! — хрипливо извика Алекс. — Събуди се! Спомни си, паркур, свобода! Не позволявай на някаква си незнайна твар да ти отнеме най-ценното!

Приятелят му се поколеба за миг...

— Убий го — обади се Слайд от съседния балкон.

— Тя ви управлява!

В прозорците на апартамента пламна светлина и от нея се раздаде изненадан вик:

— Кой е там?!

При вика Тьомич обърна глава и това разсейване беше напълно достатъчно за Алекс да се стегне и да скочи на балкона на Сергей.

Сграбчи края на железния парапет и с последни сили се качи на балкона. Удари с цялата си тежест слабата врата и влезе в апартамента заедно с нея.

— Ти какво правиш тук? — изпищя обладаното от дух момиче.

— Да не мислеше, че ще подвия опашка и ще избягам? — изхриптя Алекс и скочи на крака.

— Длъжни сме да спасим момичето — прекъсна го треньорът по акробатика и се изправи на пътя му.

— Ще го спасим, ще го спасим — увери го Алекс и скочи напред, насочил крак към слънчевия сплит на приятеля си.

Сергей с лекота избягна нападателя — рефлексите му се оказаха по-силни от влиянието на духа, но на Алекс това му беше достатъчно. Продължи по инерция и с цялата си тежест рухна на леглото, като затисна момичето под себе си. Временно забрави, че под него е крехко същество от женски пол, и няколко пъти я удари с всички сили по лицето, после инстинктивно се сви в очакване на удар в гърба.

Но нищо подобно не се случи. Леко притеснен, Алекс вдигна глава и погледна към Сергей. Приятелят му лежеше на пода и не правеше никакви опити да се изправи. От улицата долетяха писъците на събудените обитатели на блока.

* * *

Алекс ужасено гледаше как Святослав нанася последните шарки върху тялото на спящото момиче. Много внимателно, дори, ако можеше да се каже така, нежно, призователят на духове прорязваше с ножа млечнобялата кожа.

— Гледай — каза той накрая и остави ножа настрана.

Алекс искаше да попита къде точно да гледа, но изведнъж над тялото на момичето се появи нещо... Мъгляво, полупрозрачно и много противно. Алекс не можеше да каже със сигурност защо, но странният облак предизвикваше именно това чувство.

— Противно, нали? — с усмивка попита Святослав. — Тази гадост е толкова противоположна на нашата природа, че само с присъствието си предизвиква ужасно отвратително чувство. Разбира се, в случай, че не се окажеш под нейно влияние.

В същото време странното образуване започна да се свива, сякаш нещо невидимо, подобно на прахосмукачка, постепенно го засмуква, докато накрая духът напълно изчезна.

— Е, това е всичко — със задоволство каза Святослав. — Работата е свършена.

Алекс погледна лежащото на пода момиче. Красивото младо тяло беше покрито с дълбоки драскотини от главата до петите.

— Сега ще трябва да живее с това.

— Как така? — престорено се изненада призователят на духове.
— Човек трябва да си плаща за грешките, а и между другото, никой не я е принуждавал да си играе със сили не от този свят.

— Бедното момиче — въздъхна Алекс.

— Хм, за нея точно няма нужда да се притесняваш — увери го Святослав. — Тази госпожица е от много богато семейство. Няколко елементарни пластични операции и от белезите няма да остане и следа.

— А не трябва ли да се запазят? — неуверено попита Алекс.

— Не, шарките вече изпълниха предназначението си — поклати глава Святослав. — Между другото, Александър, ти се справи доста прилично. Може би ще имам нужда от такъв помощник, млад и силен... Плащам добре, а и работата е интересна...

Мислите на Алекс сега бяха по-заети с въпроса какво ли се е случило с приятелите му, които беше зарязал по чужди балкони. Щом приспа момичето, той незабавно я отнесе при Святослав, без дори да си помисли да се погрижи за изпадналите в безсъзнание паркуристи. Алекс се страхуваше, че краката му ще откажат, преди да стигне до апартамента на призователя на духове.

— Първо бих искал нищо по мен да не ми отказва — леко нервно напомни той. — Хайде, време ми е за акупунктурата.

— Стига бе — ухили се призователят на духове. — Ти наистина ли повярва на тази глупост? Аз се пошегувах. Сложи младата дама на леглото и да вървим да пийнем кафе.

Святослав постави ръка на рамото на паркуриста и леко го побутна към кухнята, като същевременно с незабележимо движение извади забитата в ухото на Алекс тъничка игла.

— И така, какво мислиш за кариера като призовател на духове?

РАЗКАЗВАЧ СЪС СПЕЦИАЛНО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ

Утрото на Гморк започна непретенциозно — със закуска. Е, разбира се, за всеки нормален човек утрото започва със събуждане, но същество, събуждащо се в легло, стоящо самотно в средата на огромна пещера, езикът трудно се обръща да нарече човек. Съществото с усилие се изправи на крака, излезе от пещерата и със силно „пляс“ се потопи в близкото езеро. Когато се върна, то измърмори нещо като „маса със закуска“ и веднага масивното дъбово легло се разтвори във въздуха, а на негово място се материализира не по-малко солидна и не по-малко дъбова маса, отрупана с всевъзможни ястия.

Звучи гордо, но всъщност ястията бяха: чиния с каша, три сандвича със сирене и голяма кафеварка с... е, с какво може да е пълна една кафеварка?

Едва след втората чаша кафе в тъмнокафявите очи на Гморк се появи проблясък на мисъл.

— Тел, новините — вяло, не, не заповяда, помоли Гморк.

На срещуположния на Гморк край на масата се появи малък цветен телевизор марка „Соня“. Нещо изщрака и на екрана се появи миловидна водеща.

— Добро утро, разказвачо — учтиво поздрави момичето, кокетно оправяйки дългата си гарвановочерна коса. — С какво да започнем?

— Нека да е с основните произшествия през нощта, Соня — изломоти Гморк, докато енергично работеше с челюсти. — И... само по-близките земи. Днес нещо нямам желание за полети на дълги разстояния...

Водещата разбиращо кимна.

— На гробището край Купчино е забелязана съмнителна активност на зомбита. Ако това продължи, те могат и до града да стигнат. Такава паника ще настане... — водещата изхихика. — Макар че може би дори ще е забавно. Те все пак са безобидни — ще пообикалят малко и с първите слънчеви лъчи ще се разпаднат. В

Жълтата гора Соловей Разбойника пак е буйствал. Пиян до козирката. Кого да обира сред боровете през нощта? Опасявам се, че скоро Леший отново ще тръгне да се саморазправя: Соловей е съборил доста дървета и е изплашил всички животни наоколо, а на Леший това изобщо не му харесва... като нищо ще избие втори зъб на нашия свирач. Що за нечисти сили са плъпнали? Скоро богатирите съвсем без работа ще останат — сами един друг ще се избият. Не е работа това, би трябвало разяснителна беседа да се проведе...

Гморк, престорено недоволен, удари с огромния си юмрук по масата.

— Хей, не така за нечистите сили, повечето от тях са страхотни момчета!

— Ой! — водещата кокетно се смути. — Извинявай, драги, забравих, че имаш слабост към злодеите.

— Така е по-добре — ухили се Гморк. — Нещо друго интересно да се е случило през нощта?

— Да, Къщата с призраците отново се е проявила. Довела до припадък двама търсачи на приключения на своето... е, на онова място, за което обикновено мислят тези търсачи на силни емоции. Направила го е без разрешение, трябва да отбележа.

Гморк кимна с разбиране.

„Да, програмата на тази Къща отдавна е излязла извън контрол. Време е да бъде препрограмирана или просто да се събори и да се построи нова — по-страшна, но и по-послушна. А то що за неща върши — довежда до припадък? Губи квалификация тази Къща, губи. Изхабена е.“

Водещата изведнъж замълча за известно време, а след това се разплу в радостна усмивка.

— Току-що пристигна поръчка за дракона. Да я прочета ли на глас?

Гморк подскочи на стола си и едва не се задави с последния сандвич.

— Бързо я прочети!

— Поръчката идва от бавачката на принцесата от Далечното (кой би се усъмнил) царство. Всичко е както обикновено. Нейният баща е обещал ръката ѝ на отвъдморски принц, а на принцесата този тип никак не ѝ е приятен. Дори не просто „не ѝ е приятен“ — на горкото

момиче направо ѝ се повдига от този стар пън, по странно стечение на обстоятелствата наречен принц. Бавачката е много притеснена за момичето и директно иска дракона.

Както лесно може да се досетите от имената, освен Далечното царство в Света на приказките имаше и По-далечното, и Още по-далечното... Като цяло тук имаше достатъчно царства, а освен тях имаше и всевъзможни халифати, кралства, графства, херцогства и т.н. Разбираемо е, защото принцове и принцеси, крале и кралици, царе и царици не можеш да намериш достатъчно за всички: този трябва да бъде откраднат, онзи — прокълнат, трети — превърнат в чудовище... За да кипи приказният живот бяха нужни наистина голямо количество царски особи.

— Какви са изискванията към кандидата? — развълнувано попита Гморк.

Отвлечането на наследнички беше едно от любимите му занимания. По-точно не самото отвлечане, а създаването на множество препятствия и изпитания за спасителите. Ето по такъв специфичен начин се уреждаха местните бракове.

— Освен обичайните пожелания да е... красив, умен, добър, искат още непременно да бъде музикант и да обича животните.

Гморк въздъхна разочаровано.

„Пак обичайната баналност. Ех, защо някой не поиска нещо специално... а това е скучно — да се използват старите практики на психологическите тестове. Спаси вълка от капана, избегни компанията на съблазнителните русалки, разгадай гатанката на баба Яга — баналности. Но какво може да се направи? Работата си е работа...“

— Къде е най-удобното място за отвлечането на принцесата? — делово попита Гморк.

— Бавачката ще изпрати момичето на разходка в Жълтата гора днес на обяд. Жената искрено вярва, че оттам ще ви бъде много удобно да я откраднете.

Между другото, гората беше наречена Жълта по най-ясния признак — цветът. През цялата година там цареше красива топла есен, понякога валеше, но зима никога не настъпваше.

— Да, много е удобно. Интересно ми е къде според тази бавачка във вековната гора може да кацне тридесетметров дракон? — измърмори разказвачът. — Там няма нито една нормална поляна.

— Най-вероятно принцесата ще спре при езерото, за да поплува. Всички знаят колко полезно е къпането във водоемите на Жълтата гора за здравето — предположи Соня. — Можете да я извадите направо от водата...

— Съмнително — поклати глава Гморк. — Ще кажа на Бублик да се опита да открадне девицата заедно с каретата направо от пътя. Там има достатъчно място да я подхване с бръснещ полет.

— А вие сигурен ли сте, че тя все още е девица? — изхихика водещата. — В днешно време...

— Не се хващай за думата — изсумтя Гморк. — Защо си така ехидна толкова рано сутрин?

— За някои е рано, а за други е краят на нощната смяна — измърмори водещата. — Очите ми се затварят, искам да спя...

— Не ме размивай — Гморк стана от стола. — Виртуалните, а на туй отгоре и магически същества не се уморяват. Дай заповед да оседлаят Бублик, а аз в това време ще се облека.

— Ти си виртуално същество — озъби се водещата. — А Бублик заповядах да го оседлаят още преди час.

Разбира се, гордият дракон никога не би позволил да му сложат седло, но никой не забраняваше на Гморк да се шегува на тази тема.

— Свободна си — каза разказвачът на водещата. — Оръжейна, „стандарт“.

Остатъците от закуската моментално изчезнаха от масата, а отгоре се спусна малка щайга. По-точно беше нещо като стоманена кошница, пълна с най-различни оръжия: пистолети, ками, пушки, лъкове, бластери... какво ли не имаше вътре. В отделно отделение лежаха зелена ризница, плащ, шлем, меч и малък арбалет.

Гморк бързо облече ризницата, нагласи меч за гърба си и сложи мултифункционалната гривна на ръката. Завърши с черния плащ, който позволяваше на Гморк да седи на гърба на дракона и да остава незабелязан сред многобройните израстъци там. Обикновено ежедневният арсенал включваше и малък арбалет, но този път разказвачът на приказки реши да мине без него.

„Е, какво може да се случи в този слънчев ден?“ — логично си помисли той.

Излизайки от пещерата, Гморк се обърна с лице към скалата. Точно над входа имаше огромен, побелял от времето и дъждовете,

череп — или на мечка, или на Голяма стъпка. Гморк извади от джоба малък ключодържател и натисна миниатюрното бутонче. В отговор в дупките на очните кухни примигнаха червени светлинки, а от пещерата се чу кратък звук „пип“.

— Аларма — весело изрече тайнствената дума Гморк и, тананикайки си простичка мелодия, забърза надолу по склона.

Слизайки до реката, той спря до самата вода и силно подсвирна.

За около минута нищо не се случи. Гморк стоеше на брега и търпеливо чакаше...

Изведнъж се появиха вълнички, водата закипя, забълбука, и на повърхността се появи странна могила. Странна, защото по форма приличаше на нечий задник.

— Бублик, що за глупави фокуси? — попита Гморк. — Изплува като... някаква плувка. Та ти си дракон! Трябва всичко да правиш величествено... а ти какво?

Хълмът потрепна и изчезна под водата, а на негово място се появи драконова глава. Сравнително малка... в сравнение с изчезналата под водата могила.

— Аз, между другото, не съм водолюбив — отговори с достойнство драконът Бублик. — Аз съм летящ. Самият ти ме накара да живея в езерото за конспирация, а сега си и недоволен.

— Летящ бил — подразни го Гморк. — Патиците също летят, но плуват по-добре от някои...

— Точно така — завъртя очи-чинийки драконът. — Сега и с патици ме сравняваш. Много приятно. Или пъян червей ме наричаш, или някаква Неси... изобщо, никакво уважение. Ще се махна от теб и ще отлетя... в Китай. Там драконите ги уважават.

— Физиономията ти не става — не се съгласи Гморк. — Там драконите са цветни, като жени. А виж се ти какъв си черен, страшен... на кого друг би му притрябвал такъв като теб освен на мен?

Драконът въздъхна живописно.

— Добре, къде ще летим днес?

Гморк се ухили.

— За принцеса.

— Наистина? — зарадва се драконът. — Това е страхотно! А мога ли да я изплаша малко?

— Да, но само ако е малко — съгласи се Гморк. — Не искам да заеква до края на живота си.

— Това пък кога се е случвало?! — възмути се драконът, докато бавно излизаше от езерото. — Аз съм професионалист!

Гморк отстъпи встрани, за да не би драконът случайно да го настъпи с професионалната си лапа.

— Професионалист, да бе. А принцесата от Салимския халифат помниш ли? Най-добрите магове на Изтока още лекуват бедното момиче.

Драконът излезе от езерото и се отърси като куче, обливайки Гморк с вода от главата до петите.

— Тази истеричка?! — възмути се вече сухият Бублик. — Тя самата едва не ме докара до инфаркт с нейния „ориенталски темперамент“! Кой щеше да ме излекува, ако бях оставил онази психарка цял час да ме замерва с всякакви гадни железа!

— Добре, добре! — извика Гморк, докато разчистваше плаща си от полепналите по него водорасли. — Просто те моля този път да си по-внимателен. Все пак това не е Халифатът, който е на рогата на дявола, а Далечното царство — съседни, по дяволите.

— Ще си помисля — дипломатично се съгласи драконът.

Гморк отвори уста, за да каже на дракона всичко, което мисли за умствените способности на един черен „земен червей“, но изведнъж промени решението си. Ако се обиди, Бублик можеше изобщо да откаже да лети...

Гморк се качи на гърба на дракона, хвърли прощален поглед към своята скала и каза вече отдавна станалите привични думи:

— Ще попърхаме ли?

И те попърхаха.

Всъщност само такъв оригинал като Гморк би могъл да нарече полета на дракона „попърхване“. Конвулсивното пляскане на огромните крила повдигаха тялото на дракона във въздуха с такъв рев, сякаш не приказно създание се носеше в небето, а прословутият Боинг 747. Въздухът стенеше и виеше под тежестта на Бублик... Но след като набра височина и улови топъл въздушен поток, драконът се понесе в небето като обикновена, макар и много голяма птица...

— Сега ме остави в Жълтата гора! — извика Гморк, опитвайки се да надвика воя на вятъра. — Каретата с принцесата ще тръгне по

обяд по главния път, решила е да се поразходи в гората и да поплува. Ти сграбчи момичето заедно с каретата, а аз ще отскоча до Яга да ѝ дам важни указания, а след това ще те чакам в жилището на Кашчей.

Много важна бележка: когато летите върху дракон, никога не отваряйте уста. Ето Гморк я отвори — и какво ли не беше натъпкано там: и пясък, и мушици някакви... Голямо удоволствие, между другото.

Те преминаха останалата част от пътя в пълно мълчание. Между другото, Гморк е странно име, нали? Самият Гморк никога и на никого в Приказния свят не беше казвал за произхода му. Не, това не беше някаква страшна тайна, просто той не харесваше особено старото си име... и фамилия. При раждането родителите му го кръстили Гоша. Просто, хубаво име. А фамилията му била Морковкин. Гоша Морковкин. Меко казано, това звучеше несериозно. И дори смешно. Затова, когато постъпи на работа в СЗП (Служба за Защита на Приказките), Гоша смени името си. Гморк беше много по-достойно име за разказвач на приказки (така наричаха себе си служителите в СЗП), предизвикваше уважение, а на някои места (например в Салимския халифат) дори страх.

— Снижаваме се — съобщи драконът. — В гората няма да мога да кацна, така че избирай — или ще те оставя някъде в покрайнините, или... ти парашут взе ли?

— Много смешно — измърмори Гморк. — Хайде спускай се и не дрънкай. И без това времето ни е малко.

— Зависи от гледната точка — не се съгласи драконът. — Пред мен са още доста векове.

— Говори ми, говори — беззлобно заплаши Гморк и пъргаво скочи от гърба на дракона, въпреки че до земята все още оставаха няколко десетки метра.

Плащът се разпери по подобие на крилата на дракона Бублик и позволи на разказвача плавно да се спусне право в короните на дърветата. Там той се хвана за върха на един бор, за да погаси инерцията, и пъргаво заскача от клон на клон чак до земята.

Драконът отиде да отвлича принцесата, а Гморк енергично закрачи към къщата на милата старица, която обикновените хора наричаха Баба Яга. Веселата бабка се занимаваше със създаване на гатанки и полезни артефакти за потенциалните младоженци на

принцесите, а в свободното си време заработваше допълнително с въздушни превози в летяща къща и доставка на пайове със зеле в най-известното кафене в Приказния свят „На гости на Василиса“.

Горската пътечка изведе разказвача до малка утъпкана полянка, където, съдейки по ясните следи на земята, съвсем доскоро беше пасла и пощипвала трева сламената колиба на пилешки крака.

„Пак е мигрирала на друго пасище — раздразнено си помисли Гморк. — Трябваше по-добре да огледам от Бублик, сега иди я търси...“

Той рязко спря и се заслуша. Някъде съвсем наблизко звучеше тихо мелодично подсвирване.

„Позната мелодия — отбеляза разказвачът, докато внимателно си проправяше път към източника на звуците. — А, да, това е песента на Витас!“

След първите няколко крачки той се изправи и продължи пооткрито напред. Приближавайки до разклоненото дърво, от чиято листна корона се чуваха музикалните трели, той извика:

— Хей, Соловей, това ти ли си?!

Свирукането рязко спря и от листата се появи небръснато лице с две благородни, изненадващо симетрични синини под очите.

— Гморк? Какво търсиш тук?

— Хм... — Гморк с усилие сдържа усмивката си. — Колибата да е притичвала оттук?

Изглежда можеше да отложи разяснителния разговор със Соловей Разбойника за неопределено време, някой беше успял да се погрижи за това преди Гморк.

— Тя днес е на водопой — с готовност отговори Соловей. — Установи се до реката.

— Благодаря — отвърна разказвачът. — Слушай, а какво ти е на лицето?

Мъжът смутено се почеса по врата.

— Вчера с Леший^[1] прекалихме с чая от мухоморки. Не помня как започна всичко, но накрая той здраво ме удари в окото. А аз как само подсвирнах в отговор... дърветата се разхвърчаха като трески.

— А втората синина откъде е?

— Ами и със свиренето прекалих — въздъхна разбойникът.

— Сложи си нещо студено — загрижено го посъветва Гморк. — При русалките отиди, те имат лед.

— Защо не предложиш и при Снежната кралица да ида — недоволно изсумтя Соловей Разбойника. — По-добре отивай, че колибата може да тръгне на сутрешен джогинг — иди я търси после.

Разказвачът махна за сбогом на Соловей Разбойника и забърза към реката, мислено молейки се да не се натъкне там на русалки. Любвеобилните опашати дами отдавна му бяха хвърлили око, но досега той успяваше да избягва речното къпане в тяхната съмнителна, макар и доста приятна компания.

Разсеян от мисли за русалките, Гморк леко се отклони от пътеката и пропусна момента, в който земята под краката му започна да пропада. А в следващата секунда вече падаше в появилата се дупка и въпреки опита да се претърколи, удари гръб в нещо твърдо. Едва не загуби съзнание, но се справи със световъртежа, отвори очи и внимателно се огледа. Пълен мрак — нямаше да види дори да му бръкнеха в окото. Използвайки гривната като фенерче, той освети околното пространство и се увери, че се намира в някаква пещера. При това тя явно принадлежеше на хищно животно, тъй като всичко наоколо беше обсипано с множество кости. Единственото успокоително беше, че на пръв поглед сред тях нямаше човешки.

— Трябва да се махам оттук — измърмори под нос Гморк. — Работата не чака, нямам време да си почивам тук на сянка.

Със силни охкания и хванал пострадалия си кръст, той се изправи на крака и внимателно тръгна покрай една от стените. И почти веднага забеляза странни шарки върху камъка, сякаш някой е рисувал съвсем прости рисунки с въглен: зъбати чудовища, човечета, къщички.

„Нещо не си спомням в руските приказки да има праисторически рисунки по стените — отвлечено си помисли Гморк. — Както и скали в средата на Жълтата гора, между другото.“

И тогава някъде зад гърба му се раздаде звучно „хрус“.

„Ох, май хазяинът на пещерата се появи — предположи Гморк. — Е, с моя късмет това е съвсем логично. И меча аз естествено из... губих...“

— Аргх! — раздаде се гръмогласен рев. — Ко-ой е тук?

„Ха, то можело да говори — изненада се разказвачът. — Е, тогава има шанс да се разберем.“

Той умишлено не изключи светлината, давайки възможност на обитателя на пещерата да го намери. Въпреки че, логично погледнато, щом съществото живее в пещера, то би трябвало отлично да вижда в тъмнината и лесно да намери Гморк.

Стъпките и хрущенето на костите приближаваха. След по-малко от минута в светлината на гривната се появи гигантско космато създание с огромни уши, почти метър по-високо от разказвача.

— Ти! — изръмжа то.

Гморк едва не седна от изненада, направо не можеше да повярва на очите си.

— Искаш ли да бъдеш мой приятел?! — изрева нещото, което някога е било сладкият космат приятел на всички деца — Чебурашка.

„Леле колко е наедрял — шокирано си помисли Гморк, докато бавно отстъпваше назад. — Явно преди е стоял на портокалова диета, а тук си е отял на месо и е израснал. Ама че ноктища има. Това вече не е Чебурашка, а дявол знае какво.“

— Всъщност не — честно отвърна Гморк и забърза така, че костите захрущяха под краката му.

„Интересно, а това костите на предишните му «приятели» ли са? — помисли си Гморк, докато тичаше. — Ох, надявам се, че бягам към изхода, а не се отдалечавам от него. Възможно ли е този ушатия да е прокопал такива подземни тунели?“

Разбира се, той можеше да влезе в схватка с горкото животно, но работата на разказвача включваше всичко друго, но не и намаляване на броя на обитателите на приказния свят. За щастие подземният тунел бързо свърши, извеждайки Гморк на повърхността. Зад гърба на разказвача се разнесе яростен рев, но звярът така и не посмя да излезе на слънчева светлина.

„Очевидно порасналият Чебурашка не може да понася слънцето — помисли си Гморк, докато трескаво се опитваше да си поеме дъх. — Колко ли време е прекарал в тази пещера?“

Размишлявайки за незавидната съдба на големоухия любимец на децата и за това как да върне разума на бедното животно, той продължи да търси ходещата къща. За негова радост тя наистина беше на брега на реката, извиваща се като змия през цялата гора. Дървената къщичка на кокоши крака весело се плискаше във водата под доволните писъци на плуващите наблизорусалки. Опашатите

красавици се бяха изхитрили да опънат риболовна мрежа през реката и сега ентусиазирано играеха съвсем истински бадминтон.

„Само те ми липсваха“ — раздразнено си помисли Гморк.

— Ей, Гморк, ела при нас! — весело завикаха русалките още щом видяха госта. — Да се позабавляваме!

— Друг път — намръщи се разказвачът, докато пристъпваше към дървената конструкция. — Яга! Вкъщи ли си?!

— Сега, сега! — чу се отвътре хриптенето на старицата. — Само минутка!

Петнадесет минути по-късно Баба Яга най-накрая излезе от къщата.

— Съжалявам, съжалявам, трябваше да догледам „Русалките също плачат“, ох, колко бавно се влачат тези сериали. И как преди сме живели без сателитна телевизия?

Може би точно така я описваха във всички приказки — слаба гърбава старица с огромен крив нос, която куцука на мършавите си крака. Класическите старчески парцали, неразделна част от нейния образ, бяха неочаквано разнообразени с червена бандана с надпис „Давай, Емеля!“

— Добро утро, бабо. Имам добри новини — имате нов съсед наблизо. С големи уши и зъби. Особено ушите. Трябва да започнем по някакъв начин да го окултуряваме.

— С големи уши? — изобщо не се изненада бабата. — Не се притеснявай, ние с Леший отдавна го храним, той практически е опитомен.

— Този „опитомен“ едва не ме изяде — оплака се Гморк. — Вярно, аз вероятно също бих бил недоволен, ако някой ми пробие покрива и падне върху главата ми...

— Надявам се, че не си наранил горкия Чебур?

— Чебур?! — прихна разказвачът.

— Той сам се нарича така — обясни Яга.

— Солидно име — каза през смях Гморк. — Добре, за това ще говорим по-късно. Другата добра новина е, че днес се очертава отвличане на принцеса.

— Чудесно — потърка сухите си ръце бабата. — Тъкмо мислех да направя малка градинка на поляната, а и къщата да боядисам... Тези доморасли спасители ще помогнат на баба, ако искат да им подсказа

за гатанките. Ако по-често уреждаше кражби на невести, щях и няколко оранжерии да направя, домати да отглеждам.

Гморк отново се засмя.

— Моля, моля. Тук нямаме чак толкова много принцеси, а и Кашчей се оплаква, че прекалено често му режат главата.

— Сами се отказахме от иглата в яйцето.

— Кашчей беше много против и аз, честно казано, отлично го разбирам.

Бабата кокетно завъртя очи.

— Голяма работа...

Разказвачът на драго сърце би продължил обсъждането на толкова интересна тема, но голямо тъмно петно в небето привлече вниманието му. Съдейки по траекторията на движение и размера, това беше не друг, а самият Бублик.

„Много бързо — изненадано си помисли Гморк. — Дали принцесата не е излязла на разходка по-рано? Но защо тогава Бублик стиска в лапите си не карета, а човек? И защо тук, а не при Кашчей?“

— Тук принцеса не ми трябва — предупреди Яга за всеки случай. — Те нищо не умеят да правят и са много капризни. Ако я оставиш тук, ще си припомня младостта, във фурната ще я пъхна...

— Няма да оставя горкото момиче при теб — увери я разказвачът, докато внимателно наблюдаваше приближаващия дракон. — Но защо тя...

— Какъв позор — плесна с ръце старицата, гледайки към небето.

Да, драконът за пореден път го изненада — беше откраднал клетата принцеса не преди или след, а точно по време на къпането. А банските в приказния свят все още не бяха измислени.

Драконът вече се беше приближил толкова много, че Гморк би могъл да разгледа фигурата на момичето във всичките ѝ подробности, ако Яга не бе закрила очите му.

— Мръсен перверзник! — истерично крещеше момичето. — Да ме разкарваш гола над цялата гора! Пусни ме, земноводно!

Разказвачът беше облян от въздушна вълна, премесена с пясък и боклуци, след това се раздаде характерното глухо „туп“ — драконът се приземи.

— Млъкни, истеричко! — изрева драконът.

Гморк отблъсна ръката на бабата, улавяйки момента, в който драконът пусна принцесата.

— Палавник — сръга го с лакът в ребрата Баба Яга.

Горкото момиче старателно се опитваше да се прикрие с ръце, но не ѝ се получаваше особено. Между другото, изглеждаше като класическа принцеса — стройна блондинка с дълга коса и високомерно вирнато носле.

— Успокойте се, принцесо, ние не сме ваши врагове — увери я разказвачът и бързо ѝ подаде наметалото си. — Ето, вземете.

Момичето го изтръгна от ръцете на Гморк с такава сила, сякаш искаше да му счупи пръстите.

— За каква %#@#!& принцеса ме вземате?!

Гморк и Яга се спогледаха.

— Девицата явно не е девица, а обуцар в пола — изскърца бабата. — Драконът пак е направил грешка. Може би соколчето има проблем със зрението?

— Проблемите му са с главата — раздразнено отвърна Гморк и от сърце ритна дракона в ребрата. — Бублик, кого си ми довел?

— Самият ти ми каза да грабна жената от езерото и аз го направих! — обидено отговори драконът.

— Не от езерото, а от пътя към езерото!

Разказвачът отново насочи погледа си към увитото в наметало момиче.

— Извинете, но коя сте вие?

— Морковкин! — изкрещя момичето. — Трябва по-добре да дресиращ домашния си любимец!

Бублик издиша малък пламък от носа.

— Домашен любимец?! Гморк, мога ли да я изпека?

Разказвачът беше замръзнал като статуя, мигновено осъзнавайки, че пред него наистина не стои принцеса — никой в този свят не знаеше истинската му фамилия.

— Откъде ме познаваш? — предпазливо попита той.

— А ти как мислиш?! — гневно изсъска момичето. — Дойдох от Родителския свят!

— Значи си разказвачка?! — изненада се Гморк.

— Ти си разказвачка! — още повече се ядоса момичето. — Кой слага род на названията на професиите?! Би ли нарекъл жена инженер

инженерка?!

Гморк веднага се предаде под натиска на момичето.

— Извинявай. А защо тогава драконът те е грабнал вместо принцесата? И то в такъв вид...

— Откъде да знам? Бях пренесена в местната гора и ме хвърлиха право в реката. Сам знаеш колко нестабилни са тези портали между световите. Излязох на брега, проснах дрехите си да изсъхнат и влязох да поплувам. Изведнъж към реката приближи карета и преди да имам време да изсоча на брега и да се облека, тази люспеста гадина долетя и ме сграбчи.

— Той те е взел за принцесата — опита се да оправдае своя приятел разказвачът.

— Тоест, мъкненето на гола принцеса над цялата гора тук е нещо обичайно?!

— Е, не, разбира се...

— Никога не съм ви разбирал вас, хората — включи се в разговора драконът. — Ето аз съм си съвсем добре без дрехи. Проблемът...

Разказвачката погледна дракона така, сякаш искаше да го изпепели на място.

— Теб изобщо не те питат, мутирала жабо!

— Аз не съм мутирала жаба, а истински Змей Горянин!

— Змей Горянин?! — момичето погледна змея с огнен поглед. — А къде са ти другите две глави?!

— Е, с тях при мен някак не се получи — пошегува се Бублик, но под погледа на момичето още повече изпъна шия. — Гморк, тя ме плаши...

Чувствителният дракон все още не беше преодолял психологическата травма след срещата с неадекватната принцеса от Салимския халифат.

— И така, Бублик, иди да попасеш някъде — кратко заповяда той. — Бабо, ти също върви да пиеш чай, ние двамата с нея трябва да си поговорим.

Бублик демонстративно изсумтя и се обърна, а Баба Яга тихо прошепна на Гморк:

— Тя не ми харесва, ще разпаля печката за всеки случай. Е, и чайника ще сложа, ако изведнъж решим да я пощадим.

Гморк изчака, докато двамата с момичето останат сами, и веднага се нахвърли върху нея с въпроси:

— А сега ми кажи, какво изобщо правиш тук?

— Казвам се Пенелопа, аз съм разказвач със специално предназначение. В Контролния център започнаха да постъпват странни сигнали от този свят и аз пристигнах, за да направя пълна проверка.

— И за това в света на руските народни приказки са изпратили момиче с най-често срещаното руско име Пенелопа? — не можа да устои и я подкачи разказвачът.

— Баба ми беше рускиня — неохотно отговори момичето. — Така че имам руски корени, да не говорим за дипломата по литература и сертификат за завършен едноседмичен курс по руски фолклор. Аз съм отлично запозната с тематичната област.

Гморк озадачено погледна разказвачката.

— Тематична област? — той посочи с ръка към заобикалящата ги гора. — Това не е тематична област, а реален свят, живеещ по свои закони! Удивителен, постоянно променящ се и еволюиращ свят...

— Ето! — изразително го заплаши с пръст момичето. — Точно това притеснява Контролния център. Тези ваши приказки се променят прекалено бързо.

— Само картините са статични — усмихна се Гморк. — Това е цял свят, който живее по свои закони, но в никакъв случай не стои на едно място. Няма да се оправдавам, но ти много добре знаеш, че все още няма единно мнение дали нашият свят влияе на света на приказките или обратното. Така че нека да не правиш прибързани и необосновани заключения. Да, казвам някои неща на местните, но не бива това влияние да се разглежда като еднозначно отрицателно. Освен това светът се променя и без моето участие, той не може просто да застине в развитието си.

— И ти изобщо не се оправдаваш — изсумтя момичето. — Не знам дали може да застине или не, но преди нашата поява тук той точно повтаряше старите руски приказки. А сега?

— Какво сега? — престори се на глупак Гморк.

Момичето погледна изразително към русалките, играещи бадминтон.

— Мислиш, че това е нормално?

— Хората се променят, променят се и приказките — сви рамене Гморк. — Това не е ли доказателство за взаимната връзка на събитията и в двата свята? По-добре ми кажи това: Приказният свят се променя отдавна, но теб те изпращат чак сега. Каква е истинската причина за твоето пристигане?

Момичето се замисли известно време.

— Всъщност заповедта ми беше да реша на място дали да ти кажа за мисията си или не.

— Тогава решавай и ми кажи по-скоро!

— Е, добре — въздъхна Пенелопа. — Някой от Приказния свят се е опитал да отвори портал между нашите два свята. Не успяхме да засечем откъде точно, защото порталът беше твърде нестабилен и се разпадна много бързо. Но, съдейки по всичко, ще опитат отново.

Гморк беше смаян.

— Наистина?! Сериозно? Но кой би могъл да създаде междусветски портал, това е приказен свят, тук просто няма такива технологии...

— Точно това трябва да изясня.

— Чудесно. А наясно ли си, че Приказният свят заема доста обширни територии и непрекъснато се разширява?

— Ти как мислиш? — изсумтя момичето. — Нашите специалисти съвсем точно изчислиха, че порталът е бил активиран някъде тук, в радиус десетина километра от Жълтата гора.

Гморк дори не се замисли.

— Сигурно пак Кашчей с неговите опити.

— Опити? Кашчей? — изненада се момичето. — Мислех, че този мършав злодей от смъртта е...

— Хайде без интимни подробности — прекъсна я Гморк. — Това са приказки. Кашчей е нормален мъж, само е малко по-обсебен от науката, дори външно донякъде прилича на Айнщайн от нашия свят.

— Значи трябва да отидем при него и да го подложим на сериозен разпит — твърдо каза Пенелопа.

— Никакъв проблем — съгласи се разказвачът. — Но няма нужда чак от разпит, всички тук живеем в перфектна хармония, дори Кашчей изобщо не е онзи злодей от приказките, а само играе тази роля, като периодично действа като „похитител“ на принцеси. Да вървим да ти намерим нещо при Яга, не става да се разхождаш само по наметало...

Макар че ако зависеше от Гморк, той с удоволствие би продължил да се наслаждава на изящните форми, които се очертаваха под наметалото. При по-внимателен оглед момичето се оказа не просто сладко, а зашеметяващо красиво.

Въпреки показното недоволство, Баба Яга не само избра за Пенелопа най-подходящите дрехи от гардероба си, но и направо ги насили да пият чай. Напускайки къщата половин час по-късно, Пенелопа изглеждаше буквално като млада версия на Баба Яга. Просто в гардероба нямаше други дрехи.

— Подхождат ти — отново не издържа да не се пошегува Гморк.

Странно, но всеки път, когато поглеждаше гостенката от Родителския свят, той искаше да каже някоя глупост.

— Изрод — озъби се момичето.

„Да, дрехите определено ѝ отиват — саркастично си помисли Гморк. — Яга вероятно е била същата язва на младини.“

— Ей, Бублик!

— Защо викаш този гуцер? — стисна го за рамото момичето.

— Драконът е най-бързото средство за придвижване в Приказния свят. Върху него бързо ще стигнем до Кашчей.

— Ти си средство — обиди се Бублик. — Между другото, с подобни изказвания нанасяш вреди на крехкия ми вътрешен свят.

Разказвачката леко пребледня.

— Не искам да летя на този... крехък вътрешен свят.

— Не се притеснявай, той си лети съвсем добре — увери я разказвачът, виждайки обзелите я съмнения.

Всъщност това, което той взе за съмнения, се оказа съвсем реален...

— Страх ме е от височини — с пресъхнали устни прошепна великата разказвачка.

Гморк и драконът примигнаха едновременно.

— О.

— Добре — сви рамене Гморк, съвземайки се бързо. — Тогава ще тръгнем по другия път. Бабо, днес има гонки, нали?

Седналата на верандата Яга кимна.

— Гонки на какво? — подозрително попита Пенелопа.

— Как на какво? На печки, разбира се.

Момичето изсумтя.

— Ами да, наистина, що за глупави въпроси задавам? А Емеля е вашата шампионка, предполагам?

— Как позна? — подозрително присви очи бабата.

— Интуиция.

— Бублик, излитай и ни насочвай към пистата — заповяда Гморк. — Ще прихванем някой от състезателите и ще конфискуваме транспорта за временно ползване. Кашчей е само на час и половина езда с печка...

Докато драконът излиташе, набираше височина и се оглеждаше в търсене на носещи се с пълна пара печки, Гморк и Пенелопа успяха да си разменят няколко думи с русалките. Всички опашати момичета се опитваха да ги убедят да поиграят бадминтон с тях, като ги уверяваха, че дори водния дух понякога обича да удря перото.

— Виж, твоят гущер маха с криле, опитва се да ни привлече вниманието — каза Пенелопа, поглеждайки към небето.

— Ама че си... — беззлобно измърмори разказвачът. — Добре, да вървим...

Оставяйки зад гърба си Баба Яга и къщата, Гморк поведе новата си позната към състезателното трасе, минаващо през Жълтата гора и няколко близки кралства. Състезания с печки имаше всеки месец и по щастливо стечение на обстоятелствата в момента се провеждаше един от етапите за Купата на Приказния свят. По целия път до трасето Гморк старателно се преструваше, че е много зает да търси летящия в небето дракон, макар че само слепец не би го забелязал. Скоро между дърветата се видя димната завеса от пуфтящите на предела на възможностите си ездитни печки.

— Бъди по-внимателна — предупреди разказвачът. — Те само изглеждат неповратливи, но на практика могат да се носят не по-зле от болиди от „Формула 1“. Ако се приближиш твърде много, дори въздушната струя може да те събори.

— Ще се оправя — изсумтя Пенелопа и навлезе в дима.

Гморк със закъснение си помисли, че е пропуснал да спомене за безшумното движение на печките, което е необичайно за един жител на технологичен свят. Магическото превозно средство се носеше над земята и единственият звук, който издаваше, беше лекото припукване на трупите в пещта.

Изскачайки право на трасето, момичето не веднага разбра къде се намира и твърде късно видя печките, които летяха с пълна пара. Между другото, това вече не бяха печки в обичайния староруски смисъл — от тухли и глина, подобни конструкции едва ли биха издържали в една сериозна гонка. Участниците бяха усъвършенствали транспортните си средства по всякакъв възможен начин: променяха формата им, покриваха ги със стоманени пластини, опитваха различни видове дърва. Затова гледката на състезателни печки с най-различни форми, цветове и размери за момент вкара момичето в ступор.

Само по някакво чудо Гморк успя да сграбчи Пенелопа и буквално да я измъкне изпод носещото се стоманено чудовище, което бегло напомняше на германски танк „Тигър“ с огромна тръба вместо купол.

— Какво беше това?! — изписка момичето, докато се надигаше от земята и изтупваше праха от дрехите си.

Някъде отгоре се чу подигравателният смях на дракона, който явно оценяваше скока им.

— Печки — обясни Гморк, изправяйки се с едно гъвкаво движение.

— Какви печки?! Това са чудовища — истински бронирани машини!

— Е, да, напоследък е модерно да тунинговаш... — Гморк побутна Пенелопа с лакът. — Пени, виж, идва любител на класиката.

— Ще те помоля без умалителни имена, за теб аз съм Пенелопа — избута го момичето и застина, виждайки приближаващото към тях превозно средство.

Съвсем класическа селска пещ, с най-обикновен селски момък на мястото на водача. Бяла рубашка, руса коса и открито, обсипано с лунички лице без и намек за интелект.

— О, изглежда имаме късмет! — зарадва се Гморк, като видя шофьора на печката. — Ваня!

Младежът махна приятелски с ръка и насочи пухтящото чудо-кола към двойката, застанала на края на състезателното трасе.

— Всеки друг би могъл да се запъне, но този определено ще помогне — обясни Гморк на момичето.

— Глупак? — уточни Пенелопа.

— Просто добър човек — сви рамене разказвачът и пристъпи към младежа. — Здравей, Ваня. Защо се влачиш на опашката?

— Ох, избухна — разочаровано въздъхна Иван. — Нещо с горивото обърках. А кое е това красиво момиче? Да не би най-накрая да си си намерил любима?

Гморк и Пенелопа размахаха ръце едновременно.

— Не!

— Ние сме просто колеги — бързо обясни момичето. — Казвам се Пенелопа, между другото.

Младежът направи лек поклон.

— Иван Глупака.

— Все пак е глупак? — момичето погледна изразително Гморк. — Ъ-ъ... извинете, това фамилия ли е или диагноза?

— Фамилия — изобщо не се смути младежът. — И философия.

— Скоро сама ще разбереш — увери я Гморк. — Ваня, спешно трябва да стигнем до Кашчей.

Младежът озадачено вдигна поглед към висящия в небето дракон.

— А Бублик?

— Нещо не се разбраха с „любимата“ — измърмори Гморк. — А при Кашчей трябва да отидем спешно. Помагай, Ваня.

— Аз така или иначе съм последен — почеса се по тила младежът, — така че призовите места са мираж. Качвайте се.

Гморк, в пристъп на кавалерство, се опита да повдигне момичето, но веднага го плеснаха по ръцете и гордостта. След като изруга наум и се зарече повече да не повтаря тази грешка, разказвачът ловко скочи на печката и намигна на приятеля си.

— Гони!

— Нещо не ми се гони — ухили се младежът, заемайки мястото си. — Между другото, смятам да поговоря с Кашчей по темата, този техникар със сигурност ще може да направи така, че печката ми не да върви, а направо да лети.

Печката се плъзна над земята, отдалечавайки се от състезателното трасе. Драконът я съпроводи отгоре. Гморк демонстративно обърна гръб на спътничката си, предоставяйки възможност на Иван да забавлява момичето с приятелски разговор.

— Е, откъде дойдохте при нас? — попита Иван, поглеждайки с интерес Пенелопа. — И защо сте облечена толкова странно... Познавам една дама, която обича подобни тоалети...

— Да, Яга ѝ ги даде назаем — саркастично потвърди Гморк. — Видя сродна душичка.

— Предполагам, че крилатата жаба, която се носи над нас, може да се счита за сродна на твоята дребна душица? — изсумтя момичето, без дори да поглежда Гморк. — Иван, споменахте нещо за ваша собствена философия?

Иван се засмя:

— А, философията е проста — доверявай се на хората и се отнасяй с тях така, както искаш те да се отнасят с теб.

— Наистина е проста — съгласи се момичето. — От друга страна, това е светът на приказките...

— Между другото, за нас приказан изглежда вашият свят — отбеляза Иван. — Чувала ли сте за теорията на относителността?

— Да, чувала съм — разказвачката за пореден път погледна изразително Гморк. — Но ти как си разбрал за нея? Както и за нашия свят, между другото.

— От учебника — открито се усмихна младежът. — Жена ми знаеш ли колко много има...

— А коя е съпругата ти?

— Василиса Премъдра — отговори вместо приятеля си Гморк. — И между другото, те са страхотна двойка, живеят в перфектна хармония, никога не се карат.

— Има си хас, умната жена и с глупак ще се разбере — пусна поредната порция отрова момичето. — А с теб, Гморк, предстои да си поговорим за спазването на закона за ограничаване на разпространението на информация между световете. Видях някакво подобие на телевизор при Яга, а сега се оказва, че и снабдяваш местните със забранена литература...

— А можех да я зашемета и да я хвърля в езерото... — измърмори Гморк под нос. — И по-бързо щяхме да стигнем, и мозъкът ми щеше да остане по-непокътнат.

— Грубиян — процеди през стиснати зъби Пенелопа.

— Високомерна глупачка — не ѝ остана дължен Гморк.

— Държете се, сякаш се познавате от много време — отбеляза Иван Глупака. — Все едно сте женени.

— Глупости — в един глас реагираха те.

За щастие на всички, пътуването приключи, преди да се стигне до физическа саморазправа, въпреки че при цялата си съдържаност Гморк вече беше на косъм да удуши Пенелопа или да я изхвърли от носещата се с пълна скорост печка. Но щом замъкът на Кашчей се появи пред тях, момичето на мига забрави за всякакви препирни и изумено се вторачи в невероятната постройка. А имаше какво да се гледа: невисокият за свикналия с небостъргачите технологичен свят замък изглеждаше съвсем чужд наред изгореното до черно поле. И причината за това бе, че той почти целият се състоеше от планински кристал, но не някакви необработени късове, а невероятни по форма части — зъбни колела с най-различни размери и форми. Всъщност целият замък представляваше един невероятен механизъм, в който кулите, стените, портите и всички сгради бавно се движеха по напълно непредсказуеми траектории.

— Какво е това? — очаровано прошепна Пенелопа.

Гморк я погледна и неохотно отговори:

— Замъкът на Кашчей.

— А кой го е построил?

— Кашчей. Това си е неговият замък — леко ехидно отговори Гморк. — Той ни е артист.

Печката влезе в замъка, минавайки през оформените като две огромни зъбни колела порти, които се плъзнаха настрани по истински релси. В двора Пенелопа я чакаше още една изненада — гостите бяха посрещнати не от обикновени хора, всъщност изобщо не от хора. Разказвачката подсъзнателно беше готова да види някакви приказни чудовища, но действителността надминава всякакви, дори и най-смелите ѝ фантазии. Кашчей отдавна беше преминал към неодушевени слуги — големи. Може би в това не би имало нищо необичайно, ако те на външен вид не приличаха на белите щурмоваци от известен фантастичен филм за далечна галактика. Но бяха въоръжени не с лазери, а с класически стоманени мечове: Кашчей ненавиждаше оръжията и принципно не прилагаше знанията си за създаване на нещо по-сложно от арбалет.

— Какво е това?! — за пореден път от появата си в света на руските народни приказки попита момичето.

— Големи — предпазливо отговори Гморк.

— А защо толкова много приличат на... онези, как се казваха...

— Е, когато пуснах филма на Кашчей, той ги хареса...

От замъка, придружен от двама щурмоваци, се появи доста набит мъж с обикновени работни дрехи, очила и прическа, която наистина приличаше на тази, с която обичаха да показват Айнщайн. Но изразът на лицето на този чичко беше много по-смислен и той със сигурност по никакъв начин не приличаше на злодей от приказките.

— Добър ден, Гморк — учтиво поздрави Кашчей. — Казаха ми, че ще доведеш принцеса.

— Това не е принцеса — намръщи се Гморк.

— Да, вижда се — кимна Кашчей.

— Това пък какво трябва да означава?! — обиди се Пенелопа. — Какво ли пък разбираш ти, старче!

Иван и Гморк си размениха насмешливи погледи. По-добре Кашчей да си беше мълчал.

— През вековете съм откраднал толкова много принцеси, че определено мога да се считам за добър специалист — каква статистика само съм натрупал, о-хо-о-о — намести очилата си Кашчей.

— Точно сега ще счупя нечии очила — заплаши го с юмрук разказвачката.

Кашчей спокойно отстъпи крачка назад и пред него веднага пристъпиха двама щурмовака.

— И маниерите й никакви — заяви той спокойно. — Гморк, дръж я по-далеч от мен, ако обичаш.

— Извинявай — искрено се разкая разказвачът с преувеличен шепот. — Това е Пени, тя също е разказвач... — той погледна към момичето и самодоволно завърши: — ... ка. Уви, момичето е с по-висок ранг от мен и ще можем да се отървем от нея само след като изясним една работа.

Кашчей хвърли недоволен поглед към съскащото като котка момиче и за всеки случай извика още двама щурмоваци.

— И за какво съм ви аз?

— Работата е, че наскоро някой в Приказния свят се е опитал да отвори портал между световете...

— И ти веднага си помисли за стария Кашчей — разбиращо въздъхна мъжът. — Разбира се, такъв известен злодей...

— Не става въпрос за злодейство — размаха ръце Гморк. — Но кой освен теб може да притежава достатъчно знания за това?

— Сам знаеш, че аз се отнасям много внимателно с науката и магията и никога няма да създам оръжие или нещо, което би могло да навреди на живи същества — намръщи се Кашчей.

— Аха, и принцеси крадеш също от научен интерес? — не пропусна да се изкаже Пенелопа. — Вместо бели мишки за експериментите?

Разказвачката си заслужи още един недоволен поглед от Кашчей и кратко обяснение:

— Това е просто работа за доброто на Приказния свят. Без злодеи животът тук ще стане скучен и безинтересен. Точно затова с Гморк проектирахме Къщата с духовете и други опасни места и ключихме споразумение с много известни личности: Соловей Разбойника, Баба Яга. Лехий Едноокия, Водния дух и така нататък — той погледна Гморк. — Повярвай ми, дори не мога да си представя какви технологии могат да позволят на този ваш портал да пробие.

— Вярвам ти — бавно каза Гморк. — Въпреки че си нямам никаква идея кой друг би могъл да го направи...

— И ти просто така ще му повярваш! — изуми се Пенелопа. — На него на лицето му е изписано, че е крадец и рецидивист със стаж!

Разбира се, нищо подобно не беше изписано върху интелигентното лице на Кашчей, но Гморк дори опит не направи да разубеди разказвачката.

— Може би е някаква случайност или грешка? — предположи Гморк. — Някой си е играл с магия и някак е създал портал...

Пенелопа хвърли на Гморк унищожителен поглед.

— Каква е вероятността някой случайно да създаде ядрен реактор?

— Какво е ядрен реактор? — веднага се заинтересува Кашчей.

— Не е твоя работа — раздражено отговори момичето. — Върви да спиш върху златото си.

— Върху златото да спя — имитира я Кашчей, като за пръв път показва някаква емоция. — Защо всички разбират приказките толкова буквално? В дадения случай се има предвид златото на знанието.

Мислиш, че по природа съм Безсмъртни? Такива способности не се дават просто така, това е резултат от сериозни научни изследвания.

— Не на мен тия, професоре — изсумтя момичето. — Кажи ми тогава, кой освен теб може да създаде този портал?

— Нямам идея кой би могъл да има достатъчно знания за това — невъзмутимо отвърна Кашчей.

— Е, ако говорим за знания... — обади се Иван Глупака. — Котка може ли?

Пенелопа погледна въпросително Гморк.

— Какво общо имат тук котките?

— Е, забрави ли как беше там при Пушкин? — разтри основата на носа си разказвачът. — И денем и нощем котката учена...

— По веригата ходи? — припомни си момичето.

— Не знам за веригата, но в мрежата котаракът шари о-хо-о-о — смутено каза разказвачът. — Дадох му достъп на гост до моя компютър, така че сега той с дни гледа филми.

Съдейки по изражението на момичето, подобни признания ставаха опасни за живота.

— Телевизор, книги, достъп до мрежата... да не си се побъркал?!

— Просто правя живота им по-интересен — сви рамене Гморк. — Да не мислиш, че на обитателите на Приказния свят им харесва старият еднотипен живот, продължаващ стотици и стотици години?

Пенелопа сви устни в тънка недоволна линия.

— Няма значение. Още сега мога да те изпратя на съд в нашия свят и присъдата ще бъде много сурова. Няма да се отървеш само с уволнение.

— Точно сега? — насмешливо попита Гморк. — Да не би да можеш да отваряш портали със силата на мисълта си?

— Хмм... между другото, трябва да изпратиш някого за вещите ми — изобщо не се смуги разказвачката. — Там са ми оръжията и портативното устройство за създаване на портали.

— Защо ѝ позволяваш да говори с теб с такъв тон? — любопитства Кашчей и, подчинявайки се на волята му, всички големи пристъпиха едновременно напред. — Може би ще я изпратим в подземие то за някой и друг ден? Принцесите след това стават като коприна.

— Спокойно — бързо каза Гморк, задържайки щурмоваците. — Това са наши вътрешни проблеми, сам ще се оправя.

— Както кажеш — съгласи се Кашчей, освобождавайки всички големи. — Имам един въпрос: драконът ще продължава ли да кръжи над замъка или все пак ще го изпратиш за принцесата? Аз вече и кулата подготвих, и големи създадох да посрещнат кандидатите.

— По принцип, защо не — съгласи се Гморк. — Сега ще кажа на Бублик да поправи грешката и да достави принцесата — той намигна на Пенелопа. — В същото време ще ти вземе и вещите. А с котката ние ще се справим и без него.

Докато Гморк убеждаваше дракона да се върне в Жълтата гора за принцесата и вещите на разказвачката, Пенелопа обикаляше из замъка, надниквайки буквално във всеки ъгъл.

— Тя какво така души? — подозрително попита Кашчей, когато Гморк приключи с дракона.

— Отчет подготвя, предполагам — невъзмутимо отговори той. — Слушай, дай ми някакъв меч назаем, за всеки случай, че загубих моя.

— Няма проблем — Кашчей привика един от щурмоваците и взе оръжието му. — Кажи ми, а тези нейни отчети заплаха ли са за теб?

— Нищо страшно, после ще се оправя — както винаги, лекомислено отговори разказвачът, докато закрепваше меча на гърба си. — О, ето я и нея.

— Стига сте дрънкали, всяка минута може да ни е ценна! — като в скоропоговорка изстреля Пенелопа, изскачайки от замъка. — Да вървим при онази твоя котка!

— Да, мой генерал — изпъна се като струна Гморк. — Ще благоволите ли да се качите в каретата?

Уви, момичето изобщо не реагира на насмешката, а закрочи с гордо вирнато носле към печката, до която вече ги чакаше Иван Глупака.

— А ти си оставаш верен на класиката — каза Кашчей, обикаляйки около печката. — Предполагам, че гонките не вървят добре?

— Не мога да подбера подходящо гориво — тъжно въздъхна Иван Глупака. — Но един ден ще им покажа аз...

Кашчей се качи на печката и подуши излизащият от комина дим.

— Брезови?

— Да — потвърди Иван. — Но нещо не се получава...

— Може и да се получи, но сега не е моментът. Я да ти дам аз нещо от моите запаси, наскоро разработих ново гориво за Емеля.

Гморк разбиращо се усмихна. Всички знаеха, че единствената причина за постоянните победи на Емеля беше сътрудничеството му с най-острия ум на Приказния свят. Кашчей постоянно тунинговаше печката на местния шампион, оставяйки противниците му далеч зад него. Трудно е да се каже на какви принципи работеха печките, но ако това беше чиста магия, тогава не беше ясно защо Кашчей, опитващ се да съвмести местната магия с науката, изобщо се е заел с това? Впрочем, сега на Гморк явно не му беше до подобни въпроси...

— Ако искаш да правиш нещо, прави го по-бързо — помоли го Гморк. — Както Пени вече каза, нямаме много време.

Кашчей заповяда нещо на своите щурмоваци и те на бегом донесоха сноп дърва със странен син цвят.

— Това е най-новата разработка — гордо каза Кашчей. — Бъдете внимателни, не повече от една цепеница наведнъж. Много мощно нещо.

— Да не гръмнем? — попита за всеки случай Гморк.

— Не е задължително — уклончиво отговори Кашчей.

— Ох, ще се понеса с вятъра! — зарадва се Иван Глупака и скочи на печката. — Благодаря, Кашчей!

— Няма за какво. Късмет.

Портите на замъка се плъзнаха встрани и печката се изстреля от мястото си като куршум, не позволявайки на Гморк дори да се сбoguва с Кашчей.

— Къде отиваме? — недоволно се поинтересува Пенелопа.

— По неведоми пътеки, разбира се — спокойно отвърна Гморк, който вече беше започнал да свиква с факта, че момичето може да бъде недоволно без каквато и да е причина.

— Това където са следите на неведомите животни ли?

— Следи? Да, и следи също — подсмихна се Гморк. — Главното е да гледаш къде стъпваш, за да не се изцапаш.

Той потупа „шофьора“ по рамото.

— Давай направо в Лукоморие, при Прадървото.

Иван мълчаливо кимна, наслаждавайки се на безумната скорост, а Пенелопа реши да се възползва от свободното време и да се заеме с разяснителна работа.

— На разказвачите е строго забранено да предоставят на своите подопечни достъп до технологиите на нашия свят — яростно изсъска момичето на Гморк. — А ти какво правиш? Такива неща видях в замъка на Кашчей: електричество, парни машини, телевизионно студио... до живот в затвора ще те изпратят!

— Хайде, стига — лекомислено изсумтя Гморк. — Какво им е лошото на технологиите? На тях животът им наистина стана по-забавен. Ето котаракът например, той е учен, скучно му е постоянно по вериги да ходи, а и честно казано, не е много добър в пеенето. По едно време той и Кашчей конструираха-измисляха разни работи заедно, но после се изпокараха на база на научни спорове — нашият котарак дори разкървави носа на Кулибин в пристъп на гняв.

— Да, котаракът в последно време страда от афективно разстройство — заяви Иван. — Наскоро се оплакваше, че никой не го разбира... Като цяло, типична меланхолична депресия.

— Книги по психология? — обречено попита Пенелопа.

— Да — открито се усмихна младежът. — Нито в една приказка не са ме наричали Иван глупавия. Обичам да чета, а и жена ми постоянно измисля забавления: я шах, я тематични викторини. Трябва да съм й на нивото.

Печката се движеше с такава скорост, че по логика и тримата би трябвало да бъдат издухани от насрещния вятър, но противно на законите на физиката те седяха спокойно и си бърбеха нормално.

— Ти наистина ли смяташ, че някакъв си — Пенелопа се намръщи, — е добре, дори и много умен котарак ще може да отвори портал?

— Някакъв си? — ухили се Гморк. — Веднъж Котофей направи адронен колайдер от подръчни материали, които намери в кухнята на Яга. Вярно, трябва да призная, че при нея какво ли не има...

— Значи котаракът е направил магически адронен колайдер?

— Е, не, нали помниш, че споменах за научен спор между Котофей и Кашчей? Всъщност Кашчей се опитва с всички сили да обедини магия и наука, докато котаракът е...

— Яростен противник на магията — досети се Пенелопа.

— Аха — включи се в разговора Иван. — Което, между другото, изглежда малко глупаво, като се има предвид, че самият Котофей е чисто магическо същество.

Още при приближаването към известното дърво, извисяващо се над гората като огромно зелено многовековно чудовище, Гморк усети, че нещо не е наред.

— Ваня, над Прадървото има странен блясък.

— Котофей заплашваше да пусне нов електрически генератор, така че да има достатъчно електричество за цялото Лукоморие. Може би нещо се е объркало? — предположи Иван.

— По-скоро точно обратното! — удивено извика Гморк, когато минаха следващия завой. — Гледайте!

И наистина имаше какво да се види: в средата на поляната се извисяваше огромна стоманена конструкция, смътно наподобяваща миниатюрна, висока десетина метра, Айфелова кула. Всъщност имаше дори две такива конструкции. И точно между тях във въздуха висеше истински междусветски портал — квадратен прозорец, светец с всички цветове на дъгата, видим само в една равнина. Цялото пространство около „кулите“ буквално беше превзето от жици с всевъзможни цветове и дебелини, сближавачи се някъде в подножието на гигантски дъб, завързан със златна верига.

— Иван, блъсни се в едната от кулите, докато още никой не е влязъл през портала! — заповяда Гморк. — Междувременно ние ще се заемем с котарака...

— Но печката може да пострада — жално протестира младежът. Разказвачът го погледна заплашително.

— Ако порталът продължи да работи, може да пострада целият Приказен свят! — и добави с лек патос в гласа: — Всичките ни надежди са в теб.

Гморк и Пенелопа скочиха от печката и хукнаха право към огромното дърво, а Иван Глупака неохотно насочи печката към близката „кула“.

— Ох, сега ще избия глупостите от една прекалено любопитна топка козина — злоещо изръмжа Гморк, докато тичаше.

За щастие, колкото и да беше умен Котофей, той очевидно не си беше направил труда да си подбере достойни помощници, още повече — пазачи. А и кой би тръгнал да помага на... котка? Така че

разказвачите не срещнаха никакви препятствия по пътя към пухкавия източник на проблеми. Както, между другото, и Иван Глупака, който вряза печката точно в средата на огромната кула. Уви, структурата леко се наклони, но порталът така и не изчезна.

Сивата котка на райета седеше пред огромен пулт. Пухкавите лапички се носеха над бутоните с такава скорост, че беше просто невъзможно да се проследят. Кокетни очила и молив в зъбите придаваха на разрошеното животно съвсем приказен вид.

— Какво прави този глупак с печката?! — мърмореше под нос котаракът. — Така може и да повреди нещо...

Той беше толкова увлечен от заниманието си, че дори не забеляза появата на неочакваните гости. Гморк скочи към учения котарак, хвана го за врата и го вдигна от пулта.

— Ах ти, кълбо вълна, какво правиш?!

— Не си и помисляй да биеш котката! — долетя зад гърба му гласът на Пенелопа.

„Е, поне към някой проявява доброта“ — зарадва се Гморк и отново разтърси котката.

— Котофей, какво си направил тук?

— Гморк? — изненада се котката, докато наместваше с лапа падащите очила. — Какво правиш тук?

— Теб спирам! Кой ти е позволил да отваряш междусветски портали?!

— А кой е забранявал? — озадачено попита котката.

Гморк се обърна към Пенелопа.

— Ха, той е прав, в Приказния свят никога не е имало забрани за създаване на портали.

— Естествено. Защото никой не би могъл и да си помисли, че развитието на технологиите в този свят ще позволи да се създаде нещо подобно!

— Ъ-ъ... — Гморк вдигна очи към небето. — Може би... малко съм се престарал с внедряването на технологии... Добре, сега не става въпрос за това — той отново разтърси котката. — Котофей, изключи портала!

— Може би бих могъл да го изключа, но глупакът на печката повреди управляващата верига. И когато казвам „глупак“, изобщо нямам предвид фамилията.

Пенелопа сръга Гморк с лакът.

— Е, Рамбо, наигра ли се?

— А ако сега накълцам този твой пулт на малки парченца? — зловещо попита Гморк и изтегли меча иззад гърба си.

— Тогава порталът може изобщо никога да не се затвори, тъпако! — изръмжа му Пенелопа. — Не са ли те учили на основните принципи на изграждане на портали? Целият механизъм е създаден с цел отваряне и затваряне на портала, прозорецът в другия свят не се нуждае от поддръжка и може да просъществува до няколко дни. Можех да го затворя с портативното си устройство, но то остана на брега на езерото, откъдето ме отвлече глупавият ти дракон!

— Тогава какво да правим, докато се затвори?! — озадачено попита разказвачът.

— Мя-у-у, ще посрещаме гости! — измяука котката, изви се и се измъкна от ръката на Гморк.

— Ей, стой!

Но Котофей вече тичаше с всички сили към портала, в който започнаха да се мяркат все още неразличими сенки. В непосредствена близост до прозореца към другия свят Иван Глупака неуспешно се мъчеше със забитата в кулата печка.

— А накъде е насочен този портал? — извика Гморк след котката.

— Там, където наистина ценят котките!

— В Китай?

— В Египет!

Разбира се, едва ли ставаше дума за съвременната държава, а по-скоро за нейната древна, и то приказна версия.

— Наистина ли? — изненада се Пенелопа. — Откъде тази космата топка знае за Египет?!

— Ами... в локалната ми мрежа има нещо като Уикипедия... — смути се Гморк. — О, виж, ето ги и гостите!

Неопределените сенки най-накрая се оформиха в човешки фигури и първите гости пристъпиха в Приказния свят. По принцип точно така Гморк си представяше египтяните — мургани чернокоси момчета с кожени набедреници. Бяха трима. И всичко би изглеждало логично, ако не бяха стегнатите нашийници на вратовете им и каишките, прикрепени към тях, водещи някъде назад в портала.

— Коте! — сладко се усмихна единият от египтяните, още щом видя Котофей.

— Ох, този египетски език е като роден — подсмихна се Гморк. — Коте, той и в Египет е коте.

— Не коте, а Котофей Ученият — поправи го котаракът. — Приветствам ви в нашия свят.

Египтяните се спогледаха озадачени, очевидно не разбирайки добрия стар руски.

— Коте — неуверено повтори египтянинът.

Преди котката да има време да установи контакт с египтяните, от портала се появи нов гост — висок, мускулист мъж... с глава на чакал. Като изръмжа нещо неопределено, той ритна единия египтянин и сграбчи другия за нашияника. След това последва напълно непреводима игра на звуци, смътно напомняща на човешка реч в нейната най-ръмжаща версия. Котофей интуитивно усети, че чакалите едва ли ще бъдат приятелски настроени към котки, и опита да се скрие зад печката на Иван Глупака. След кратко замисляне Гморк и Пенелопа последваха примера на Котофей, решавайки да наблюдават гостите от безопасно укритие.

— Нещо не изглежда приятелски настроен — шепнешком прошепна Пенелопа. — Не знам от кой свят са, никога не съм се сблъсквала с такива.

Между другото, в регистъра бяха вписани няколкостотин хиляди свята, в които понякога живееха невероятно опасни същества. Ето защо всяко неоторизирано отваряне на междусветски портали се причисляваше към най-тежките престъпления — всичко можеше да излезе от там.

Междувременно от портала се появиха още няколко същества с чакалски и крокодилски глави. Всяко същество водеше на повод от един до трима души, като периодично ги даряваха с ритници и удари с камшик.

— Не знам за котки, но явно не харесват хора.

В потвърждение на думите на Гморк изсвистя камшик и удари един от египтяните по гърба. Гостите се разпръснаха около портала, изучавайки доста собственически новия за тях свят.

— Как можем да ги върнем обратно в портала? Добре, за начало ще се опитам да установя контакт, може да се окажат съвсем мирни

същества.

Гморк подаде меча на Пенелопа, за да изглежда по-дружелюбен, и излезе срещу гостите, демонстративно протегнал празни ръце пред себе си.

— Приветствам ви.

Всички чакали едновременно се обърнаха в неговата посока и глухо изръмжаха.

— Мир, дружба — усмихна се Гморк възможно най-приятелски.

— Не им показвай зъбите си — изсъска зад гърба му Пенелопа.
— Някои животни могат да сметнат това за проява на агресия.

Трудно е да се каже какво точно ядоса чакалоглавите — показването на зъби, самата поява на Гморк или причината беше просто лошо настроение. Най-близкият гост излая нещо на ръмжащия си език, измъкна малък златен жезъл от пояса си и без предупреждение атакува разказвача. От върха на жезъла избухна червен лъч и се устреми към Гморк. За щастие разказвачът успя да реагира на началото на движението и да отскочи встрани. На мястото, където беше преди секунда, се образува изгоряло петно с приличен размер, но разказвачът не го видя. След като успя да забележи с крайчеца на окото си, че останалите чакалоглави са извадили също такива жезли, Гморк заподскача като заек, за да не им позволи да се прицелят нормално.

„Ех, ако предварително знаех какво ми предстои днес, щях да взема не меч, а лазер. И нямаше да отпратя Бублик — помисли си Гморк, докато показваше чудеса от ловкост и акробатика. — Как сега да ги върнем обратно в портала?“

— Дръж меча! — извика Пенелопа и наистина му хвърли безполезното парче желязо.

— За какво ми е?! — раздразнено извика разказвачът, избягвайки меча. — Не ти ли се намира базука?

Червеният лъч премина на милиметър от носа на Гморк, принуждавайки го да удвои усилията си. Междувременно Пенелопа се възползва от факта, че чакалоглавите са съсредоточени върху разказвача, и се прокрадна зад гърба на единия. Въпреки крехката си физика, момичето беше преминало пълноценно обучение като разказвач и владееше бойни изкуства не по-лошо, ако не и по-добре от Гморк. Затова не ѝ беше трудно да събори врага и да вземе оръжието му. Но момичето нямаше време да използва жезъла, тъй като тримата

египтяни на каишки се хвърлиха да защитят господаря си и се завърза кратка схватка. Помощта дойде от неочаквана страна — с боен писък котаракът скочи върху единия от египтяните.

— Коте?! — успя да изкрещи египтянинът, преди Котофей да разкървави цялото му лице.

— Мислех, че очакваш тези гости — изсумтя Пенелопа, като без особени затруднения нокаутира останалите египтяни.

— Сгреших, на всеки се случва — светна с жълти очи котаракът. — Знаеш ли колко е трудно за котка с IQ 200 в света на приказките? Искях да намеря малко уважение...

— И поклонение — ухили се момичето. — Добре, хайде да помогнем на Гморк.

Червеният лъч от жезъла бързо се справи с всички чакалоглави, преди те да успеят да разберат какво се случва. За съжаление през това време от портала се изляха още няколко десетки същества с глави на чакали, но вече без хора с каишки. Червени лъчи прерязаха въздуха до Пенелопа, а един дори достига целта си, но като по чудо попадна не в нея, а в трофейния жезъл. Момичето изкрещя, пусна моментално нагрялото се оръжие и се втурна да се прикрие, като случайно настъпи опашката на котката.

— Да се махаме оттук! — яростно изсъска Котофей.

Пенелопа и котката хукнаха с всички сили към Иван Глупака, който най-накрая се справи с печката и излизаше иззад кулата.

— Очевидно не можем да ги спрем — изпъшка Гморк, настигайки Пенелопа и котката. — Трябва да потърсим помощ.

Разказвачите и Котофей скочиха върху приближилата печка и тя веднага се стрелна от място.

— Някакви богатири? — предположи Пенелопа, нервно поглеждайки към останалия зад тях портал.

— Те са волни птички, ще отнеме твърде много време да ги търсим. При Кашчей е пълно с големи, мисля, че с тяхна помощ ще се справим.

— Вижте! — извика котаракът.

Отзад се раздаде заплашителен рев и тропот на копита, и на пътя се появиха огромни бикове с чакалоглави ездачи.

— Леле — изненада се Гморк. — Бързо се адаптират. Май не видях подобни неща да минават през портала.

— Може би са ги създали с помощта на магия — презрително каза котаракът. — А аз мислех, че това ще бъдат високоразвити интелектуални същества...

Въпреки специалното гориво от Кашчей, биковете изненадващо лесно поддържаха скоростта на печката и скоро дори започнаха да я достигат.

— С какво хранят тези същества? — изуми се Иван Глупака.

Ездачите на бикове се оказаха въоръжени с вече познатите на разказвачите жезли, и скоро червени лазерни лъчи прерязаха въздуха над главите им.

— Трябва да направим нещо, в противен случай те ще ни настигнат и ще ни застрелят — притеснено извика Пенелопа.

Иван Глупака се носеше на зигзаг през гората, старателно избягвайки смъртоносните лъчи. За съжаление те дори нямаха с какво да отговорят.

— Ваня, останаха ли ти още от дървата на Кашчей?

— Няма да ги хвърлям — наежи се Иван Глупака. — Това е билетът ми за пиедестала!

— Няма нужда да хвърляш нищо, просто добави няколко от тях в горивната камера!

— Но това е опасно — напомни Пенелопа.

— А имаме ли друг избор?

За разлика от класическите печки, горивната камера на състезателната печка беше разположена по такъв начин, че да е удобно да се зарежда в движение. Така че Иван Глупака не му представляваше проблем да добави още едно кашчеевско дърво.

— Хвърли още — заповяда Гморк.

— Надявам се, че няма да избухнем — прекръсти се Иван и хвърли в пещта още две дървета.

Да се каже, че печката ускори, означава да не се каже нищо. Преследвачите моментално бяха оставени далеч назад и ако не беше подозрителното пукане по корпуса на цялата печка, можеше да се счита, че бягството е успешно. За съжаление никой не можеше да предвиди в кой точно момент печката и всички нейни пътници просто ще се пръснат на парчета.

— Не се притеснявайте, чувствам любимата си печка като част от тялото си и мога да ви предупредя, когато напрежението достигне

критична точка — увери ги Иван, сякаш отгатвайки страховете на Гморк. — Е, почти сигурно ще мога...

— Почти?! — в един глас попитаха Гморк и Пенелопа.

Както и да е, преди пещта да избухне, те успяха да преодолеят по-голямата част от пътя до замъка на Кашчей. Иван предупреди приятелите си в последния момент и всички успяха да скочат няколко секунди преди експлозията.

— Сбогом, скъпа — тъжно въздъхна Иван, ставайки на крака след падането.

— Съчувствам ти, приятелю — потупа го по рамото Гморк, — но сега няма време за скърбене. Върви предупреди всички в околността за появата на опасни гости и дай сигнал за общ сбор. Порталът вероятно все някак ще го затворим, но ще трябва да се справяме и с гостите.

— Мога да отида с него! — веднага се обади котаракът.

— Стой тук! — изрева му разказвачът.

— Добре — изпъна се като струна Котофей.

— Ще вървиш с нас — твърдо каза Гморк. — Не знам защо, просто за всеки случай.

Тримата се устремиха с бърза крачка към замъка, а Иван изчезна в гората, отивайки да търси Леший и други приказни същества.

— Пенелопа, доста добре се биеш — отбеляза Гморк. — Колко лесно се справи с чакалоглавите.

— Не мога да кажа същото за теб — изсумтя момичето. — Имам чувството, че меча го носиш само за красота.

— Ами... всъщност си права, насилието не е моята силна страна — смутено призна разказвачът.

— Аха, силната ти страна е да нарушаваш забраните за разпространение на информация — процеди през зъби момичето. — Поне наясно ли си, че ако не беше ти, нищо от това нямаше да се случи?

„Ох, как да й правиш комплименти след това — удивено си помисли Гморк. — И тук успя да се ядоса.“

— Много ме е срам — с безгрижна усмивка отвърна разказвачът. — Но ако котаракът не беше създал този портал, никога нямаше да срещна такова добро и мило момиче като теб.

Ако не друго, поне насмешката Гморк владееше винаги много по-добре от меча.

„Въпреки че във всяка шега има само частица шега — напомни си разказвачът. — А Пени наистина е страхотна, ненапразно са я направили разказвачка със специално предназначение. А и фигурката ѝ...“

— Мяу-у, тези кучета и бикове пак се появиха!

Гморк и Пенелопа се обърнаха едновременно, за да видят как от завоя излизат биковете и зъбатите им ездачи. А до замъка на Кашчей имаше още доста път.

— Изглежда, че имаме проблеми — почеса се по врата Гморк. — Добре ли тичаш, Пенелопа? Ъ-ъ... Пенелопа?

Но момичето и котката отдавна вече ги нямаше.

— Чакайте ме! — подскочи Гморк, но изведнъж промени решението си. — Въпреки че... така или иначе няма да успеем да избягаме... — той се обърна с лице към приближаващите конници и запретна ръкави. — В крайна сметка, какво е приказка без юнак?

Бяха петима чакалоглави ездачи върху гигантски бикове. Не твърде много, ако Гморк имаше дори не бластер, но поне арбалет. За пореден път през този проклет ден той съжали, че не се е въоръжил подобаващо.

За щастие, освен благополучно изгубения меч (вече втори за този ден), арсеналът на Гморк включваше и универсална гривна. Вярно, единственото ѝ наистина полезно свойство беше като обикновено фенерче, но с подходящото умение...

Чакалите бяха прибрали жезлите, очевидно решени да хванат Гморк и останалите живи. Всъщност точно на това разчиташе Гморк. Когато ездачите се приближиха до достатъчно разстояние и го заобиколиха, разказвачът използва гривната, за да направи светкавица, която за миг заслепи всички ездачи. Единственото, което той не взе предвид, бяха реакциите на биковете: независимо дали бяха магически или не, но се уплашиха не по-малко от обикновените. Ездачите излетяха от седлата и попаднаха под копитата на биковете, а Гморк трябваше само да се постарее да направи всичко възможно, за да не се озове и той там.

Когато прахът се слегна, на крака стояха само Гморк и двама от чакалоглавите. Е, и останалите невредими бикове. Именно биковете разказвачът използва като укритие от смъртоносните лъчи. Чакалоглавите направиха няколко изстрела, глупаво убивайки две от

животните, зад които се криеше Гморк. За тяхно нещастие, въпреки че Гморк не беше толкова добър с меча, той беше пъргав. Затова бързо се претърколи под краката на един от биковете, хвана падналия жезъл и... замръзна, опитвайки се да разбере как да използва този артефакт.

„Но Пени някак си се справи — трескаво си помисли той, докато въртеше жезъла в ръце. — Странно, бутони няма, на мисли също не реагира...“

Разказвачът мигновено съжали за своята несъобразителност, като само по чудо избегна смъртоносния лъч, който едва не го улучи в окото. Слепоочието му пламна от болка, а от удара на копитото на това „чудо“ Гморк отлетя на десетина метра. Ризницата му издържа на удара и пред разказвача, след кратко притъмняване пред очите, се откри възможност да атакува по-близкия до него противник. Тъй като така и не разбра как работи жезълът, той доста успешно го използва като метателно оръжие, улучвайки чакалоглавия точно в челото в момента, в който той стреля. В резултат лъчът излетя встрани и попадна в гърдите на втория чакалоглавец. Докато египтянинът ругаеше на своя ръмжащ език, Гморк успя да се приближи достатъчно, за да може здраво да го ритне в слабините. В крайна сметка и петимата противници се оказаха победени и ако не се броеше случайния удар с копито и червения лъч, обгорил слепоочието му, разказвачът се справи с тях без загуби. Във всеки случай сега разполагаше с отлични трофеи — три огромни бика. Той бързо яхна един от зверовете и взе юздите на останалите, след което забърза след Пенелопа и котарака, спрели малко по-нататък.

— Е, а вие се страхувахте — доволно се усмихна той. — Сега и с бикове се сдобихме.

— Поне има някакъв смисъл от теб — „похвали“ го Пенелопа, ловко скачайки на един от биковете.

Гморк сподави останалите самодоволни думи. Все пак подвизите не бяха неговата сила, с тези глупости обикновено се занимаваха специално обучени или мозъчно увредени хора.

„Веднъж в живота си правиш нещо героично, а благодарност — никаква“ — обидено си помисли разказвачът.

— Мяу-у, вижте!

В далечината се появяваха все повече и повече ездаци. Изглеждаха не по-малко от тридесетина.

— Виж какво, писна ми от теб! — Пенелопа перна котарака по ушите. — Когато и да си отвориш устата, все лоши новини.

— Но пък сега си имаме бикове и бойни жезли — напомни за своя подвиг все още обидения на момичето Гморк.

Те пришпориха биковете и се устремиха към замъка на Кашчей. Макар че малко по-късно, когато познатите стени най-накрая се появиха пред тях, разстоянието между бегълците и преследвачите беше намаляло значително.

— Хей, нашите бикове май са дефектни — недоволно отбеляза Пенелопа. — Много бавно се движат.

Това изявление от нейна страна звучеше не особено правдоподобно, тъй като скоковете на огромните бикове се оказаха сериозно изпитание за всички — седла по тях по принцип липсваха, а гадините подскачаха така, сякаш нарочно се опитват да насинят меките части на ездачите.

За щастие бегълците вече бяха излезли от гората и сега препускаха по откритото пространство пред замъка на Кашчей, така че им оставаше да преодолеят съвсем малко разстояние. Стражите по кулите веднага забелязаха приближаването на враговете и замъкът бързо започна да се подготвя за отбрана: всички врати и прозорци бяха затворени, издигнаха и допълнителни кули. По стените се изсипаха десетки щурмоваци с арбалети в ръце.

Уви, колкото и разказвачите да гонеха биковете, разстоянието между тях и преследвачите стремително намаляваше. Когато най-накрая стигнаха до стените на замъка, чакалоглавите бяха само на петдесет метра зад тях. Големите вече стреляха по преследвачите с арбалети, но болтовете не можеха да нанесат наистина сериозни щети на огромните същества — чакалите падаха от биковете чак след като са били улучени поне десетина пъти, заприличвайки на огромни игленици.

— Портата е затворена! — извика Пенелопа. — Няма да успеем да влезем в замъка, ще ни заловят!

— Всичко е наред — увери я Гморк. — Ще влезем.

Гморк, котаракът и Пенелопа скочиха от биковете и хукнаха към портата, откъсвайки се от преследвачите си само с няколко десетки стъпки.

— Прегърни ме! — заповяда Гморк с такъв тон, че момичето за първи път не тръгна да спори, а мълчаливо изпълни заповедта. А котаракът изобщо не се нуждаеше от покана.

Разказвачът хвана огромното зъбчато колело на портата и извика с всички сили:

— Върти!

И предавката се завъртя, но този път не се придвижи настрани, а на място. Под писъка на момичето двойката полетя нагоре по стената, избягвайки в последния момент от лапите на преследвачите си.

— Получи се — облекчено въздъхна Гморк и насмешливо погледна момичето, което все още го стискаше здраво. — Вече можеш да отвориш очи и да спреш да ме прегръщаш.

Пенелопа предпазливо отвори едното, после другото око, и след като се увери, че е в безопасност, отблъсна разказвача от себе си.

— Негодник.

— Сега пък за какво?! — възмути се Гморк, но в отговор получи само още един пренебрежителен поглед.

Междувременно на стената се появи Кашчей в пълно бойно снаряжение, хвърляйки разказвачката в лек шок. Както лесно може да се досетите, неговият костюм беше точно копие на костюма на Дарт Вейдър. Дори говореше със съответния хриплив глас, без да забравя да имитира съскащото дишане.

— Фф-шш... Кои се тези, Гморк?

— Пришълци от друг свят.

Над стената периодично проблясваха червени лъчи — чакалоглавите си разменяха „любезности“ с големите в напразен опит да влязат в замъка.

— Не са особено приятелски настроени, както виждам — отбеляза Кашчей, докато надничаше надолу към изстрелващите червени лъчи чакалоглави ездаци. — Фф-шш... Дай да слезем от стената, докато сме още цели, че знае ли се какво може да стане.

За щастие замъкът на Кашчей, направен от специален вид планински кристал, с лекота издържаше ударите на смъртоносните лъчи.

— Какво, Котофей, наигра ли се? — заплаши го с пръст Кашчей. — Нали ти казах, че от безсмисленото използване на наука няма да излезе нищо добро.

В отговор котаракът демонстративно се излегна и започна да се ближе.

— Къде е Бублик? — попита разказвачът, оглеждайки се озадачено. — Взел ли е нещата на Пенелопа?

— Взел ги е, взел. Нещата ѝ са в гостната, а драконът тръгна към най-близкото пасище да хапне, скоро ще се върне.

— Много ненавреме е решил да яде — намръщи се Гморк. — Трябва да се върнем при портала възможно най-скоро и да го затворим, за да спрем притока на пришълци. Помоли някой да донесе нещата на Пенелопа, нужни са ни спешно. Изпратих Иван за помощ, ще трябва да се разправим с гостите от другия свят, след като порталът бъде затворен. Надявам се, че ще е възможно да се разминем с малко кръв, а още по-добре ще е да намерим някак общ език с тях и да разрешим въпроса мирно.

Един от щурмоваците дотича с малка чанта и купчина дрехи.

— Позволете ми да видя вашето устройство за отваряне на портали! — веднага се оживи котаракът.

— Не си пъхай косматите лапи — срязва го разказвачката.

— Между другото, за Котофей — щракна с пръсти разказвачът. — Кашчей, заключи го за някой и друг ден профилактично. И никаква телевизия.

— Мяу-у! Аз съм невинен! Това е произвол!

Щурмоваците отнесоха възмутения котарак, Пенелопа радостно хукна да се преоблича, а Гморк остана на стената с Кашчей.

— Слушай, а как мина с принцесата?

— Отлично, затворена е ей в онази кула — махна с ръка Кашчей.

Червен лъч, сякаш по закона на всемирната гадост, удари посочената кула и я преряза точно по средата. Както се оказа, не целият замък се състоеше изцяло от планински кристал; няколко кули, дали за красота, или по друга причина, бяха направени от цветно стъкло. Със силно скърцане кулата се плъзна настрани и рухна извън замъка.

— П-п-принцесата — започна да заеква Гморк. — Тя...

— А, не — намръщи се Кашчей. — Грешно. Там.

— Веднага я извадете! — извика разказвачът. — Тези чакали скоро ще ти унищожат всички кули.

— Ще построя нови — изобщо не се разстрои Кашчей и даде съответните заповеди на големите. — Но ще трябва да направим нещо с тези гадове. Ще се наложи да отворим оръжейната от второ ниво.

— Второ ниво? — въпросително вдигна вежди Гморк.

— Огнестрелно оръжие — поясни Кашчей.

— Ъ-ъ... нека да е след нашето заминаване — притеснено предложи разказвачът. — Да не е пред Пени, тя и така вече цялата е нерви.

— Както кажеш. А сега ме извини, трябва да координирам действията на щурмоваците.

Докато Кашчей беше ангажиран със защитата на замъка, а Пенелопа сменяше тоалета си, Гморк реши да се погрижи за своите рани. На гърба му имаше огромна следа от копито, пробилото дори закалената ризница, и на слепоочието — изгаряне от лазер. В крайна сметка се наложи разказвачът да използва походната аптечка и да вземе няколко ободряващи хапчета.

Когато се върна, Пенелопа завари Гморк да се разхожда по стената и да наблюдава вялата битка. Чакалоглавите се оказаха не чак толкова много, докато замъкът буквално гъмжеше от големи. Дори да бяха значително по-зле въоръжени, те компенсираха с брой и безстрашие. Може би точно затова около петдесет чакалоглави стояха под стените на замъка, без да смеят да предприемат сериозно нападение.

— Как е положението?

— Засега никак, но мисля, че Кашчей ще се справи с тях — уверено отговори Гморк. — А ако не, то скоро нашите приятели от Жълтата гора ще пристигнат тук: Соловей Разбойника, Леший, Лихо^[2] — като цяло, сериозни момчета.

— Ето значи кои — тримата богатири — изсумтя Пенелопа, докато оправяше красивата си ризница.

Вече в собствените си дрехи момичето приличаше на заядлива героиня на класическо фентъзи — страховита жена-воин с пола над коленете, ризница и удобни кожени ботушки. На гърба на разказвачката имаше малка момичешка раничка, а вместо полагащия се меч на колана ѝ висеше малък бластер.

— Не бива да се присмиваш — с усилие се върна към темата на разговора Гморк. — Много трудно се общува с тези положителни

герои, а и като изпаднат в праведен гняв, се стремят да причинят физическа вреда на другите. Твърдоглави момчета са. С нечистите сили много по-лесно можеш да се разбереш: живеят по-дълго, имат време да натрупат ум и опит, точно като нашия Кашчей. В продължение на хиляди години той вилнееше, а после се успокои, започна да търси смисъла на живота, увлече се по науката. Дяволите в целия Приказен свят отвориха казина, Водния се увлече по химията, Леший се занимава със селекция и кръстосване на растения, Соловей Разбойника такива арии свири, че цялата гора се събира на концертите му.

— Като те слуша човек — пълна идилия — засмя се разказвачката, но веднага се взе в ръце. — Ох, къде се мотае тази твоя летяща жаба? Трябва колкото се може по-бързо да затворим портала, докато тези същества не са завладели целия Приказен свят.

Гморк така се беше захласнал по усмивката на момичето, че не веднага разбра за какво става дума.

— О, моля те — той вдигна ръка, за да предпази очите си от слънчевата светлина. — Хм, мисля, че гълъбчето идва.

Бублик се приземи в двора на замъка и доволно се оригна вместо поздрав.

— Ух, така се наядох. Надявам се, че ще имаме време да си почина както трябва... И какви са тези странни кученца под стените на замъка?

— Няма време за обяснения! — извика Гморк, докато тичаше към дракона. — Спешно трябва да летим до Лукоморие.

— Но сега съм преял...

— Не ме интересува! — изрева разказвачът, карайки дракона обидено да изсумти. — Пени, на какво разстояние работи уредът ти?

— Просто трябва да се приближи на разстояние от около петдесет метра и да се натисне ето този бутон — отговори разказвачката, като за първи път не обърна внимание на умалителното обръщение.

— Добре — кимна Гморк. — Дай ми уреда, ние с Бублик ще отлетим и ще затворим портала.

— Ще летя с вас — заинати се момичето. — На теб меч не може да ти се повери, камо ли такова сериозно устройство.

— Но ти се страхуваш от високо — насмешливо напомни разказвачът.

Пенелопа забележимо пребледня, но стисна зъби и процеди:

— Ще го преживея.

— Както искаш — сви рамене Гморк. — Но имай предвид, че Бублик знае, че се страхуваш от високо, и има много специфично чувство за хумор.

Ако някой е вярвал, че драконите не могат да се усмихват — това изобщо не е така. Бублик моментално забрави всяка предишна обида и доволно се ухили, показвайки всичките си триста зъба.

— Уха, полита-аме.

И тъй като всяка минута беше скъпа, разказвачите веднага се качиха на дракона, решавайки да не се сбогуват със заетия с отбраната на замъка Кашчей. Разказвачката зае мястото между израстъците пред Гморк, конвулсивно стисна гърба на дракона с всичките си крайници и затвори очи. Когато Бублик започна да маха с криле за излитане, момичето инстинктивно изписка, но после не пророни нито звук, предизвиквайки неволно уважение в Гморк. Той помнеше първия път, когато оседла дракона и крещеше като луд от невероятната турбуленция при излитане. Когато обаче набраха височина, момичето все пак огласи небето със сърцераздирателен писък, хвърляйки само един поглед надолу.

— Всичко е наред! — извика й Гморк. — Най-опасното е излитането! Сега всичко ще е наред.

Разказвачката само се вкопчи още по-силно в израстъка пред себе си и измърмори под нос нещо не твърде лицеприятно за някои конкретни разказвачи и за летящи жаби, които като цяло са родени да се придвижват по земята максимум с къси подскоци и със сигурност не за да се издигат като някакъв труп в необятните въздушни простори.

До Лукоморие стигнаха за рекордно кратко време: драконът се старееше с всички сили. Когато приближиха до Прадървото, разказвачите най-накрая успяха да оценят пълния мащаб на нашествието — чакалоглавите гости изпълваха почти цялата гора.

— Можеше да е и по-лошо! — извика Гморк.

— Накъде по-лошо?! — изненада се Пенелопа.

— Е, можеха целия си свят да преселят тук, а сега има само няколко хиляди същества. Сякаш специално са стояли в готовност и са

чакали кога ще се отвори портал към друг свят. Прииждат като мравки. По-внимателно!

Бублик внезапно направи салто във въздуха, избягвайки прорязалия небето червен лъч, и Пенелопа едва не падна от гърба му. Чакалоглавите започнаха да обстрелват дракона с жезлите си веднага щом той се появи в полезрението им. Бублик с лекота избягваше червените лъчи, правейки сложни маневри, но това очевидно не можеше да продължи дълго.

— Уредът се нуждае от време, за да се настрои към портала — с усилие процеди през плътно стиснатите си зъби бялата като тебешир Пенелопа. — За целта трябва да го задържиш неподвижно поне няколко секунди.

— Проблем — каза Гморк, гледайки съчувствено разказвачката. — Бублик, ще трябва да кацнем в гората. От въздуха няма да успеем да затворим портала. Потърси най-близката полянка.

За щастие на разказвачите, откриха подходящо място за кацане недалеч от Прадървото, в противен случай щеше да се наложи да вървят дълъг път до портала. Оставаше само един проблем — тълпата обикалящи из гората чакалоглави прищълци.

— Аз ще ви прикрия! — извика драконът, излетя и издиша пламък към изскочилите на полянката врагове.

Гморк и Пени хукнаха приведени към укритието на дърветата.

— Остава да се доближим на достатъчно разстояние до портала — прошепна разказвачката, извади лазера и отправи няколко изстрела към враговете.

— Благодаря, кеп — подсмихна се Гморк.

— Какво?

— Не, не, нищо — той я хвана за ръката. — Но нека бъдем малко по-внимателни сега, тези същества са много.

— Няма значение, както са дошли, така и ще си отидат — прозвуча до тях скърцащ глас.

Гморк подскочи от изненада, а Пенелопа прояви неочаквана ловкост, насочвайки веднага бластера към противника.

— Спокойно, свой — изскърца нисичко старче с туловище, напомнящо донякъде на конуса на шишарка.

Всъщност туловището му наистина представляваше огромна шишарка. Гъстата зелена брада и черните, откровено злобни малки

очички допълваха образа на Леший, а огромната синина под окото дори му придаваше известен чар.

— Какво е това? — подозрително попита Пенелопа, бавно сваляйки бластера си.

— Не какво, а кой — укорително я поправи Гморк. — Леший. Отдавна ли си тук?

— Тръгнах веднага щом Иванушка дотича в Жълтата гора, крещейки: „Помощ, убиват ни!“ Ей там се крие Чебур, а Яга и Соловей са на път.

— Какъв Чебур? — интересува се Пенелопа. — Не помня такъв персонаж...

— Ако видиш, ще се шашнеш — изхихика Гморк. — Леший, имаш ли идеи какво да правим с тях? Трябва да се доближим до онези кули, за да затворим портала, през който съществата влизат при нас.

— А тези, които вече са влезли тук, къде ще отидат? — озадачи се Леший.

— Е, ще ги заселим някъде тук, няма да ги убиваме я — сви рамене разказвачът. — После ще го измислим, първо трябва да решим проблема с портала.

— А, не, не ми трябва тълпи от тези гадини в гората — неочаквано рязко каза господарят на гората. — Не са наши те, чужди са.

— Едва ли ще успеем да ги върнем обратно през портала — със съмнение поклати глава Гморк.

— Не подценявай жителите на Приказния свят — загадъчно се ухили в брадата си Леший. — От вас се иска само да затворите портала след тях, останалото ще свършим ние. И си сложете тези тапи в ушите.

И преди разказвачът да има време да каже нещо, Леший се разтвори в най-близкото дърво.

— Какво ще правим? — попита Пенелопа след кратка пауза.

Гморк мълчаливо ѝ подаде тапите за уши.

— По-добре да направим каквото каза. Леший е сериозен мъж, не би говорил празни приказки.

Поставяйки тапите в ушите си, Пенелопа плесна Гморк по рамото, за да привлече вниманието му, и посочи с пръст към небето. Над гората бавно летеше ступа с Баба Яга и Соловей разбойника на борда. Приказната летяща машина се спусна до самите върхове на

дърветата, а след това над гората се разнесе силно свистене, което разказвачите чува дори през тапите в ушите си. То постепенно смени тоналността си, докато накрая достигна до съвсем невероятни честоти. И тогава всички чакалоглави гиганти започнаха да губят съзнание и да падат на земята. Няколко минути по-късно Леший отново се появи до тях и ги информира, че вече може да извадят тапите.

— Това беше, сега да върнем всички обратно и да затворим това чудо — делово каза старецът. — Да вървим.

Докато разказвачите крачеха заедно с Леший към портала, покрай тях периодично притичваха многокраки дървесни пънове, натоварени с отпуснати тела.

— Колко просто се получи при вас — удивено прошепна Пенелопа.

— Аз самият съм шокиран — честно си призна Гморк. — О, виж, ето го и Чебур.

Редом с портала действително стоеше огромен мечкоподобен Чебурашка и не позволяваше да влязат нови гости. Това изглеждаше съвсем просто: от портала се появяваше поредния чакалоглав гигант, получаваше лапа в челото и по инерция се връщаше обратно. Отделен щрих към образа на чудовището бяха модерните слънчеви очила, без които страхуващото се от светлината създание очевидно не би напуснало своята пещера. Не беше ясно само откъде изобщо ги беше взел?

Виждайки Гморк и Пенелопа, чудовището показва всичките си зъби в усмивка и изръмжа:

— Пр-приятели?

— Приятели, приятели — увери го Леший.

— Това... приятелят на всички деца Чебурашка ли е?! — шокира се разказвачката.

— Аха — уважително кимна Гморк. — Гледала ли си съветски мултфилми?

— Има си хас да не съм — измърмори момичето. — Баба винаги е казвала, че руските мултфилми са най-добрите.

— Точно така — гордо потвърди Гморк. — Виж, дори подивелият Чебур пак си остава добряк.

В потвърждение на думите на разказвача звярът със звучно „пляс“ удари в челото поредния чакалоглав.

Гморк, Пенелопа и Леший стояха и гледаха как пъновете хвърляха в портала телата на неканените гости. Скоро към тях се присъедини и Соловей Разбойника. Зачервен от смущение, той целуна ръката на Пенелопа и се представи:

— Соловей.

— Пенелопа — представи се разказвачката, гледайки с интерес колоритния персонаж с две синини под очите. — А какво ви е на лицето?

— Бойна рана — невъзмутимо излъга разбойникът.

Само след няколко часа остатъците от чакалоглавите бяха благополучно прехвърлени обратно в техния свят. Бублик отлетя до замъка на Кашчей и се върна с добри новини: нападението е отблъснато, всички чакалоглави са заловени и скоро ще пристигнат под конвой до портала.

— Ние сме страхотни — заключи Гморк.

Двамата с Пенелопа се разположиха удобно на паднало дърво и хапнаха от лакомствата на Яга — баници със зеле и месо.

— Извинявай, но ще трябва да направя пълен отчет за всички събития в Приказния свят — без каквото и да е разкаяние в гласа декларира Пенелопа. — Все пак за случилото се си виновен ти.

— Да, няма проблем — сви рамене Гморк. — Пиши каквото искаш.

Момичето неразбиращо го погледна.

— Но тогава ще те отстранят от длъжност.

— Няма да ме отстранят — усмихна се разказвачът. — Баща ми е шеф на Междусветовия съвет. Той ще направи всичко, за да съм доволен от живота и да стоя по-далеч от столицата.

Пенелопа първо отвори уста от изненада, а след това разбиращо кимна.

— Да, това обяснява много. Иначе как биха поверили цял свят на такъв глупак.

— Все пак трябваше да я хвърля — тихо изръмжа драконът някъде отгоре.

— Чувам всичко — заплашително извика Пенелопа.

— На това и разчитам — веднага долетя насмешливият отговор.

Скоро се появи и Кашчей, придружен от крайно доволния Иван Глупака и няколко десетки щурмоваци, водещи на въжета чакалоглави.

— Фф-шш... Тези са последните — изсъска Кашчей, изруга и свали шлема от главата си. — Пфу, ама че неудобно нещо. Ще ме извините, но жезлите за всеки случай ще си ги запазя, никога не се знае за какво може да са полезни.

— Важното е да не ги използваш срещу спасителите на принцесата — подсмихна се Гморк.

— Обиждаш ме — усмихна се с крайчеца на устните Кашчей. — Ще ги проуча и ще ги скрия в оръжейна номер осем.

Разказвачът неволно се зачуди какво ли оръжие има в оръжейни с номера от три до седем, ако във втора вече има огнестрелно оръжие? Толкова за пацифиста.

— Гморк, можеш ли да си представиш, Кашчей обеща да ми направи нова печка! — каза вместо поздрав Иван Глупака. — Страхотно, нали?!

— Страхотно — в един глас казаха Гморк и Пенелопа. — Сега победата ти е в кърпа вързана.

След изпращането и на последния гост Пенелопа използва устройството си, за да затвори портала, и накрая всички въздъхнаха с облекчение.

— Е, аз също ще тръгвам — неочаквано каза Пенелопа.

— Така веднага? — Гморк беше искрено изненадан.

— Да — присъедини се към него и Иван Глупака. — Няма ли да останеш за празненството и така нататък? Ще те запозная с Василиса, със сигурност ще намерите общ език.

— Задачата е изпълнена — сви рамене момичето. — Нямам право да оставам повече тук.

— О, стига, един ден няма да реши нищо — неуверено каза Гморк.

— Не, трябва да тръгвам — твърдо каза момичето и протегна ръка към Гморк. — Беше ми приятно... да работя с теб.

— И на мен — откровено отговори разказвачът и нежно стисна ръката ѝ. — Така мен никой още не ме е командвал.

— Разбира се, теб никой не може да те командва — подсмихна се Пенелопа.

След като въведе в устройството координатите и кода към портала за нейния свят, тя създаде пред себе си портал.

— Може би ще се видим пак.

Момичето махна с ръка за сбогом и прекрачи в портала.

— Ох, че тежък ден беше — въздъхна разказвачът, изпъна ръце над главата си и се протегна. — Нали, момчета? — той подозрително погледна към притихналите си приятели. — Защо сте толкова напрегнати? Всичко вече свърши.

— Може на мен да викат Иван Глупака, но очевидно съм по-умен от теб. Трябва да си пълен идиот, за да изпуснеш такава момиче.

— Какви ги говориш? — намръщи се Гморк. — За какво съм й притрябвал аз? Нещо не забелязах от нейна страна особено желание да продължи общуването. Избяга при първа възможност.

— На кого му пука за нейните желания? — изръмжа Бублик отгоре. — Ако ти харесва, върви и си я вземи!

— Аха, удари я с боздугана по главата и я завлечи в пещерата — изсумтя разказвачът, нервно въртейки един от многото трофейни жезли. — Макар че на кого ли го казвам? Нали именно драконите въведоха модата за кражба на принцеси.

— Това беше много отдавна и имаше чисто кулинарен характер...

— Пфу — направи гримаса Иван Глупака, очевидно представяйки си незавидната съдба на бедните принцеси. — А ти, Гморк, трябва да се срамуваш. Що за глупав опит да се скриеш от реалността зад преувеличения и нелепи шеги?

Гморк сърдито подсмръкна и демонстративно се обърна. За съжаление, приятелите му бяха сто процента прави, но естествената нерешителност в отношенията с момичета не му позволи да действа така, както сърцето му искаше. Потънал в мислите си, той дори не забеляза как драконът и Иван Глупака се спогледаха, намигнаха си и се приближиха плътно до разказвача. Преди да разбере каквото и да е, приятелите му го хванаха за ръцете и краката и буквално го хвърлиха в портала.

— Той е нерешителен — изръмжа драконът. — Нищо, там ще се оправи. И с чувствата си, и с нерешителността си.

Междувременно порталът безшумно се затвори.

— Хей, а той как ще се върне? — със закъснение попита Иван Глупака.

— Добър въпрос — призна Кашчей.

— Предполагам, че за вечеря може да не го чакаме — обобщава Бублик.

2012, Москва

---

[1] Леший (рус.) — горски дух, господар на гората в митологията на източните славяни. — Б.пр. ↑

[2] Лихо (рус.) — еднооко същество от източнославянската митология, въплъщение на злата съдба. — Б.пр. ↑

ВЪЛЧЕ СЪРЦЕ

Ниският брадат мъж стоеше на перона на гара Павелцеки и чакаше хората, които бяха пристигнали с него, да се разпръснат и да стане по-малко многолюдно. В краката му, обути в износени „кирзачи“^[1], седеше приличащо на вълк сиво куче с умни яркосини очи. Тази двойка — човекът и кучето, изглеждаше изненадващо хармонично, сякаш бяха извадени от корицата на някое ловно списание. Липсваше само пушка в брезентов калъф на рамото на мъжа и шапка от лисича кожа на главата му. Новопристигналият изглеждаше видимо по-възрастен от годините си благодарение на загорялата, обветрена кожа и брадата, но дори така той беше на не по-малко от четиридесет. Широките тъмозелени панталони, високите ботуши, подплатеното яке и огромната раница му придаваха вид на опитен пътешественик. А странната татуировка във формата на вълча глава на челото привличаше вниманието не само на обикновените минувачи, но и на служителите на реда.

— Столицата май не е много приветлива, нали, Цезар? — каза мъжът, почесвайки кучето по врата.

Москва посрещаше гостите си със ситен досаден дъждец и лек, но доста смразяващ вятър. Закъснялата пролет бавно отвоюваше позициите си, но до топлите слънчеви дни явно все още беше далеч.

Мъжът спокойно наблюдаваше бързащите към метрото и такситата хора, както и мързеливо оглеждащите тълпата полицаи, и вдишваше упоритата миризма на пържено котешко, идваща от близкия павилион за хотдог. Да, именно котешко, в това беше абсолютно сигурен.

— Одобряваш ли? — насмешливо се обърна мъжът към кучето, прокара ръка през косата си и изтри стичащите се в очите му капки вода.

Кучето лениво погледна стопанина си и изсумтя подигравателно, тоест, котки, така и трябва.

— Е, да тръгваме вече.

Щом мъжът и кучето направиха няколко крачки към сградата на гарата, веднага на пътя им се появиха двама полицаи: и двамата едри, леко пълни и удивително приличащи си. От друга страна, кой от нас изобщо се заглежда в лицата на полицаите, максимум да преценим обема на корема, така че за повечето хора всички те си остават еднакви. Може би единствената разлика между тези двамата беше възрастта — единият изглеждаше с около десет години над другия.

— Сержант Куваев — представи се по-възрастният. — Господине, защо кучето ви е без намордник? Това е обществено място.

— Това някакво правило ли е? — озадачено попита гостът на столицата. — Не знаех, за първи път съм в Москва.

— Да, правило — намръщи се по-възрастният. — Ами ако кучето ви ухапе някого? Кой ще отговаря?

— И си покажете документите — помоли вторият, по-младият.

— Това е дресирано куче, то няма да направи и крачка без моя заповед — уверено отговори гостът на столицата, протягайки паспорта си.

Полицаите се спогледаха.

— Ще трябва да платите глоба — каза младежът, докато разлистваше паспорта, — Юрий Сергеевич Ашин.

— Нямам пари в себе си — разпери ръце Юрий. — Мога да ви платя с еленско месо, мисля, че все още имам малко в раницата.

— Подигравате ли се? — без гняв попита вторият. — Щом сте такъв шегаджия, ще продължим разговора в участъка.

Юрий въздъхна и направи гримаса.

— Е, добре. Наистина се пошегувах, това куче не е мое. Сами виждате, то дори няма нашийник, просто върви след мен, сигурно е подушило миризмата на еленско месо.

Кучето съвсем по човешки го погледна и сякаш съкрушено поклати глава.

— Видяхме, че слязохте от влака заедно — започнаха да се дразнят полицаите.

— Ами то ми се лепна още във влака — оставайки абсолютно невъзмутим, отговори Юрий.

— Тогава ще извикаме ловците още сега — закани се по-възрастният полицаи.

— Викайте ги — сви рамене гостът на столицата. — Е, аз да вървя тогава, а вие сами се оправяйте с кучето. Само имайте предвид, че е опасно, може да ви ухапе.

В потвърждение на думите му кучето оголи всички зъби в „усмивка“ и тихо изръмжа.

— Заплашвате ли ни? — рязко попита младият полицај, отстъпи крачка назад и сложи ръка върху кобура на пистолета си.

— Хайде да решим — предложи Юрий и в очите му отново проблесна отвращение. — Това или е моето дресирано куче, което няма нужда да ходи на каишка и с намордник, или е бездомно куче, което може да ви ухапе за гърлото по всяко време. И повярвайте ми, то се движи много бързо и далеч не е факт, че хипотетичен полицај ще има време да отвори кобура си и да успее да извади хипотетичен пистолет, камо ли пък да го вдигне.

— Искаш да изгърмиш за няколко години заради нападение на длъжностно лице? — криво се усмихна по-възрастният полицај.

— Аз само ви предлагам различни решения на вашия проблем.

— Нашият проблем?! — ядоса се младият мъж, но не посмя да извади пистолета.

— Разбира се, вашият — хищно се усмихна с крайчеца на устните си Юрий. — Защото до появата ви аз лично нямах никакви проблеми. Нали така, Цезар?

Цезар тихо излая, сякаш съгласявайки се със своя собственик. В този момент слънцето се показа иззад облаците и очите на кучето проблеснаха с неестествено яркосиня светлина, сякаш в тях внезапно се е появило късче безоблачно небе. Беше само за миг, но полицаите затвориха очи, сякаш в лицето ги е ударил лъч на мощен прожектор.

Те примигнаха, спогледаха се и почти едновременно свиха рамене.

— Добре, махай се оттук и вземи кучето — несигурно каза младият полицај, връщайки паспорта на мъжа. — Не знам дали е твое или не, но искам след минута и двамата да ви няма тук.

— С радост — все още изкривен в усмивка, отговори Юрий.

След което двамата с кучето спокойно минаха през гарата и излязоха на площада.

— Нямаше нужда да помагаш, аз щях да се справя и сам — каза мъжът на кучето, но то дори ухо не размаха, сякаш не приемаше

думите му на сериозно.

По някаква причина досадните таксиметрови шофьори не бяха особено нетърпеливи да предлагат услугите си на опърпания брадат мъж с раница на гърба и едрото куче с него. Може би причината дори не беше страховитото куче, а изражението на лицето на Юрий, оглеждащ се с откровено отвращение и неприязън. Неприязън към града, която той едва усещаше на перона, но която рязко се засили, когато „влезе“ в оживената атмосфера на столицата.

Въпреки ранния час да се хване такси на улицата не беше никакъв проблем, макар Юрий да отказа услугите на първите три, след като предварително поглеждаше към недоволната муцуна на кучето. То гледаше с отвращение гостите от южните републики, дори се изпика на гумата на едното такси, но не счете нито един шофьор за достоен за съмнителната чест да вози него и собственика му. Едва четвъртото такси привлече по някакъв начин кучето и по щастлива случайност то се оказа официално градско такси от клас „премиум“.

— Проблем ли е, че съм с кучето? — уточни Юрий, преди да седне вътре.

— Няма проблем, всичко е наред, колата е държавна — лекомислено махна с ръка тъмнокосият млад мъж. — Важното е да не направи някоя беля на седалките.

Кучето присви очи и тихо изръмжа.

— Той се шегува — потупа го успокоително по врата Юрий, отваряйки задната врата. — На всички е ясно, че ти си едно сериозно, възпитано куче. Вижда се по муцуната.

Таксиметровият шофьор с интерес наблюдаваше странния клиент и спътника му. Кучето внушително се изтегна на задната седалка, като някак неочаквано я зае цялата, въпреки че първоначално не изглеждаше чак толкова огромно. Мъжът хвърли раницата в багажника и седна на предната седалка до шофьора.

— Е, къде отивате? — жизнерадостно попита младежът.

Изглежда колоритният клиент искрено го забавляваше.

— В хотел.

— С него? — уточни шофьорът, кимайки към кучето.

— Да, ако знаете хотел в центъра на града, който е разрешен за кучета, ще бъде просто страхотно.

Таксиметровият шофьор прехвърли нещо наум, гледайки Юрий, поколеба се за миг и все пак реши да уточни:

— Какъв е ценовият диапазон?

— Няма значение — дори не трепна клиентът.

— Изобщо?! — не повярва таксиджията.

— Да.

— За пари — всяка ваша прищявка — намигна човекът, все още не вярвайки в думите на клиента. — Доколкото знам, „Корона Плаза“ приема гости с животни, това е на „Краснопресненска“.

Ако очакваше, че след името на хотела мъжът ще промени мнението си, то много сгреша.

— Става.

— О'кей — изненадано подсвирна младежът.

По пътя общителният таксиджия се опита да завърже разговор, но Юрий нямаше никакво желание — предпочиташе мълчаливо да гледа през прозореца. Както и кучето на задната седалка.

— А, и нека пътъом да се отбием в някоя банка — внезапно се сети Юрий, когато вече приближаваха хотела. — Нямам пари в брой. Всяка ще свърши работа.

— Имате късмет — добродушно се усмихна таксиджията. — Тъкмо инсталирахме експериментална система за разплащане с кредитни карти. Засега само десет коли в целия ни автопарк я имат.

Пристигайки в хотела, Юрий плати с катраненочерна кредитна карта без никакви идентификационни знаци, което предизвика значителен интерес в таксиметровия шофьор.

— За първи път виждам такава — каза изненаданият младеж. — Дори не съм чувал за подобни. Нито име на банка, нито име и фамилия — изобщо нищо не е написано.

— Карта като карта — сви рамене Юрий. — Слушай, аз сега ще се настаня, ще си взема душ и ще трябва да отида на още няколко места. Ако искаш, изчакай, ще ти платя за престоя.

— Всяка ваша прищявка — увери го младежът и извади визитка от джоба си. — Между другото, казвам се Артур. Ако и за в бъдеще имате нужда от такси, само се обадете.

— Непременно — отговори Юрий, взе визитката и отвори вратата пред кучето. — А ти отзад не получи ли морска болест?

Цезар изобщо не го отрази, а величествено се насочи към саксията с голяма палма, стояща до входа на хотела, и си свърши мократа работа. Изглежда одобряваше хотела.

— Ще дойда след тридесет минути — обеща Юрий и се насочи към входа на хотела.

— Хей, забравихте си раницата в багажника! — със закъснение извика Артур.

— Хвърли я в най-близката кофа за боклук — без да се обръща, помоли Юрий.

Хотелът се оказа сравнително нисък за мащабите на Москва, само тринадесет етажа, но изглеждаше солидно, което не можеше да се каже за самия Юрий. Охраната на входа хвърли на него и кучето доста подозрителни погледи, но не ги спря. Опитът и интуицията им подсказваха, че някои гости могат да си позволят да облекат каквото си искат и това не се отразява на платежоспособността им.

— Здравейте. С какво мога да ви помогна? — дежурно се усмихна момичето на рецепцията.

— Най-голямата стая в хотела — отговори Юрий, подавайки кредитната карта и паспорта. — За три дни.

Усмивката замръзна на лицето на момичето като восъчна маска.

— Извинете, но най-голям е президентският апартамент, а той струва...

— Няма проблем — потвърди Юрий, кимайки към кредитната карта в ръката на момичето. — Просто действайте.

С леко трепереща ръка момичето прокара кредитната карта по четеца и след няколко секунди с лека изненада каза:

— Плащането... премина... изчакайте секунда, ще сканирам паспорта.

Няколко минути по-късно служител на хотела придружи Юрий до стаята му на щастливия тринадесети етаж. Оказа се тристаен апартамент, обзаведен с елегантни мебели „полуантика“, оборудван с напълно зареден хладилник и луксозна баня с джакузи. И ако банята веднага бе заета от Юрий, то хладилникът предизвика сериозен интерес в Цезар. Кучето делово влезе в кухнята, изправи се на задни лапи, отвори вратата и започна да изучава минибара. Въпреки че „мини“ в случая с президентския апартамент някак неуловимо се превръщаше в „макси“, което не можеше да не радва Цезар, защото

куче със сокче не можеш нахрани. Но виж със сандвич с огромна наденица — без проблем.

— Ти изобщо остави ли ми нещо? — попита Юрий, когато половин час по-късно излезе от банята, увит в халат.

Външният му вид беше претърпял известни промени: кожата на лицето му изглеждаше така, сякаш е прекарвал дни в модни СПА центрове, а сплъстената му брада се беше превърнала в елегантно украшение тип Робърт Дауни-младши, така обичан от момичетата. А и самият мъж сега някак напомняше на този актьор.

Кучето извади от отворения хладилник бутилка йогурт за пиене, притича до масата, застана на задни лапи и внимателно я постави пред Юрий.

— Колко си ми грижовен — саркастично отбеляза Юрий, отвори йогурта и приближи до огледалото. — А всичко дори малко приличащо на месо, очевидно вече е изчезнало безследно. Как мислиш, струва ли си малко да променя външния си вид?

Цезар наклони глава встрани, внимателно разгледа лицето му и тихо изръмжа.

— Вероятно наистина ще добавя малко семейно сходство, тогава никой няма да има желание да проверява документите допълнително.

Юрий извади от окаченото на облегалката на стола сако снимка на добре сложен млад мъж с остри черти на лицето, небесносини очи и открита усмивка. После отиде до огледалото и се вгледа внимателно в отражението си. Под погледа му чертите на лицето леко се разместиха, скулите едва забележимо се изостриха, формата на носа също се промени. Сега наистина можеше да бъде приет за брат на човека от снимката.

— Е, да тръгваме към управлението? — предложи Юрий на кучето, след като приключи с промяната във външния си вид и започна да се облича. — Въпреки че първо ще отскоча до магазина и ще се преоблека.

Артур търпеливо чакаше на паркинга на хотела.

— Къде отиваме? — попита таксиджията, когато странният пътник и кучето му заеха местата си в колата.

— Първо до най-близкия търговски център.

След като си купи хубав костюм, Юрий без съжаление хвърли старите си дрехи и се върна в таксито.

Виждайки го с нов тоалет, шофьорът отново подсвирна и попита:
— И така, с каква цел дойдохте в града?
— На погребение — спокойно отговори Юрий.
— Моите съболезнования — веднага се смути Артур, но това не попречи на любопитството му. — Кой е умрял?

— Брат ми.

— А кога е погребението му?

— Беше преди седмица.

— Но на чие тогава...

— На тези, които го убиха — Юрий забеляза как таксиметровият шофьор леко пребледня и се опита да поразведри обстановката: — Шегувам се.

Но изражението на лицето му си оставаше съвсем сериозно.

— И къде отиваме сега?

— Ето на този адрес — Юрий му подаде плик.

Кучето изведнъж оголи остриите си бели зъби и заплашително изръмжа на стопанина си, а след това започна да лае.

— Първо в управлението, а след това в болницата — успокои го Юрий. — Един час няма да реши нищо, а аз трябва възможно най-бързо да се запозная с документите по случая, ако вече не е прекалено късно. Не бъди егоист.

— Това за болницата на него ли го казвате или на мен? — уточни за всеки случай таксиметровият шофьор.

— На двамата. И карай по-бързо, сам виждаш, че моят зъбат приятел е в лошо настроение.

Сините очи на Цезар проблеснаха гневно, но все пак спря да лае.

Въпреки всекидневните задръствания стигнаха изненадващо бързо до посочения на плика адрес. Следственото управление се намираше в ниска триетажна сграда с доста архаичен вид, но въпреки това оборудвана със съвсем модерна система за видеонаблюдение, контролно-пропускателен пункт, метал-детекторни рамки и дори рентгенов скенер. Провериха документите на Юрий, забавиха се малко на снимката, прочетоха представеното им писмо и накрая го пуснаха вътре, като любезно го придружиха до кабинета на следователя, разследващ смъртта на Михаил Ашин. Странно, но огромното сиво куче, което вървеше редом с Юрий, не породя никакви въпроси, сякаш охраната изобщо не го беше забелязала.

Следователят изглеждаше толкова добродушен, колкото позволяваше полицейската униформа — дебел, нисък мъж с очила и с тъжни кафяви очи.

— Аз съм Юрий Ашин, брат на Михаил — представи се Юрий.

— Моите съболезнования — каза следователят, след като се ръкува. — Казвам се Леонид Карски и водех случая със смъртта на вашия брат.

— В минало време? — уточни Юрий.

— Случаят е закрит — едва забележимо сви рамене мъжът. — Уви, но всичко е ясно като бял ден.

— Може ли по-точно? — намръщи се Юрий. — В писмото на практика нямаше информация, само общи думи.

— Разбира се, ето ви всички факти. Александра Сабальова и Михаил Ашин са били женени. В нощта на осемнадесети юли в местния участък е постъпила жалба за шум, идващ от апартамента им, освен това съседите са твърдели, че са чули изстрел. При пристигането си дежурният екип е разбил вратата и е открил следи от борба и две тела. Гражданката Сабальова е била с тежки телесни наранявания и в критично състояние, а капитан Ашин е бил мъртъв. Застрелян в слепоочието.

Юрий хвърли бърз поглед на кучето, но то само наостри уши, за да слуша внимателно следователя, и сякаш разбираше всяка негова дума.

— А какви са резултатите от разследването?

— Битов скандал. В пристъп на ярост Ашин е ударил Сабальова с твърд предмет в слепоочието, решил, че я е убил, и се самоубил със служебното си оръжие.

— А причините? — студено попита Юрий. — В кръвта му открит ли е алкохол? Имало ли е оплаквания от съседите за скандали преди този ден?

— Следи от алкохол не са открити. Съседите описват двойката изключително с положителни думи, но причините са лесни за намиране... Знаете, че Александра е ефектно момиче, от богато семейство, вероятно е имала много ухажори. А в службата му описват Михаил като корав и доста суров човек, напълно способен на агресия.

— Значи вие смятате, че за всичко е виновна ревността?

Карски въздъхна тежко.

— Това е най-логичното обяснение.

— Да допуснем. А възможно ли е да поговоря с момичето?

— Тя все още не е дошла в съзнание и вече две седмици е в кома.

Прогнозите на лекарите не са много оптимистични.

Цезар тихо изскимтя и се притисна към крака на Юрий.

— Това е куче?! — изненадано възкликна Карски, едва сега забелязвайки Цезар. — Как е попаднало тук?!

— През вратата — махна с ръка Юрий. — Бих искал да се запозная с всички документи по този случай, а също така имам нужда да поговоря с неговите колеги в отдела му.

— Извинете, но получаването на тези данни изисква...

Кучето изръмжа заплашително, привличайки вниманието на следователя, а когато той го погледна, сините очи на Цезар ярко проблеснаха.

— Ето ви папките, върнете ги, когато приключите — бързо изстреля следователят, буквално пъхвайки документите в ръцете на Юрий.

— Благодаря — отвърна Юрий, макар че не на следователя, а на Цезар.

След това Юрий напусна следственото управление, носейки в ръце пет доста тежки папки. Шестата спокойно беше захапал със зъби Цезар, решил да участва активно в процеса.

Преди да се качи в колата, Юрий спря и тихо попита Цезар:

— Съдейки по твоето спокойствие, никой в това управление няма вълчи знак?

Кучето наведе глава в знак на съгласие.

— Добре, тогава да вървим в болницата.

Адресът на болницата намериха в папката със самоубийството на Михаил Ашин. Както и притеснителната диагноза на Александра Сабальова, с много снимки и всякаква друга медицинска информация.

— Колко крехки същества са хората — измърмори под нос Юрий, докато разглеждаше рентгеновата снимка. — Малко нещо да не е наред и веднага — смърт.

Цезар веднага изръмжа глухо.

— Спокойно, тя е жива — успокои го Юрий. — Засега...

На входа на болницата Юрий изгуби известно време, докато получи разрешение да посети Александра Сабальова, но този път мина

без помощта на магическите очи на Цезар. Всичко се реши от не по-малко „магическите“ банкноти. Нито охраната, нито администраторите обърнаха някакво внимание на кучето, сякаш то изобщо не съществуваше.

— Но в стаята може да влезете само с разрешение на дежурния лекар — предупреди го жената на администрацията.

— Плати на този, плати на онзи — измърмори под нос мъжът, докато влизаше в асансьора. — Вековете си летят, а хората изобщо не се променят.

Стаята, в която лежеше Александра Сабальова, се намираще на петия етаж и се смяташе за луксозна. Във всеки случай отвътре изглеждаше като стая в петзвезден хотел. Но момичето трудно можеше да се наслади на този лукс — беше в кома.

Отваряйки вратата, Юрий за свое неудоволствие видя в стаята не само лекаря, но и още една посетителка. Красивата елегантна брюнетка изглеждаше като излязла от корицата на модно списание. Видът ѝ разваляха само зачервените, пълни със сълзи очи и тъжното изражение на лицето ѝ.

— Ой, какво сладко кученце — плесна с ръце момичето, усмихвайки се леко. — И как са го пуснали в болницата? Нали си имат правила.

— Само се опитай да не го пуснеш — ухили се лекарят, гледайки внимателно към госта. — Това „сладко кученце“ ще ти откъсне половината ръка и дори няма да забележи. Но наистина, как успяхте да влезете тук с кучето?

— Администрацията разреши — невъзмутимо отговори Юрий, подавайки на доктора поредната банкнота.

Цезар спокойно прекоси стаята, отиде до леглото, клекна до него и положи глава, пъхайки нос в бледата ръка на момичето. Русата коса на Александра Сабальова беше издърпана назад в стегната опашка, а под очите ѝ имаше тъмнокафяви кръгове, които се срещат само при хора, получили сътресение на мозъка вследствие много силен удар. Но дори и в това състояние си личеше колко красиво е момичето.

— Кой съм аз, че да споря с администрацията — подсмихна се лекарят. — Тогава ще ви оставя, ако имате нужда от нещо, можете да извикате медицинската сестра с ето този бутон.

Когато той излезе, Юрий внимателно погледна момичето.

— А вие?

— Аз съм приятелка... на Миша и Саша — отривисто отговори момичето. — Казвам се Светлана. А вие, очевидно, сте братът на Миша? Много си приличате... И моля, приемете моите искрени съболезнования...

— Благодаря — късо кимна Юрий. — Как е тя?

Момичето едва чуто въздъхна.

— В кома. Лекарите казват, че състоянието ѝ все още е стабилно критично, но има шанс за възстановяване.

— Ако нямате нищо против, бих искал да ви задам няколко въпроса за брат ми и неговата приятелка. Какви бяха техните отношения?

— Шарени — малко се смути момичето. — Саша не е лесно момиче и отстрани може да изглежда, че го подлудява, но не беше така. Миша я боготвореше.

Цезар тихо изскимтя, докато побутваше с нос ръката на лежащото момиче.

— Ето например Миша я гледаше точно така — тъжно се усмихна Светлана, гледайки кучето. — Със същите предани кучешки очи. Саша често се шегуваше с това.

Изведнъж лежащото на леглото момиче се размърда. Мониторите замигаха и записукаха. Миг по-късно сестрата нахлу в стаята и спря на прага, отворила уста от изненада: момичето, което от две седмици лежеше в кома, се беше надигнало на лакът и нежно галеше главата на огромното куче до нея.

— Сашка! — радостно възкликна Светлана.

Това беше последвано от дълга поредица от прегръдки, сълзи и низ от леко шашнати лекари, трескаво взиращи се в показанията на медицинските прибори. Разбира се, Юрий също се радваше за момичето, макар че за него много по-важно от разните му там лекарски работи беше да поговори с нея за това какво точно се е случило във вечерта на смъртта на Михаил Ашин. Но, уви, когато цялата тази бъркотия свърши, се оказа, че момичето е прекалено уморено и трябва да си почине.

— Само ми кажете какво си спомняте от онази вечер? — попита Юрий и така погледна опитващия се да го изведе от стаята лекар, че онзи неволно отстъпи назад.

Александра стисна очи толкова силно, че ѝ избиха сълзи.

— Аз... помня, че седяхме и гледахме телевизия...

— Александра не бива да се преуморява — отново напомни за себе си лекарят. — Спрете веднага!

— О, не — момичето изведнъж пребледня още повече. — Той... той се самоуби...

Цялото ѝ тяло се разтнесе от конвулсии, а очите ѝ се подбелиха.

— Изпада в шок! — извика докторът и се втурна към извитото в дъга момиче. — По-бързо дайте успокоително!

Отне известно време, докато успокоят момичето и го приспят. Лекарят очевидно възнамеряваше да изрази всичко, което мисли за Юрий и неговите въпроси, но, срещайки погледа му, отново се разколеба.

— Елате утре — едва промълви той, гледайки основно към Светлана. — И си махнете кучето, ако обичате.

Кучето, което лежеше до леглото на момичето, вдигна глава и така погледна лекаря с ледените си очи, че той изхвърча през вратата по-бързо от посетителите.

— Идваш ли? — обърна се към кучето Юрий.

Цезар се извърна и продължи кротко да лежи до леглото.

— Добре — лесно се съгласи мъжът. — Аз ще се върна утре сутринта — той отиде при кучето, прилекна до него и го погали по врата. — Наистина ли искаш да останеш тук?

Кучето го погледна тъжно в очите и тихо изръмжа.

— Чу ли, тя каза, че Ашин се е самоубил. Какво ще кажеш на това?

Още едно тихо изръмжаване в малко по-висока тоналност.

Светлана гледаше странния мъж, говорещ с кучето сякаш е човек, и за момент ѝ се стори, че животното дори му отговаря съвсем смислено.

— И вие просто ще го оставите в болницата? — притеснено попита тя. — Кой ще го храни, кой ще го разхожда? А и лекарят забрани.

— Не се притеснявайте, с лекаря аз ще се разбера — увери я Юрий. — И ще го нахранят, и ще го разходят, и да спи ще го сложат.

„Дори с одеяло ще го завият, ако е необходимо — добави той мислено. — Корумпирани човечета.“

— Като цяло на Саша явно ѝ се отразява присъствието му, тя винаги е обичала кучета — призна момичето.

— Пази — позволи или заповяда на кучето Юрий.

Когато излязоха от стаята, Светлана не се сдържа и попита:

— А изобщо нужно ли е някой да я пази?

— Най-вероятно — отговори Юрий. — Все пак тя може да е свидетел на престъпление.

— Значи не вярвате в самоубийството на Михаил? Но нали самата Саша каза...

— Не вярвам — кратко, но твърдо отговори мъжът. — Извинете, трябва да говоря с лекаря.

И наистина, парите правят чудеса. Само след няколко минути кучето получи не само разрешение да остане в болничната стая, но и персонална медицинска сестра, която да отговаря за това да бъде разходено и нахранено.

А за деня Юрий имаше планирана още една среща, този път с прекия началник на Михаил Ашин. Без способностите на Цезар нещата малко се усложняваха, но той все пак се надяваше на своята интуиция.

На изхода от болницата той отново се натъкна на Светлана. Изглежда момичето го чакаше.

— Юрий! — повика тя мъжа. — Почакайте! Да ви закарам?

— Аз съм с кола — отговори Юрий. — И много бързам. Трябва да стигна преди да затворят.

— Да, разбира се — смути се Светлана. — Просто исках да разбера дали имате някакви подозрения кой би могъл да направи това с Миша и Саша? И не трябва ли да наемем охрана?

— Повярвайте ми, с Цезар момичето ще е в по-голяма безопасност, отколкото с каквато и да е друга охрана — увери я Юрий. — Всичко най-хубаво.

Момичето спря на тротоара, гледайки как мъжът влиза в таксито.

— А в началото изглеждаше толкова възпитан — промърмори тя под нос.

В същото време Юрий, качвайки се в таксито, си помисли колко бързо е отвикнал да общува с хората. Шегата ли е — да прекара толкова години съвсем сам в горите на Алтай. И, честно казано, искаше му се

да свърши всичко възможно най-бързо и да се върне обратно. Градът и тълпите около него определено го изкарваха от равновесие.

— Мило момиче — отбеляза таксиметровият шофьор. — Ваша приятелка?

— Не — намръщено отговори Юрий. — Хайде да побързаме към този адрес.

Уви, този ден той не успя да говори с колегите на Михаил Ашин. Портиерът върна Юрий с думите, че офисът вече е празен, а всички дежурни са се отзовали на спешно повикване. Така че му оставаше само да се върне в хотела, отлагайки срещата за друг ден.

* * *

В същото време до прозореца в сградата с офисите стоеше сивокос мъж и гледаше как разочарованият посетител в скъп костюм се качва в таксито.

— Наистина много прилича на Ашин.

— И също като него си пъха носа там, където не му е работа — недоволно каза неговият събеседник — здравеняк с орлов нос и класическа грузинска физиономия. — Ама че ден, първо онази жена е дошла в съзнание, а сега този досадник се вре навсякъде. Карски се обади, че е бил при него и някак е успял да вземе папките с личното досие на Ашин.

Сивокосият мъж разхлаби яката на полицейската си униформа, сякаш го задушаваше, макар че всъщност най-горното копче на ризата му вече беше разкопчано.

— Светлана току-що ми се обади. Увери ме, че приятелката на Ашин не помни нищо.

— А как така се обажда на теб? — изненада се грузинецът.

— Семейен приятел съм. Напълно логично е да помоля приятелката на Сабальова да се обади в случай на някакви промени в нейното състояние.

— Така, значи момичето още не е имало време да каже нищо на никого — обобща грузинецът. — Но паметта ѝ може и да се върне.

— Освен това, според Светлана, братът на Ашин е сигурен, че това не е самоубийство — недоволно продължи сивокосият мъж. —

Този път няма да рискуваме, ще се разправим с всички веднага.

— Ти си този, който реши да играе на благородство с Ашин — отбеляза събеседникът му. — Момичето трябваше да бъде отстранено веднага след него.

И отново сивокосият мъж с усилие сдържа раздражението си.

— Да, това беше грешка. Вече изпратих Охрин в болницата.

— Травмата ще се окаже по-сериозна, отколкото са смятали лекарите?

— Да, и е починала в съня си.

— А братът на Ашин?

— Ще е прекалено подозрително да го убием. Като начало просто ще разберем какво иска и ще опитаме леко да го поизплашим. А ако не се получи, тогава ще му уредим разходка в гората...

* * *

След осем вечерта посещението на болни, включително и тези във ВИП стаите, беше строго забранено. Но следователят успя да преодолее охраната и войнствено настроените медицински сестри без никакви проблеми. Владимир Охрин работеше в органите повече от десет години и умееше да постига желаното с най-различни способности. След пет години в армията той беше постъпил в юридически факултет, подготвяйки се за следовател, и започна работа в един от участъците в Московска област. Уви, още на първото му работно място бързо стана ясно, че Охрин е предразположен по-скоро към силово решаване на проблемите, отколкото към аналитично. А и характерът на бившия военен, служил основно в горещи точки, се оказа не особено подходящ за такава работа. Но скоро неговите умения бяха оценени и той беше поканен в централното управление, където бързо се превърна в дясната ръка на шефа на отдела за специални разследвания. Тоест ръката, която решава проблеми. В това число и такива като този...

Разбира се, официално Охрин изобщо не отиваше при Сабальова. След като проучи личните досиета на хората, попаднали в болницата в резултат на противозаконни действия, или, казано по-просто, след като прочете докладите в полицията, той избра най-подходящия кандидат, лежащ на същия етаж — мъж, който е бил

нападнат близо до нощен клуб. Официално точно с него отиваше да говори Охрин. А че за миг ще се заблуди и ще надникне в съседната стая — това си е чиста случайност.

— Всичко е наред. Аз съм следовател и получих разрешение от главния лекар — уверено каза Охрин на дежурната сестра.

— Но там лежат болни в критично състояние — наежи се упоритата жена. — А е и много късно, посещенията са забранени.

— Казаха ми, че мога да говоря с Овдин — не се съгласи Охрин. — Хванахме хората, които са го нападнали, и аз спешно трябва да му задам няколко въпроса.

— Само в присъствието на медицинска сестра!

— Разбира се — веднага се съгласи следователят.

След това той изнесе цяло представление с разпита пред медицинската сестра, а накрая каза, че трябва да отиде до тоалетната, и бързо се шмугна в стаята на Сабалъова.

Само няколко капки да инжектира в системата на момичето, и тя повече никога няма да се събуди...

Сива сянка се надигна между Охрин и лежащото момиче. Раздаде се тихо басово ръмжене.

„Откъде пък тук куче?!“ — раздразнено си помисли мъжът.

— Ей, махай се оттук — изшътка той на кучето, но то изобщо не реагира. — Псст!

Но кучето продължи да стои неподвижно като вкопано, гледайки неканения посетител право в очите. В светлината на многобройното електронно оборудване звярът изглеждаше така зловещо, все едно е някаква хрътка от ада.

— Мамка му — тихо изруга мъжът. — И какво да правя с теб сега?

Охрин направи крачка напред и кучето веднага глухо заръмжа, демонстрирайки цяла редица дълги бели зъби.

„Ако знаех, че тук ще има такова нещо, щях да взема парче наденица със себе си или нещо подобно — раздразнено си помисли следователят. — Със стрихнин, разбира се.“

Той наистина не знаеше как да изпълни задачата. Едва ли имаше много време, преди медицинската сестра да заподозре нещо, а и не можеше да стреля в сградата на болницата, нали смъртта на момичето

трябваше да изглежда естествена. Затова Охрин отново се опита да заобиколи кучето и да стигне до леглото.

Този път кучето не изръмжа. С един къс скок то се хвърли към Охрин и го захапа за крака. Не прекалено силно, но достатъчно здраво, за да изгуби той всякакво желание да продължи напред. Следователят разбра предупреждението, отстъпи крачка назад и кучето пусна крака му, оставяйки няколко недълбоки, но болезнени следи по него.

Изругавайки за пореден път, Охрин беше принуден да признае, че моментът вече е пропуснат, и излезе от стаята. След като набързо приключи с мнимия разпит на пострадалия, той напусна болницата, без е да изпълнил заповедта на своя шеф. Спря до колата, извади телефона си и за известно време се замисли, подбирайки думи, с които да обясни провала си. Но преди да успее да звънне на генерал-майора, съвсем близо до него се раздаде тихо ръмжене.

„Мисля, че започвам да мразя кучета“, помисли си раздразнено, докато се обръщаше към звука, и замръзна от изненада. Пред него стоеше същото сиво куче, вече познато му от болницата. Е, или поне приличащо на него като две капки вода.

— Махай се отгук! — ядосано изкрещя Охрин и хвана дръжката на пистолета. — Този път мога и да стрелям!

Ледените очи блеснаха в светлината на уличната лампа и кучето скочи върху Охрин, но този път се насочи не към крака му. Тялото с разкъсано гърло падна на асфалта, а по улицата се разнесе протяжен победоносен вой.

* * *

Юрий седеше в хотелска стая едва ли не на другия край на града, но въпреки това вдигна поглед от документите и се заслуша, сякаш наистина можеше да чуе воя на кучето, вкусило кръвта на врага.

— Ловът започна — хищно се усмихна той.

Проучването на документите, получени от следователя по случая със смъртта на Ашин, не даде нищо. Тоест четивото беше, разбира се, любопитно, но не хвърли никаква светлина върху възможната причина за убийството на Михаил. Да, техният отдел водеше много разследвания, свързани предимно с корупция и присвояване. Общо в

отдела работеха седем души, включително Михаил Ашин и техният непосредствен началник — Геннадий Иванович Савин. С много голяма вероятност в убийството на Ашин би могло да бъде замесен някой от неговите колеги, а може би и целият им отдел. Да, въпреки думите на Александра, че Михаил се е самоубил, Юрий не смяташе така. И той имаше повече от основателни причини за това — шест вълчи знака върху хората, отговорни за смъртта на Ашин. Своеобразно посмъртно проклятие, наследено от семейство Ашин от древен род алтайски шамани. Юрий не можеше да усети тези знаци, още по-малко да ги открие сам, но за тази цел той си имаше Цезар. Вярно, засега вълкът не се интересуваше много от задълженията си и Юрий нямаше идея как би могъл да го накара да напусне поста си до леглото на момичето.

Във всеки случай, за начало би си струвало да се срещне с колегите на Михаил, за да разбере дали смъртта му е свързана с работата или не. И ако Цезар не се съгласи да напусне поста си до леглото на Александра, то Юрий ще трябва да използва други начини за намирането на вълчите знаци. По-малко точни, но също много ефикасни.

Всъщност така и стана — на следващия ден Цезар отказа да остави спящото под въздействие на сънотворните момиче, като старателно се преструваше, че изобщо не забелязва Юрий. Лекарите и медицинските сестри вече се бяха примирили с присъствието му, осъзнавайки, че страховитото на вид куче се държи много възпитано. Добре, че на никой дори и през ум не му мина да свърже спящото до леглото на момичето куче с намерения на паркинга труп. Светлана вече беше в стаята, когато Юрий дойде, и му проглуши ушите с ужасното кърваво убийство.

— Казват, че гърлото му е било разкъсано — каза тя. — Обичам кучетата, но трябва да се направи нещо с бездомните животни. А и не всички домашни кучета са така добре обучени като вашето.

Цезар не се сдържа и изсумтя.

— Да, той и муха не би наранил — съгласи се Юрий, докато крадешком оглеждаше козината и лапите на кучето, за да види дали не са останали следи от кръв по тях.

— Някой ден аз също ще си взема едно голямо умно куче, което да ме защитава. А засега просто нося със себе си лютив спрей —

продължи момичето и малко кокетно попита: — А вие ще можете ли да защитите момиче от зло куче?

— С кучето винаги мога да намеря общ език — раздразнено отговори Юрий, без да гледа момичето.

— За разлика от хората — каза тихо Светлана.

Кучето сякаш се закашля с глуха кашлица. Въпреки че на някой би могло да му се стори, че се смее.

— Какво казват докторите? — навъсено попита Юрий, пропускайки думите на момичето покрай ушите си. — Кога ще дойде на себе си и ще може да се говори с нея?

— Не знаят — уморено въздъхна Светлана. — Вчера Саша излезе от комата, но психологическият шок беше твърде силен и съвсем разклати крехкото ѝ здраве. Инжектираха ѝ успокоителни и сега остава само да чакаме, докато постепенно започне да идва на себе си.

Уви, но точно време Юрий определено нямаше. Ако веднъж са се опитали да премахнат момичето, вероятно ще го направят отново. Разбира се, с Цезар момичето беше в пълна безопасност, но на Юрий изобщо не му харесваше да работи сам. Оставаше му да се надява, че парите ще могат да помогнат там, където би трябвало да действат способностите на Цезар.

— Не изглеждате много добре — каза той на Светлана с най-добри намерения, преди да си тръгне. — Защо не се приберете вкъщи да си починете. В момента едва ли може да помогнете с нещо на Александра.

„Но много лесно можете да попаднете на мушката на следващия убиец. За Цезар ще е доста по-трудно да защитава двама“ — добави мислено той.

Момичето го изгледа толкова унищожително, че всеки нормален човек би умрял от срам, но потъналия в мислите си мъж дори не забеляза и излезе от стаята. За начало Юрий реши да разбере самоличността на човека, когото Цезар беше убил през нощта. Това се оказа лесно, тъй като полицията все още беше на местопрестъплението. Няколко банкноти от по пет хиляди с лекота развързаха езика на един от охраняващите мястото полицаи и Юрий научи името и фамилията на човека, направил опит да убие момичето

— Владимир Охрин. Името вече му беше познато от документите, които беше проучвал, като на един от колегите на Михаил Ашин.

„Минус един — резюмира Юрий. — Остават още петима. Продължаваме нататък. Обзалагам се, че и останалите знаци ще се окажат върху колегите му.“

Решил незабавно да провери догадката си, той се насочи към местоработата на Михаил, след като преди това се отби в зоомагазин, за да наеме миниатюрен детектор за вълчи знаци.

— Ох, какво сладко кученце — изненадано възкликна Артур, когато видя новия четириног приятел на Юрий. — Ако това е приятелка за Цезар, тогава изборът, според мен, не е много удачен.

Малкият йоркширски териер с независим вид се настани в скута на Юрий и кихна по посока на шофьора, демонстрирайки своето отношение към глупавите шеги.

— Просто без куче ми е некомфортно — каза Юрий, без да си прави труда да измисля обяснения.

„Освен това именно кучетата от всички породи могат да усетят проклятието, наложено на убийците“ — мислено добави той вече за себе си.

Половин час по-късно Юрий влезе в следствения отдел с миниатюрното куче в ръце. Нямахше търпение по-скоро да се убеди в своята правота и да се заеме с най-приятната и кървава част от своята мисия.

Пазачът на входа отправи подигравателен поглед към мъжа в скъп костюм с кученце под мишница, но все пак му позволи да влезе. Разбира се, след претърсване и преминаване през рамката.

В коридора по пътя към кабинета на непосредствения шеф на Михаил Ашин Юрий на практика се сблъска лице в лице със слаб, мустакат мъж в униформа, старателно притискащ бинтованата си ръка. При неговото приближаване малкото куче в ръцете на Юрий така се разляя, че буквално се давеше.

— Какво става с тези кучета днес — раздразнено изсумтя мъжът. — Кой ви пусна в управлението с животно?

— Охраната — сви рамене Юрий, докато успокояваше обезумялото животно. — Тихо, тихо, приятелю.

Кученцето веднага млъкна, но не откъсна злобния си поглед от полицаия.

— Дявол знае какво става — измърмори мустакатият.

„Изглежда намерихме още един вълчи знак“ — със задоволство си помисли Юрий, докато галеше кучето по гърба.

Мустакатият влезе в една от стаите и със сила затръшна вратата, но преди тя да се затвори, Юрий успя да огледа лицата на мъжете, седнали на масата. И тримата бяха колеги на Михаил Ашин, Юрий беше видял снимките им в папките, получени от следователя, който разследваше убийството му. Начело на масата седеше дебел грузинец — партньорът на Михаил, заемащ длъжността заместник-началник на отдела. Останалите трима бяха обикновени оперативни работници. И съдейки по вълната от емоции, излъчвани от кучето, всички тези хора също имаха вълчи знаци по себе си.

— Бинго — доволно прошепна Юрий и погали четириногия си приятел. — Остава да намерим последния знак.

Непосредственият началник на Михаил, генерал-майор Геннадий Иванович Савин, изглеждаше като типичен офицер от КГБ от старата школа. Сивокос, набит, с разбиращ и спокоен поглед. Сигурно така са гледали своите жертви и испанските инквизитори, докато са им изтръгвали ноктите и чупили костите. В този човек имаше нещо, което разбуди спомените в Юрий точно за онези времена. Може би това подсказваше за нюх, усъвършенстван в продължение на стотици години, или за инквизицията му напомни показната набожност на Савин — из целия кабинет имаше окачени икони и кръстове. А и свитото в ръцете на Юрий кученце сякаш отново полудя, едва ли не пръскаше пяна и се опитваше да се измъкне, за да забие зъби в гърлото на домакина.

— Здравейте — надигна се от стола Савин, явно с намерение да стисне ръката на посетителя, но предпочете да се ограничи с учтиво кимване.

— Шшт — тихо каза Юрий и кучето веднага се успокои. — Здравейте. Казвам се Юрий Ашин, исках да поговоря с вас за смъртта на моя брат. Имаше ли нещо странно в поведението му, някакви предпоставки за случилото се?

— Разбирам, седнете. За нас смъртта му бе пълна изненада, Михаил беше много позитивен, честен човек и отличен следовател. Но има жени, които могат да побъркат всеки мъж, включително да го доведат до самоубийство.

Юрий се намръщи.

— Какво имате предвид?

— Най-честите причини за самоубийство при мъжете — това са липсата на пари или присъствието на жена. С парите Михаил проблеми нямаше.

Кучето продължи да пробива Савин с черните си очи-мъниста и тихо заръмжа, очевидно не вярваше особено на думите му.

— А аз чух, че те са се обичали.

Сивокосият мъж въздъхна.

— Уви, любовта не е всичко. Нужни са взаимно уважение, разбиране и много други фактори. Повярвайте на човек, който е женен от тридесет години.

— И няма никой, който да желае смъртта му?

— Разбира се, че има — сви рамене генерал-майорът. — С нашата работа е невъзможно да не си създадем врагове. Но всички те нямат нищо общо със смъртта му. Леонид Карски провери всичко, а и ние от своя страна проведохме разследване.

— А има ли някакви документи за работата, която сте свършили?
— попита Юрий. — Мога ли да ги видя?

Разбира се, не му пукаше за тези документи, просто искаше да изкара сивокосия убиец от равновесие.

— Уви — съкрушено поклати глава сивокосият мъж. — Това е работна информация, която нямам право да разкривам.

Юрий удовлетворено изсумтя, сякаш очакваше такъв отговор.

— Е, тогава бих искал да поговоря с колегите му.

— И отново съжалявам, но снощи един от служителите на нашия отдел беше убит и всички са заети с разследването.

— И какво се е случило? — полюбопитства Юрий.

— Нападение на някакво полудяло улично куче. Може някой да е използвал специално обучено куче, а може да е просто злополука. Ще разберем.

„Хе-хе, ами разберете — помисли си Юрий. — Ако успеете.“

— Като цяло ми е много приятно да говоря с вас, но имам доста работа — направи тънък намек генерал-майорът. — Повярвайте ми, всичко, което е записано в официалното заключение за смъртта на Михаил, е вярно. Няма абсолютно никакви неясноти.

Може би Юрий би повярвал в тази приказка, но просто самоубийците не оставят посмъртни проклетия след себе си.

— Може би сте прав — каза той замислено. — Във всеки случай лекарите обещаха, че тази вечер ще мога да говоря с Александра Сабальова. Възможно е тя да успее да си спомни нещо.

— Кхм... — Савин явно се разстрои. — Да. Между другото, радвам се, че тя се е събудила... и й предайте най-искрените ми съболезнования.

— Със сигурност ще ги предам — увери го Юрий.

След като се сбогува с генерал-майор Савин, Юрий напусна кабинета му и в коридора пак се натъкна на мустакатия мъж. Той се отдръпна от отново разляялото се куче.

— Мамка му, пак това куче! — раздразнено излая полицаят. — Тръгвайте си вече отгук, иначе не отговарям за себе си, ще гръмна проклетия мелез!

Мустакът мина покрай тях в посока към стълбите и малкото куче се заизвива още повече в ръцете на Юрий.

— Какво, приятелю, искаш да се поразходиш ли? — ехидно попита той. — Ами давай, тичай, сладурчето ми.

Юрий пусна кучето на пода и то като куршум се втурна след ядосания мустак. Няколко секунди по-късно от стълбите се чу настървен кучешки лай, поредната псувня на полицая, а след това трясъка на падащо по стълбите тяло.

— Минус един — обобщи Юрий, докато отново вдигаше весело размахващо опашка куче. — Ти си моят малък безмилостен отмъстител.

В момента, в който Юрий напусна сградата и седна в таксито до Артур, към входа приближи линейка.

— Какво се е случило вътре? — изненада се Артур.

— Някакъв паднал по стълбите и си счупил врата — отговори Юрий. — Нищо особено. Да се връщаме в болницата.

„Тази вечер там ще идват гости и аз бих искал да поговоря с Александра, преди те да се появят — помисли Юрий. — С всяка минута закъснение шансовете да изпълня мисията си са все по-малки и по-малки. Ех, тази сополива работа явно не е за мен.“

Когато пристигнаха в болницата, Юрий се заплати с таксиметровия шофьор, без да пести бакшиша.

— Е, това беше всичко. Усецам, че бизнесът ми в града е почти приключил и повече едва ли ще имам нужда от твоите услуги. Ако не ти представлява проблем, върни това сладко кученце обратно в зоомагазина — той замислено погледна към доволното от живота куче, проснало се на задната седалка на колата. — Слушай, а ти самият не искаш ли да си вземеш куче?

В крайна сметка Цезар никога не би се качил в колата на човек, който не обича животните.

— Честно казано, не съм се замислял — отговори изненаданият човек. — Аз постоянно съм на работа, обикалям из града.

— Той обича да се вози в кола — увери го Юрий.

— Ха, а защо не — неочаквано лесно се съгласи човекът. — Работата ще стане по-забавна. А как се казва?

— Амикус^[2], съкратено — Ами — отговори Юрий. — Повярвай, ще ти бъде верен приятел.

След като се сбoguва с шофьора, Юрий се качи в стаята на Александра, но двама пазачи в полицейски униформи не го пуснаха вътре.

— Не можете да влизате там — каза единият. — Само роднини имат право да влизат.

— Кучето ми е вътре.

— Мислехме, че това е нейното куче — искрено се изненада пазачът. — Съжалявам, но имаме съвсем ясни инструкции да не допускаме никого в стаята, с изключение на роднини и следователя. Ако искате, ще изведем кучето при вас.

— Чудесно — лесно се съгласи Юрий.

„Изглежда този Савин е решил да се погрижи момичето да не може да каже на никого истината за случилото се с нея и Ашин. Явно сега няма да я убиват, а по-скоро ще я сплашат или ще я натъпчат с някаква гадост, за да я поддържат неконтантна. Надявам се проклятието да не забави наказанието на всички виновни, че действат прекалено умно. Не бих искал някой друг да пострада, и особено Александра Сабалъова.“

Когато пазачът изведе учудващо доволното куче, то само хвърли поглед към Юрий, изръмжа тихо, очите му блеснаха и махна с глава. Като „ела с мен“.

— Прощавайте, че не ви познахме — виновно каза пазачът, примигвайки няколко пъти изненадано. — Влезте.

Каквото и да им беше внушил вълкът, Юрий влезе в стаята без никакви проблеми. Момичето беше в съзнание, но изобщо не реагира на появата му, а просто продължаваше да лежи, гледайки тавана.

— Здравейте, Александра.

Момичето съвсем леко завъртя глава, за да види посетителя, но отново не каза нищо. Но веднага щом Цезар се приближи до нея и задуши ръката ѝ, Александра се подпря на лакът и започна да го гали.

— Казвам се Юрий Ашин, аз съм брат на Миша.

Тя отново не каза нищо.

— Виждам, че харесвате моето куче, то се казва Цезар.

— Защо Цезар? — с някак безжизнен глас попита момичето.

— И Цезар е бил убит от колегите си — подсмихна се Юрий. — Не ми обръщайте внимание, това е моят странен хумор.

Александра най-накрая го погледна и се намръщи.

— Макар да си приличате, със сигурност знам, че по-големият брат на Миша е починал много отдавна. И още... — момичето примигна няколко пъти. — Струва ми се, че лицето ви странно се раздвоява... Сигурно съм натъпкана с прекалено много успокоителни...

— Права сте, аз не съм му брат. Аз дори не съм човек.

Момичето слабо се усмихна.

— Наистина?

— Отпуснете се и съвсем леко разфокусирайте погледа си — посъветва я мъжът.

Няколко секунди по-късно Саша се дръпна назад и падна на възглавницата.

— Вие... кой сте вие?!

Юрий знаеше какво точно вижда момичето и отлично разбираше реакцията ѝ. Той можеше да променя външния си вид както си иска, но вътре винаги оставаше самия себе си — отдавна разложен до кости мъртвец. Но истинската му същност можеха да видят само хора, които са на прага на смъртта.

— Не се страхувайте от мен, аз...

Тогава в стаята нахълтаха леко обърканите пазачи, заедно с масивен грузинец в полицейска униформа.

— Арестувайте го! — изръмжа дебелакът.

Цезар глухо изръмжа и остави ръката на момичето, очевидно възнамерявайки да се хвърли към полицаия, но Юрий го спря с кратък жест. Още не е време, третият маркиран ще умре малко по-късно.

— Просто исках да говоря с Александра — спокойно каза той.

— Вие сте проникнал с измама при охранявания свидетел! — гневно каза дебелият, докато пазачите слагаха белезници на Юрий. — Искате да я сплашите ли?!

Александра опита да се намеси, но никой не я слушаше. Мъжът беше изведен от стаята, а на огромното куче незнайно защо отново не обърнаха внимание.

— Претърсете го!

Един от мъжете го претърси съвсем професионално, но не намери нищо освен портфейл.

— Не е въоръжен? — изненада се дебелият.

Юрий не носеше оръжие със себе си. А и защо ще му трябва оръжие?

Натовариха Юрий в УАЗ-ка и го откараха в най-близкото полицейско управление, настаниха го в килия с няколко наркомани и за известно време забравиха за съществуването му. Едва привечер отново му сложиха белезници и го вкараха в малък кабинет, където генерал-майор Савин вече го чакаше.

Генералът демонстративно постави пистолет на масата пред себе си, запали цигара и издиша дима в лицето на Юрий.

— Направих няколко проверки. Ашин наистина е имал по-голям брат, само че той е починал преди повече от десет години и е изглеждал съвсем различно. Не знам защо не ни е хрумнало веднага да проверим снимката му. Освен това паспортът ви също е фалшив, макар и с много добро качество. И така, кой си ти всъщност?

— Аз съм брат на Ашин — спокойно отговори Юрий. — Не по кръв, а по дух.

— Какви са тези философски глупости? — криво се усмихна сивокосият мъж. — Това не е отговор.

— Това е отговорът — усмихна се в отговор Юрий. — Просто ти не можеш да го разбереш.

— И как смяташ да ми отмъстиш без оръжие, и то в управление, пълно с полицаи?

Юрий сви рамене:

— Аз не убивам никого.

— О, да, и колегата ми умря точно в момента, когато беше в нашия отдел, съвсем случайно! Гледах видеозаписа. Използваш обучени животни? И Крапивин ли е убит от някое от твоите животни?

— Ще се изненадаш, но аз не съм тук за отмъщение. Всички, които са участвали в убийството на Михаил Ашин, ще умрат по един или друг начин в близко бъдеще и не е нужно аз да правя нищо по въпроса. Просто нямам нищо против да наблюдавам процеса. За удоволствие.

Известно време между мъжете увисна пауза, гъста като смола.

— И какви са бъдещите ти планове? — прочиствайки леко гърлото си, попита Савин.

— Да взема онова, за което съм дошъл тук, и да изчезна.

— И какво е това?

Лъжливият Ашин пренебрегна въпроса на следователя и само безизразно плъзна поглед по пожълтелите тапети.

— Не ти ли е любопитно защо умря Ашин?

Юрий с мъка сдържа прозявката си.

— Причините за убийството не ме интересуват.

— Но дори такава вендета, каквато организира, изисква доказателства...

— Не изисква — безразлично отговори Юрий. — И така е ясно, че вашата продажна група е решила да се отърве от единствения честен служител в отдела, а какво точно е довело до това изобщо не е важно. И вече казах, че не отмъщавам на никого. Смъртта ще те намери сама и без моята помощ, и в този момент аз просто ще стоя отстрани, ще гледам и ще се наслаждавам.

— Психо — обобщи Савин. — Но ти си никой, дори име нямаш. А това означава, че и никой няма да те търси — той взе пистолета от масата, пристъпи към вратата и извика: — Громов!

В кабинета влезе познатият на Юрий грузинец.

— Знаеш какво да правиш с него. А с момичето аз сам ще се оправя.

Изведоха Юрий от участъка, натовариха го във вече познатата „уазка“ и го изведоха някъде извън града. Той отлично знаеше защо го водят там, но седеше спокойно и се наслаждаваше на гледката от

прозореца. Не харесваше града, но това не му пречеше да се възхищава докъде е напреднало човечеството от дните на плетените колиби и дрехите от щавена кожа. Хората променяха света около себе си, но самите те на практика не се променяха, оставайки жалки и агресивни егоисти. Не всички. Но изключенията най-често приключваха живота си като Михаил Ашин.

След около час го изведоха от колата и го замъкнаха в гора. На небосвода се мярна ниската луна и отново заръмя дъжд, създавайки просто идеална атмосфера.

— Доколкото разбирам, не сме дошли тук за гъби? — насмешливо попита Юрий. — Просто още не е сезонът.

И тримата мъже мълчаха.

— Да не се каните да ми строшите краката?

— Не, тук фрактури няма да има — спокойно отвърна дебелият.

Юрий внимателно го погледна в очите и се засмя.

— Да, наистина няма да има.

Храстите наоколо изведнъж зашумоляха, сякаш за тези няколко минути, които загубиха за „разходката“ дълбоко в парка, ги е наобиколила цяла тълпа.

— Ей, фокусника, веднага престани — неуверено изписка грузинецът. — Може би си решил и да се биеш, а, откачалко?

Но вместо да се втурне към тях, Юрий тихо заръмжа.

— Уф, определено е болен — леко нервно изсумтя обръснатият.

Изведнъж от тъмнината се чу още едно ръмжене, а след това и още. Десетки и десетки кучета започнаха да излизат от сенките на храстите и дърветата, сякаш само са чакали покана.

— Какво е това? — стреснаха се мъжете. — Ти да не си дресьор?

— Фокусник... дресьор — все така хищно усмихнат, изръмжа Юрий. — Не, аз съм просто пастир. Най-обикновен вълчи пастир^[3].

Междувременно кучетата ставаха все повече и повече. Вече не десетки, а стотици ръмжащи животни продължаваха да обграждат мъжете, постепенно изтласквайки Юрий от тях.

— Хей, ти, махни си съществата! — почти изпищя следователят.

Юрий погледна замислено към небето.

— Скоро ще има гръмотевична буря.

Единият от следователите насочи пистолета си към него.

— Веднага ги разкарай.

Юрий пренебрегна думите му и следователят стреля. Но миг преди това едно от кучетата скочи и го захапа за ръката, отклонявайки изстрела. Куршумът улучи Юрий в ръката и изглежда послужи като сигнал за всички кучета. Глутницата се нахвърли върху тримата мъже с ръмжене и лаене, а няколкото изстрела, които отекнаха в тази какофония, вече не можеха да променят нищо. За броени минути хората бяха разкъсани на парчета.

— Да-а — измърмори Юрий, извади кърпа от джоба си и я сложи под ръкава на самото си върху раната. — Минус три. И изглежда трябва да побързам.

Връщайки се в полицейската кола, той седна зад волана и със закъснение разбра, че не е взел ключовете от остатъците от дрехите на единия от полицаите.

— Бау!

Огромно, мръсно и рошаво куче с разкъсано ухо се приближи до колата. В зъбите си държеше връзка ключове, изцапани с кръв.

— Браво, приятелю — похвали го Юрий, поглаждайки едноухата му глава. — Съобразителен си, може би ще имам още една молба към теб...

След като инструктира кучето, което го беше изслушало най-внимателно, Юрий се отправи обратно към града. За негово щастие колата имаше навигация, в противен случай никакви свръхестествени сили не биха му помогнали да намери пътя до болницата.

„Ох, надявам се, че няма да закъснея — помисли си той леко притеснено. — Ако този гад стигне до момичето преди мен, то аз... няма да видя смъртта му! И тогава това пътуване определено ще може да се счита за провалено!“

Изведнъж иззвъня телефон, явно оставен от някой от разследващите. На екрана се изписа фамилията на Савин и Юрий с огромно удоволствие отговори на обаждането.

— Ало.

— Тимур, приключихте ли?

— По-скоро с Тимур приключиха — отговори той весело. — Кучетата довършват последните парчета. И това не е метафора.

— Ти?!

— Аз.

— Ах, ти, аз лично ще те убия!

— То други варианти няма — подсмихна се Юрий. — Всичките ти приятелчета вече са мъртви. Чакам те в болницата.

Изключвайки телефона, Юрий го изхвърли през прозореца и натисна педала на газта докрай. Въпреки неприязънта си към хората, той можеше и обичаше да се възползва от резултатите от прогреса. Така че при желание можеше не само умело да управлява кола, но и да пилотира хеликоптер, самолет и дори на космическа станция би се справил.

След като стигна до болницата, Юрий попадна на заключени врати. Разбира се, никой не очакваше посетители през нощта, така че той трябваше да прояви забележителна ловкост, за да се изкачи на петия етаж. Местоположението на стаята на Сабальова беше запомнил още от първото си посещение, така че скоро Юрий вече влизаше през отворения прозорец. Кой го беше отворил? Цезар, разбира се.

— Колко умно куче имате — изненадващо спокойно каза момичето, докато гледаше как кучето се връща и сяда до нея. — Да освободи и завърти дръжката само със зъби — за това трябва доста да се постараш.

— И говорите за това толкова спокойно? — с любопитство попита мъжът, скачайки от перваза на прозореца. — Дори нямате желание да извикате охраната?

Александра едва забележимо поклати глава.

— Нямам сили да се изненадам, а и охраната вече я махнаха, като ме увериха, че няма от какво да се страхувам. Освен това не съм сигурна, че пазачите биха могли да спрат ходещ труп.

— Аз съм си съвсем жив — не се съгласи Юрий. — Просто вие видяхте моята същност, духът ми, ако щете. И всъщност аз съм тук не за да говоря за себе си.

— Вече казах на следователите, че не помня нищо от онази вечер. Пред очите ми е само моментът, когато той се застреля...

Момичето замълча.

— Каквото и да се е случило тогава, то не е било самоубийство — успокой я Юрий. — Той е бил принуден да се застреля. И не се притеснявайте, всички замесени в смъртта му скоро ще умрат.

За първи път Александра показва някаква емоция, намръщи се и остро попита:

— Вие сте тук, за да отмъстите за него?

— Не, аз съм просто наблюдател — каза Юрий, не за първи път през този ден.

— Значи сте тук, за да се уверите, че отмъщението ще се случи? — предпазливо уточни момичето.

— О, и отново не, по-скоро за удоволствие — хищно се усмихна мъжът. — Вселената не би губила енергия и ценни ресурси, имам предвид мен, за такива дреболии като отмъщение, това ще го направи обикновеното човешко проклятие на семейство Ашин.

— Миша ми каза, че Ашин в превод от монголски означава благороден вълк. И че неговият род има древни алтайски корени...

— Така е — потвърди Юрий. — И точно затова почти всички хора, замесени в смъртта му, вече са мъртви.

Александра се намръщи.

— Да не би и онзи човек, на когото вчера прегризаха гърлото край болницата...

— Да, той беше един от прокълнатите — потвърди Юрий. — И още веднъж, да, за всичко са виновни колегите на Михаил. Ето защо ченгетата се навъртаха около вас и искаха да знаят какво си спомняте.

— Но аз не помня нищо! — гневно стисна края на одеялото момичето.

— Точно това е моята мисия — да ви дам възможност да си спомните, така че душата на убития да има шанс.

— Шанс?

Мъжът уморено си пое дъх и направи гримаса, сякаш изведнъж го е заболял зъб.

— След смъртта душата на потомък на древните шамани се връща в гората и приема своята естествена форма — превръща се в животно. Разбира се, в такава форма е твърде трудно да се запазят човешките спомени, така че те постепенно се изтриват от паметта. Но в някои, много редки случаи, човешките чувства се оказват по-силни от животинската природа...

Момичето внимателно слушаше Юрий, гледайки кучето с разширени от изненада очи.

— Това... Миша ли е?

— Неговият дух — уточни Юрий. — Той не е съхранил всички спомени на Михаил Ашин, но все още отказва да пусне нещо. По-точно, някой.

Саша, все още не вярвайки на думите на странния... човек, нежно прокара ръка по главата на кучето.

— Но как...

— Само едно светло чувство е достойно да се върнеш заради него от мъртвите, и това изобщо не е отмъщението... — продължи Юрий с такъв тон, сякаш не беше съгласен с този ред на нещата. — Наскоро чух от един човек, че любовта далеч не е всичко... Но пък за други хора любовта е всичко, заради което си струва да се живее...

— И да умреш — тихо добави Саша.

Момичето се взираше в небесносините очи на кучето и в главата ѝ се раждаха образи на спомени... не нейните... чужди...

* * *

Тази вечер беше посветена на поредното гледане на любимия сериал. Съгласно традицията, която си бяха създали с течение на времето, те седяха прегърнати на дивана, хапваха италиански сладолед и си бърбраха за най-различни дреболии. Странно, но дори и след няколко години те винаги имаха за какво да си говорят. Въпреки че живееха заедно от година и половина, дори обикновен разговор по телефона в средата на работния ден можеше лесно да се проточи няколко часа. Бяха като пътешественици, които с години са скитали в пустинята и накрая са намерили източник на най-прясната изворна вода — просто не можеха да се наситят един на друг.

Идилията бе прекъсната от звънеца на вратата.

— Кой би могъл да бъде? — изненада се Саша.

— Може би цветя от поредния ти обожател — пошегува се Михаил.

— О, стига, това беше само веднъж — изсумтя Саша. — Не мога да обяснявам на всеки клиент на фирмата, че си имам... млад мъж.

Може би тя искаше да каже „любим млад мъж“, но въпреки дългото им познанство, Саша така и не успя да произнесе тази дума. Мислено тя си казваше, че приема думата твърде сериозно, за да я използва просто така, но истината... истината не знаеше дори самата тя. Нещо в нейното минало ѝ пречеше да се открие дори на човека, който я обичаше с цялата си душа.

— А може би трябва — насмешливо каза Михаил, преструвайки се, че не е забелязал кратката пауза. — И също да намекваш, че той си има служебно оръжие, ако се наложи.

„Всичко е наред, слънце мое — помисли си той, лесно разгадавайки причината за паузата. — Не те премирам, ще го кажеш, когато си готова.“

— Ако не друго, той си има вярно, интелигентно и красиво момиче — чукна го по носа Саша. — Да видим кого ни е довела нощта.

Тя излезе в коридора и отключи вратата. А после се раздаде сподавен вик и звук на тъп удар. Михаил реагира мигновено, хвърли се към сейфа с пистолета, набра кода... но въпреки това закъсня.

— Не мърдай!

Михаил се обърна бавно, за да види насочените към него дула на пистолети. Двамата мъже с незабележима външност изглеждаха толкова спокойни, сякаш току-що бяха дошли на гости за чай. Михаил много добре познаваше и двамата и това само влошаваше нещата.

— Вие? Какво искате?

— Предупредих те, че прекомерното усърдие няма да доведе до нищо добро — криво се усмихна мъжът със сивата коса. — Не биваше да ровиш покрай Громов. Но постъпи правилно, като извади пистолета си. Сега бавно го вдигни до слепоочието си и натисни спусъка.

— Ъ-ъ... какво? — смая се Михаил.

— Всичко е много просто — сивокосият извика към коридора: — Ей, Крапивин, докарай момичето тук!

Още един колега влезе от кухнята, влачейки момичето за косата с едната си ръка, а с другата държеше пистолет, опрян в слепоочието ѝ. Съдейки по погледа на Саша, тя „плуваше“ от силен удар в главата и едва ли разбираше какво става.

— Тук имаме едно хубаво момиче, което е получило не силен, но може би опасен удар в главата и е загубило съзнание. Ако си благоразумен и сам решиш нашия малък проблем, то Крапивин няма да я застреля и тя ще остане жива. Ние дори от добро сърце ще ѝ извикаме линейка.

Михаил трескаво премисляше възможните начини за съпротива, но нищо не му идваше наум.

— Не бих те посъветвал да правиш глупости. Не знам какво ще имаш време да направиш, но при всички случаи твоята приятелка ще умре.

— Заклеваш ли се, че няма да я докоснеш? — обречено попита Михаил.

— Кълна се. Работим заедно от много години и много добре знаеш, че съм човек вярващ и към клетвите се отнасям сериозно — засмя се мъжът. — Така че сега ще броя до три и приятелката ти ще бъде застреляна. Едно. Две...

— Спрете! — всичко се случваше толкова неочаквано, че Ашин дори не можеше да събере мислите си. — Добре... ще го направя...

Героите, способни да обезоръжат или дори да убият трима души, стоящи на разстояние няколко метра, са само във филмите. Отнема частица от секундата, за да натиснеш спусъка. За това време е невъзможно да вдигнеш пистолет, да издърпаш затвора и да стреляш, още повече да убиеш двама души, а освен това е невъзможно да се справиш и с третия, който държи пистолет в слепоочието на твоята приятелка.

Казват, че преди смъртта целият живот на човек преминава пред очите му. В този момент Михаил мислеше само за последните мигове, прекарани със Саша, и че това ще приключи завинаги. Той се опита да улови погледа на момичето, но тя съвсем беше загубила съзнание и висеше отпусната.

Преди да натисне спусъка, Ашин изръмжа от безсилна ярост, а после светът потъна в мрак...

— Стана по-лесно, отколкото мислех — изсумтя сивокосият мъж. — Минута, за да създадем обстановка на скандал, и се махаме отгук.

Трима мъже бързо утроиха бъркотията в стаята и завлякоха момичето до трупа на Михаил.

— Тя е все още жива — отбеляза грузинецът. — Да я довърша ли?

— Аз се заклев — укорително го погледна сивокосият мъж. — Освен това удар с такава сила в главата при всички случаи ще доведе до смърт. Не й остава много време.

— По-добре да се действа на сигурно, защото... — започна да спори плешивият, но изведнъж от входа се чу кучешки вой. Отначало

зави някакво малко куче, след това към него се присъединиха още няколко от други етажи.

— Изнасяме се!

Дори когато спешно напуснаха входа, вече на улицата, протяжният и пълен с печал вой продължи да ги съпровожда — всички животни в района сякаш бяха полудели.

* * *

Момичето седеше с ръка върху главата на вълка, а по бледите ѝ бузи се стичаха сълзи. Юрий я гледаше с вял интерес, чувствата не бяха неговата силна страна, но му беше любопитно да разбере как ще свърши всичко това.

Внезапно вратата на стаята се отвори и веднага се раздадох поредица от глухи изстрели.

— Ето как — изненадано изпъшка Юрий и бавно се отпусна на пода. От устата на мъжа бликна кръв, очевидно един от куршумите, изстреляни от човека, нахлул в стаята, беше попаднал в белия му дроб.

— Ще приключи това тук и сега! — гневно изкрещя генерал-майор Савин, насочвайки пистолета към момичето и вълка. — Умрете!

Цезар веднага се събуди от транса и се хвърли към последния останал притежател на вълчи знак. Отекнаха още няколко изстрела и вълкът се стовари върху врага с цялото си тяло, незабавно забивайки зъби в гърлото му.

— Миша! — със закъснение извика момичето, най-накрая възстановила се от видението от миналото.

Саша се оказа наред болнична стая в компанията на двама кървящи мъже и вълк. Савин явно беше мъртъв — от врата му практически не беше останало нищо, но фалшивият Юрий Ашин все още дишаше, въпреки няколкото получени куршума и огромната локва кръв под него. Струваше си да се замисли защо изобщо мъртвец кърви, но на момичето не му беше до това — тя бързо се втурна към вълка.

— О, не — проплака Александра и с усилие обърна тежкото тяло на Цезар. — Миша, жив ли си?

Това прозвуча доста странно по отношение на душата на човек, който се е преродил във вълк. Освен това вълкът беше поел всички

изстрели на Савин и сега можеше само слабо да скимти.

— Трябва да го закараме в гора — изхриптя Юрий.

— Гора?! — шокирано повтори момичето. — Откъде гора в центъра на Москва?!

Юрий завъртя очи, изумен от несъобразителността на момичето.

— Горичката от другата страна на алеята също ще свърши работа.

Момичето се опита да вдигне вълка, но това се оказа пряко силите ѝ. Дори да беше здрава, Цезар тежеше не по-малко от петдесет килограма.

— Не мога... — със сълзи на очите изстена тя, притискайки вълка към себе си.

Бялата ѝ болнична дреха се покри с петна от кръв и прилепна по тялото ѝ, станало почти безтегловно за времето, докато беше в кома.

— Ако обичаш... можеш... — прошепна Юрий и уморено затвори очи.

Саша очакваше да каже и още нещо, но мъжът застина неподвижен. Дори не беше нужно да проверява пулса му, за да разбере, че е мъртъв. Макар че той и преди си беше такъв, но отново на момичето не ѝ беше до такива размишления.

— Оби... — тихо прошепна Саша и неочаквано лесно вдигна вълка на ръце. — Разбира се, че обичам!

Пазачите се втурнаха в стаята точно в момента, в който Саша излезе през прозореца на петия етаж и изчезна в мрака. На някой би му се сторило странно, че охраната реагира на изстрелите и виковете толкова късно, но напоследък в болницата се случваха много необясними неща.

Междувременно момичето в окървавени дрехи носеше на ръце огромното сиво куче в дълбините на огромния парк, разположен до болницата.

— Потърпи, Миша — прошепна тя. — Остана много малко. Дишай. Чуваш ли? Дишай!

Вълкът изведнъж си пое дълбоко дъх, издиша поредната порция кървава пяна и спря да скимти.

— Не! — яростно прошепна Саша. — Не! Почти пристигнахме! Почти!

Момичето продължи да навлиза още по-навътре сред дърветата, притиснала кучето в ръце, докато накрая тъмнината ги скри.

Няколко минути по-късно пазачите изскочиха от болницата и хукнаха към горичката след момичето, но видяха само следи от кръв, свършващи внезапно точно в средата на една поляна. Претърсването на цялата територия на болницата и проверката на записите на камерите не дадоха абсолютно никакъв резултат, сякаш момичето просто се беше разтворило безследно във въздуха. Единствено в нейната стая остана трупът на генерал-майор Савин с напълно изпразнен пистолет. Един-единствен труп. А в целия град кучетата отново завиха, но този път в техния вой се долавяше триумф...

* * *

Активното търсене на Александра Сабальова продължи няколко седмици. Разбира се, първоначално тя беше заподозряна в убийството на Геннадий Иванович Савин, имаше опити да я свържат със смъртта и на другите служители на отдела. Това продължи дотогава, докато в разследването не се появиха доказателства, сочещи за участието на Савин и неговите подчинени в множество кражби и злоупотреба с власт. Когато виновните вече са мъртви, разследването започва да напредва удивително енергично и много често към него като към лавина в планината се лепват множество „висящи дела“. На фона на всичко това мистериозното изчезване на момичето бързо загуби своята актуалност и благополучно беше погребано под множеството наказателни дела. След известно време обявиха Александра за мъртва, вероятно от ръцете на корумпираните полицаи, и издирването ѝ беше прекратено. Мъжът с огромното куче, назовал се Юрий Ашин, се оказа направо призрак, който не е хванат от нито една камера. Видели го бяха само няколко души и по някаква причина никой от тях не можеше точно да го опише. Дори следователят Леонид Карски, който се занимаваше с делото на Александра Сабальова до преместването му в главното следствено управление, не можеше да каже със сигурност как изглежда Юрий Ашин и дали изобщо съществува.

Може би единственият човек, който не загуби надежда да намери Александра и който запази всички спомени за странния мъж с кучето,

беше Светлана. От деня, в който приятелката ѝ изчезна, тя не можеше да се отърве от постоянното чувство на безпокойство и нощните кошмари. Момичето се обвиняваше, че е говорила със Савин и е споделила информация за състоянието на Александра. Не се знаеше докъде щеше да я доведе безкрайната ѝ самокритика, ако не беше едно странно събитие, което неочаквано ѝ донесе покой.

Връщайки се от работа една вечер, Светлана паркира колата на паркинга близо до дома си и бавно заизважда чантите от багажника, когато зад нея се раздаде тихо ръмжене. Обръщайки се, момичето видя огромно мръсно куче с разкъсано ухо. То спокойно стоеше пред нея и сякаш въпросително беше наклонило глава на една страна.

— Ой! — неволно възкликна момичето. — Изплаши ме.

Кучето само изсумтя в отговор.

— Какво искаш? Да те нахраня? Но тук имам само зеленчуци...

Кучето поклати глава, сякаш наистина разбра въпроса ѝ.

— А какво тогава? — попита момичето, чувствайки се донякъде глупаво.

Разбира се, кучето не отговори, само продължи да стои и да я гледа с любопитство. Набирайки смелост, Светлана се приближи до него и внимателно протегна ръка. Кучето я подуши, сякаш одобри и ѝ позволи да го погали по главата.

— А ти си ми умничък — усмихна се Светлана, като нежно го почеса по главата. — Напомняш ми за кучето на един мой познат... е, почти познат, виждала съм го няколко пъти... а може и да не съм го виждала, вече и сама не зная...

Момичето изведнъж осъзна, че от известно време говори с кучето, сякаш то я разбира. И също така осъзна, че може би точно толкова разбиращ слушател ѝ е липсвал през цялото това време.

— Ти не си на никой, нали?

Кучето наистина нямаше нашийник, но се държеше така, сякаш е добре дресирано.

— Хубавец. Съжалявам, но не мога да те взема със себе си, наистина. Апартаментът ми е малък, а и често отсъствам от дома.

Момичето се обърна към колата, взе нещата си, още веднъж потупа кучето по главата и се насочи към кооперацията. Уви, кучето веднага я последва. Нещо повече, щом Светлана отвори входната врата, голямото рошаво куче, необичайно пъргаво за такива размери,

на мига се шмугна във входа. И момичето по-скоро се зарадва, отколкото уплаши.

— Е, да, времето навън не е много добро. Тук вътре вероятно ще ти е по-добре — усмихна се тя. — Но в апартамента няма да те пусна.

И самата Светлана не забеляза как кучето не само влезе в апартамента ѝ, но и сподели вечерята с нея. Въпреки доста страховития си външен вид, то се държеше много послушно. Разбира се, момичето често си мислеше да си вземе някакво животно, котенце или хамстер например, но със сигурност не и огромен уличен пес. Но този звяр се държеше толкова уверено, че тя просто не можеше да го прогони, и накрая реши да го остави поне за през нощта.

Когато дойде време за сън, кучето тактично легна на пода до леглото, повъртя се малко, въздъхна тъжно и тихо захърка. И в това хъркане имаше толкова много уют и сигурност, че за първи път от много време насам Светлана спа спокойно и сънува удивителен в своята реалистичност сън.

Човекът, който се назова Юрий Ашин, седеше на брега на гладко като огледало езеро с въдица в ръка и недоволно хвърляше погледи към готовите да се сбият кученца. Трите пухкави топчици се въртяха около консервната кутия с червеи, очевидно възнамерявайки отново да я бутнат във водата.

— Цезар... Уф, тоест Миша, спри ги! — извика мъжът. — В противен случай ще останем без вечеря!

На прага на малката дървена къщичка се появи сиво-бял вълк, лениво се протегна и тихо изръмжа. Кученцата веднага прекъснаха играта и хукнаха към баща си, виновно присвили островърхите си ушенца. След Цезар от къщата излезе красива снежнобяла вълчица и нежно потърка нос във врата му.

За момент фигурите им се размазаха и изведнъж вече не бяха вълци, а Миша и Саша. Те стояха кротко прегърнати — момичето положи глава на рамото на Михаил и нежно се усмихна на децата, които тичаха към тях — двамата палави братя и тяхната русокоса сестричка.

— Какво гледаш? — ухили се Миша. — Кълве ти.

— Ох, да! — опомни се Юрий, обърна се и не видя плувката. — Ей сега ще я...

*Изведнъж над гората се понесе протяжен, пълен с копнеж
вълчи вой.*

*— Изглежда, че риболовът се отлага, шефе — намигна му
вълчицата. — Един от братята отново се нуждае от твоята помощ.
Усецам любов и болка в сърцето му...*

2016, Москва

---

[1] ботуши от кирза — вид изкуствена кожа, разработена в началото на Втората световна война и масово използвана за направа на ботуши за съветската армия — Б.пр. ↑

[2] amicus (лат.) — приятел. ↑

[3] Вълчи пастир — едно от славянските прозвища на Егор Храбрый (Георги, Юрий Победоносца). ↑

Издание:

Автор: Алекс Кош

Заглавие: Избрани разкази

Преводач: Пламен Панайотов

Година на превод: 2022

Език, от който е преведено: руски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2022

Тип: сборник

Националност: руска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17742>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.